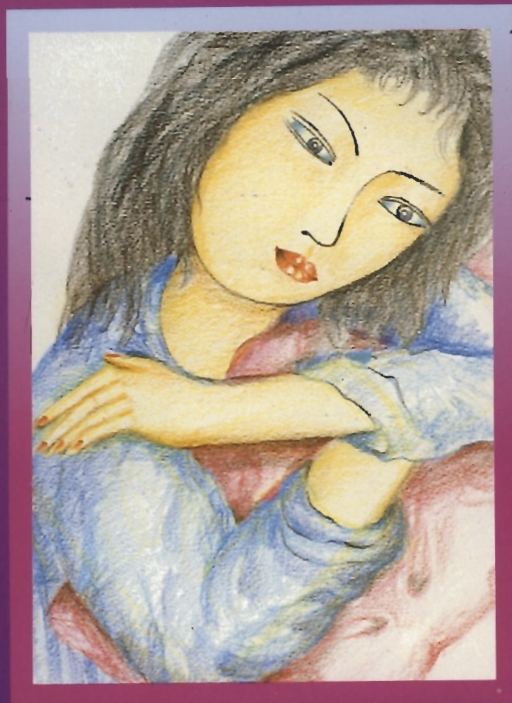

ร่วมแรงแบ่งปันรัก

สภาพข้อเท็จจริงแห่งปัญหาโสเภณีและเอดส์

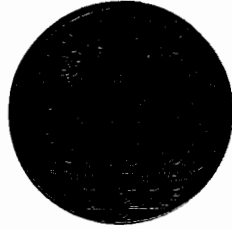

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล

เอกสารทางวิชาการหมายเลข 178

ISBN 974-587-800-6

คำขวัญ

นายกรัฐมนตรี นายชวน หลีกภัย

สำหรับหนังสือคู่มือ เกียรติภูมิของประเทศไทยกับปัญหาโสเภณี
เรื่อง “ร่วมแรงแบ่งปันรัก สภาพข้อเท็จจริงแห่งปัญหาโสเภณีและอดอล์ฟ”

ปัญหาโสเภณี เป็นปัญหาสังคมที่นอกจากจะเป็นสาเหตุก่อให้เกิดปัญหาอื่นตามมา เช่น ปัญหาสาธารณสุข ปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด ปัญหาความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมและวัฒนธรรมแล้ว ยังมีผลกระทบอย่างมากต่อภาพลักษณ์ของประเทศ โดยเฉพาะศักดิ์ศรีของหญิงไทยซึ่งถูกชาวต่างชาติมองไปในแง่ลบ รัฐบาลมีความมุ่งมั่นที่จะแก้ปัญหาให้บรรเทาเบาบางลง โดยใช้มาตรการหลายประการทั้งระยะสั้นและระยะยาว เพื่อไม่ให้สตรีเข้าสู่งานบริการทางเพศ ได้เร่งขยายโอกาสการศึกษาขั้นพื้นฐานจาก 6 ปี เป็น 9 ปีให้ทั่วถึง ส่งเสริมการศึกษาและฝึกอบรมทักษะเชิงวิชาชีพให้แก่สตรีเพิ่มขึ้น ผลักดันให้มีการกระจายความเจริญ กระจายการลงทุน การผลิตและการจ้างงานไปยังต่างจังหวัดมากขึ้น เมื่อราษฎรมีความรู้ มีอาชีพ มีรายได้ที่มั่นคง และมีชีวิตความเป็นอยู่ดี จะเป็นหนทางสกัดกั้นมิให้สตรีและเด็กจำนวนมาก ต้องการรับจ้างแรงงานก่อนวัยอันสมควรหรือจำต้องค้าประเวณี สิ่งที่ผมได้เน้นความสำคัญเป็นพิเศษและได้มอบหมายนโยบายให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องรีบไปดำเนินการ คือ โสเภณีเด็กจะมีไม่ได้โดยเด็ดขาด อย่างไรก็ตาม การแก้ไขปัญหานี้จะบรรลุผลสำเร็จได้เพียงใดนั้น ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายช่วยกันป้องกันและแก้ไขปัญหานี้อย่างต่อเนื่องจริงจัง ทั้งเจ้าหน้าที่ของทางราชการและองค์กรพัฒนาเอกชน

ผมขอแสดงความชื่นชมต่อมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ได้จัดทำคู่มือเล่มนี้ขึ้นมา เพื่อเผยแพร่แก่นักจัดการวิทยุและสื่อมวลชนทุกแขนง ซึ่งจะได้ช่วยกันรณรงค์ให้ประชาชนทุกคน มีความรู้ ความเข้าใจและช่วยกันป้องกันแก้ไขปัญหาโสเภณีอย่างต่อเนื่องตลอดไป

(นายชวน หลีกภัย)

นายกรัฐมนตรี

ร่วมแรงแบ่งปันรัก : สภาพและข้อเท็จจริงแห่งปัญหาโสเภณีและเอดส์

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล

25/25 ต.ศาลายา กิ่ง อ.พุทธมณฑล จ. นครปฐม 73170

โทรศัพท์ 441-9964, 441-9666

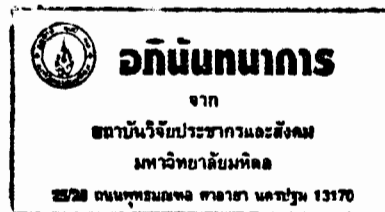
โทรสาร 441-9333

E-mail : prvt @ mucc. mahidol. ac. th

ISBN 974-587-800-6

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย

เอกสารทางวิชาการ หมายเลข 178

Library of Congress Catalogue Publication Data

มหาวิทยาลัยมหิดล. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม

ร่วมแรงแบ่งปันรัก สภาพและข้อเท็จจริงแห่งปัญหาโสเภณีและเอดส์/

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.- -

(มหาวิทยาลัยมหิดล สถาบันวิจัยประชากรและสังคม เอกสารทาง

วิชาการ; หมายเลข 178)

ISBN 974-587-800-6

1. โสเภณี-ไทย-ประวัติ 2. โสเภณี-ไทย-ปัญหาและข้อพิพาท 3. โสเภณี-ไทย-กฎหมายและระเบียบข้อบังคับ (1) ชื่อเรื่อง (2) ชื่อชุด : มหาวิทยาลัย-มหิดล สถาบันวิจัยประชากรและสังคม เอกสารทางวิชาการ; หมายเลข 178

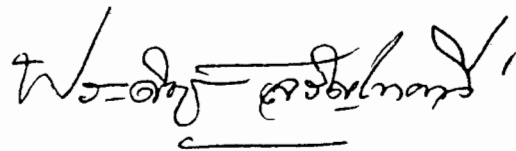
HQ 244.55 ม246ร 2537

คำนำ

ปัญหาโสเภณีเป็นปัญหาเรื้อรัง ซึ่งมีอยู่ในสังคมไทยมาเป็นเวลานาน ปัญหาดังกล่าวมีความสลับซับซ้อน เกี่ยวพันกับสาเหตุหลายประการ โดยเฉพาะทางด้านค่านิยม ความเชื่อ ประเพณีวัฒนธรรม ซึ่งในปัจจุบันมีความขัดแย้งกันอย่างมากจนก่อให้เกิดเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญประกอบกับการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ ซึ่งมีสาเหตุปัจจัยหนึ่งมาจากปัญหาโสเภณี ทำให้ปัญหานี้มีความรุนแรงเป็นทวีคูณ

มหาวิทยาลัยมหิดล ตระหนักถึงปัญหานี้และพยายามหาทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการประสานงาน และร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ในการแก้ไข รวมทั้งพลังจากสื่อมวลชน ซึ่งเป็นสถาบันที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนในวงกว้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อวิทยุที่มีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่ข่าวสารต่าง ๆ และเข้าถึงผู้ฟังได้อย่างทั่วถึง มหาวิทยาลัยมหิดลจึงได้มอบหมายให้สถาบันวิจัยประชากรและสังคม ดำเนินงาน “โครงการเสริมสร้างความรู้และความตระหนักเรื่องโรคเอดส์แก่นักจัดรายการวิทยุ” สังกดกลางกร 'นักนิเทศเอดส์' ซึ่งผ่านการอบรม มีความรู้ความเข้าใจในปัญหาดังกล่าว เข้าพบกับนักจัดรายการวิทยุเป็นรายบุคคล เพื่อพูดคุยและขอความร่วมมือ พร้อมกับมอบเอกสารและสื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหาโสเภณีและโรคเอดส์ ให้กับนักจัดรายการวิทยุ เพื่อเผยแพร่สู่ผู้ฟังรายการวิทยุของตน

หนังสือ “ร่วมแรงแบ่งปันรัก : สภาพและข้อเท็จจริงแห่งปัญหาโสเภณีและเอดส์” ที่กำลังอยู่ในมือของท่านผู้อ่านขณะนี้ เป็นแหล่งรวมข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับปัญหาโสเภณีตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน มหาวิทยาลัยหวังว่าผู้ที่ได้รับทราบถึงต้นตอของปัญหาโสเภณี จักได้มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง และสามารถเผยแพร่ในวงกว้างต่อไป เพื่อเปลี่ยนค่านิยมของสังคมไทยไปในทิศทางที่จะยุติปัญหาดังกล่าวให้หมดไป

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ประดิษฐ์ เจริญไทยทวี
อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ถ้อยแถลง

ท่ามกลางกระแสสังคมทุกวันนี้ ปัญหาเรื่องโสเภณีและโรคเอดส์เป็นปัญหาสังคมประการหนึ่งที่กำลังได้รับการกล่าวถึงอย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานใดก็ตาม ทั้งภาครัฐบาล และภาคเอกชน ต่างพากันให้ความสนใจกับปัญหานี้ ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ความรุนแรงของปัญหากำลังเข้มข้นและน่าสะพรึงกลัวมากขึ้น และหลายครั้งที่เดียวที่รัฐบาลในสมัยนี้ประกาศนโยบายอย่างแข็งขันต่อการรณรงค์แก้ไขปัญหาโสเภณี โดยเฉพาะปัญหาโสเภณีเด็กให้หมดไป

สำหรับการแก้ไขปัญหาโสเภณีและโรคเอดส์ แนวทางที่สำคัญมากที่สุดอันหนึ่ง ก็คือการพยายามรณรงค์ให้คนในสังคมตระหนักและมองเห็นความสำคัญของปัญหานี้ และให้เกิดความสังวรณไว้ในใจตนเองเสมอว่าจะไม่นำพาตนเองให้ก้าวเข้าไปมีส่วนเอื้ออำนวยในทางอ้อมในกระแสแห่งปัญหานี้ไม่ว่าจะในสถานภาพที่รู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม

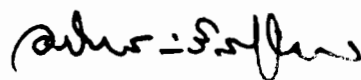
ในฐานะที่สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นสถาบันทางวิชาการที่คลุกคลีอยู่กับงานวิจัยทางด้านสังคม และประชากรมาเป็นเวลานาน ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา สถาบันฯ ไม่เคยที่จะนิ่งเฉยต่อปัญหาสำคัญระดับชาตินี้ และได้นำตัวเอง ก้าวออกมามีบทบาทในการรณรงค์แก้ไขปัญหานี้ด้วย ไม่ว่าจะเป็นรูปการจัดหลักสูตร การเรียนการสอน การวิจัย การจัดสัมมนาและเผยแพร่ข้อมูล และนวนโยบายและปฏิบัติ ทุกรูปแบบตาม สถาบันฯ ตระหนักดีว่าในการรณรงค์แก้ไขปัญหานี้สถาบันฯ คงมีอาจกระทำได้โดยลำพังเพียงผู้เดียว แต่จำเป็นต้องอาศัยความรู้ความชำนาญในสาขาอื่น ๆ ด้วย

สถาบันฯ พิจารณาแล้วเห็นว่าในโลกแห่งยุคข่าวสารเช่นปัจจุบันนี้ “สื่อมวลชน” จะมีความสำคัญและมีบทบาทต่อคนในสังคมมากขึ้น กลายเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในชีวิต โดยเฉพาะ “สื่อวิทยุ” แล้วจัดได้ว่าเป็นสื่อที่เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้มากกว่าสื่ออื่น ๆ “นักจัดรายการวิทยุ” เอง ก็เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในฐานะผู้นำเสนอข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ และสามารถโน้มน้าวจิตใจคนให้คล้อยตามไปได้ ฉะนั้นโดยอาศัยบทบาทหน้าที่ของนักจัดรายการ

วิทยุ ผนวกกับบทบาทในเชิงวิชาการของสถาบันฯ จึงทำให้เกิดเป็นโครงการเสริมสร้างความรู้และความตระหนักเรื่องโรคเอดส์แก่นักจัดรายการวิทยุขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และขอความร่วมมือจากนักจัดรายการวิทยุในการรณรงค์ต่อต้านเรื่องโรคเอดส์และปัญหาโสเภณี

หนังสือเล่มนี้จัดได้ว่าเป็นการรวบรวมข้อมูลทางวิชาการ เกี่ยวกับปัญหาโสเภณี และโรคเอดส์ ที่สำคัญเล่มหนึ่งและเป็นเล่มแรกที่จะเป็นคู่มือแก่นักจัดรายการวิทยุและสื่อสารมวลชนต่าง ๆ ในการรณรงค์แก้ไขปัญหาโสเภณี การจัดทำหนังสือเล่มนี้ เกิดจากความพยายามในการค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากหลาย ๆ แหล่ง สถาบันฯ ใคร่ขอขอบคุณ ดร. จรรยา เศรษฐบุตร คุณกวี คงภักดีพงษ์ นักวิชาการของสถาบันฯ ที่มีส่วน “ร่วมแรงผลักดัน” ให้เกิดหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา เช่นเดียวกับชื่อหนังสือเล่มนี้ที่ชื่อว่า “ร่วมแรงแบ่งปันรัก” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณพัชนีบุลย์ เจริญผิว ผู้เป็นริ้วแรงสำคัญที่สุดที่ทำให้เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์แบบ พร้อมที่จะให้นักจัดรายการวิทยุ หรือผู้สนใจโดยทั่วไปสามารถนำไปใช้ในวัตถุประสงค์ที่หลากหลายกันออกไป

ประโยชน์อันใดที่เกิดขึ้นจากหนังสือเล่มนี้ สถาบันฯ ใคร่ขอให้ประโยชน์เหล่านั้นส่งผลกลับไปทำให้ปัญหาโสเภณียุติความรุนแรงลงไว้เพียง ณ วันนี้ ขอให้กระบวนการค่า “คน” ไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตามในสังคมของไทยสูญสลายไป และขอให้ผู้หญิงแห่งชาติไทยอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรี เป็นเกียรติภูมิของชาติสืบต่อไป

รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ จำรัสสุทธิรงค์
ผู้อำนวยการสถาบันฯ

สารบัญ

คำขวัญ นายกรัฐมนตรี นายชวน หลีกภัย

คำแนะนำในการจัดพิมพ์

ถ้อยแถลง

หน้า

1. อดีตถึงปัจจุบันของโสเภณี

โสเภณีตำแหน่งนี้ใครตั้ง	1
โสเภณีในพุทธศาสนา	3
บันทึกหน้าแรกของโสเภณีไทย	5
หญิงโคมเขียว : โสเภณีดีทะเบียน	7
เลิกทาสเป็นไท มีอะไรใหม่สำหรับโสเภณี	9
โสเภณีต่างชาติในอดีต	11
แม่กำลังศักดิ์ศรีที่แปรเปลี่ยน	13
สาวเหนือ : เขี้ยวผู้อ่อนต่อโลก ?	15
ทางรถไฟ : เส้นทาง ของการเปลี่ยนแปลง	17
ล่องใต้เส้นทางสายไหมของสาวเหนือ	19
ดอกคำใต้ : บานไกลถิ่น	21
การถือผีกับอาชีพโสเภณี	23
จากปลายทางนำเข้า...ผู้หญิง	25

2. สาเหตุของการเพิ่มและการดำรงอยู่ของโสเภณี

สงคราม : จีไอ ศักยภาพใหม่ของการค้าประเวณี	27
ท่องเที่ยว...มาเที่ยวอะไร	29
ขายแรง...ขายร่าง ความหวังที่พอมี	32
เพียงเพราะว่า...กตัญญู	34
โสเภณี...เธอโง่หรือไม่มีโอกาส ?	36
“จันทน์” บทพิสูจน์ศักดิ์ศรีของ “ลูกผู้ชาย”	38
อีโร...มาตรฐานชอนทางสังคม	40
จาก “เลี้ยงดู” ถึง “ปฏิเสธ”	42
หญิงชั่ว...หญิงดี...พรหมจารีขี้อิจฉา	44

3. จากหมู่บ้านถึงปลายทาง...แหล่งกามพาณิชย์และการค้ามนุษย์

วันนี้เธอเต็มใจมาขายตัวจริงหรือ ?	46
เส้นทางหลายสาย แต่จุดหมายเดียวกัน	48
“เปิดบริษัท” พิธีบูชาัญญาแก่ค้นหา	51
“โสเภณีเด็ก” วิกฤตของสังคม	53
สาเหตุแห่งโสเภณีเด็ก	55
ผู้ชาย : โสเภณีหน้าใหม่แห่งยุคสมัย	59
10 อันดับยอดนิยม ของแหล่งค้าบริการทางเพศ	61
โสเภณีสืบเท่าไร ?	67
เที่ยวชองช่วยโสเภณี : ความหวังดีที่เป็นหมัน	69

3.	จากหมู่บ้านถึงปลายทาง...แหล่งกามพาณิชย์และการค้ามนุษย์	
	กฎบาร์ กฎสำนัก ศักดิ์สิทธิ์กว่ากฎหมาย	71
	ระดับราคาระดับชีวิต	73
	ใครเป็นใครในกระบวนการค้าคน	76
	ชีวิตนี้เพื่อเงินหรือเพื่อใคร	79
4.	จากต่างเมือง สู่ต่างแดน	
	ประวัติการค้าบริการข้ามชาติ	81
	หน้าตาการค้าบริการในต่างแดน	83
	องค์กรและเครือข่ายการค้าข้ามชาติ	85
	เก็บเสื้อผ้าลาเมืองไทย	87
	ปลายทางที่ญี่ปุ่น	89
	สุดทางที่เยอรมัน	92
5.	ใครเป็นปัญหา ?	
	ผู้ทำให้ประเทศชาติเสื่อมเสียเกียรติภูมิ ?	95
	ผิดกฎหมาย...ผิดศีลธรรม	97
	ปัญหาจิตใจ...ใครจะเห็น	99

6.	เอดส์และกามโรค...คู่รักคู่สลดตลอดกาล	
	โรคผู้หญิงในอดีต	102
	เอดส์ ...เพชรฆาตไร้ใจ	104
	โสเภณีกับนักเที่ยวดวงใครจะเหนียวกว่ากัน	106
	กรณีศึกษาผู้ป่วยโรคเอดส์ชาย “สมจิต”	108
	กรณีศึกษาผู้ป่วยโรคเอดส์หญิง “ไพลิน”	117
	บันทึกจากผู้ป่วยโรคเอดส์ / ผู้ใกล้ชิดกับผู้ป่วยโรคเอดส์	130
7.	กฎหมายเกี่ยวกับโสเภณี	
	กฎหมายกับโสเภณี	138
	พระราชบัญญัติป้องกันการสัณจรโรค รศ. 127	142
	พระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2471	144
	กฎเสนาบดี : ดำเนินการตาม พรบ. ว่าด้วยการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2471	147
	พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503	148
	ประมวลกฎหมายอาญาแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2535	153
	พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509	157
8.	โสเภณี มีหรือหมด....ใครกำหนด ? ใครแก้ ?	168
9.	รู้ไว้ถ้าไม่อยากถูกหลอก	173

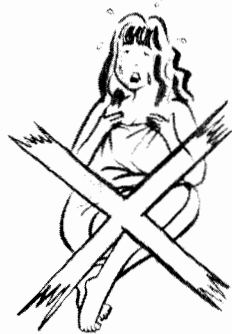
10. ภาคผนวก

ข้อคิดเห็นจากพระอาจารย์ยันตระ อมโรภิกขุ	177
ข้อคิดเห็นจาก ร้อยเอก กฤษฎา อรุณวงศ์ ณ อยุธยา ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร	179
ข้อคิดเห็นจาก พล.ต.อ. ประทีป สันติประภาพ อธิบดีกรมตำรวจ	180
ข้อคิดเห็นจากเอกสารและบุคคลต่าง ๆ	186
บรรณานุกรม	200

1. อดีตถึงปัจจุบันของโสเภณี

โสเภณี ตำแหน่งนี้ใครตั้ง

มีคำกล่าวที่พูดกันต่อ ๆ มาแต่ก็หาที่มาไม่ได้ว่า “โสเภณีเป็นอาชีพที่เก่าแก่ที่สุดในโลก” เราไม่มีทางรู้ว่าอาชีพนี้เก่าแก่มานานเท่าใด แต่ที่แน่ ๆ คือในอินเดียมีโสเภณีมาก่อนสมัยพุทธกาลแล้ว ส่วนในยุโรปเท่าที่มีหลักฐานก็พบว่าสมัยกรีก-โรมันก็มีโสเภณีอยู่แล้ว

ในสมัยก่อนโสเภณีจะอยู่ตามวิหาร อารามเทพเจ้า โดยมีภารกิจ คือการให้บริการและรับรองผู้ชายที่มาบูชาและถวายเงินแด่เทพเจ้า งานที่เธอทำเป็นสิ่งที่คนในสังคมยุคนั้นชื่นชม เพราะเป็นการประกอบภารกิจอันศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่องค์เทพเจ้า ภายหลังจึงได้มีผู้ขยับขยายกิจกรรมการให้บริการเพื่อรับบริจาคเงินออกมานอกวัด โดยจัดตั้งเป็นสำนักขึ้นเมื่อประมาณ 2,600 ปีมาแล้ว แต่เงินรายได้จากสำนักก็ยังส่งเข้าไปถวายเทพเจ้า เป็นการบำรุงวัดวาอารามของพวกเขาเอง

ส่วนในอินเดียเชื่อกันว่าโสเภณีมีมาก่อนสมัยพุทธกาล เพราะในช่วงที่พระพุทธเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้น มีหลักฐานว่ามีหญิงโสเภณีหลายคนเข้ามาเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา คำว่าโสเภณีนั้นมาจากคำว่า “โสภณิ” มีคำเต็มว่า “นครโสภณิ” แปลตรงตัวก็คือ “หญิงงามประจำเมือง” กล่าวกันว่าคำว่าโสเภณีนี

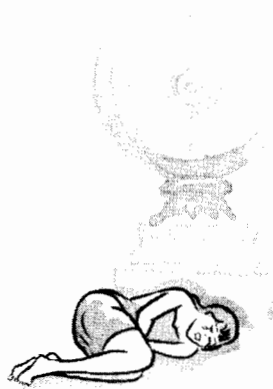
กษัตริย์แคว้นวัชชีในอินเดีย เป็นผู้พระราชทานให้แก่หญิงงามประจำเมืองของพระองค์เป็นครั้งแรก

ความเป็นมาของหญิงงามประจำเมืองมีอยู่ว่า ตามแคว้นต่าง ๆ ในอินเดียโบราณ จะมีหญิงสาวที่มีความงามและความเฉลียวฉลาดเป็นเลิศกว่าหญิงใด นอกจากนั้นยังเป็นผู้มีความรู้เชี่ยวชาญในศาสตร์ต่าง ๆ อีก 64 สาขา ซึ่งก็รวมทั้งความรู้ในคัมภีร์กามสูตรด้วย หญิงที่มีคุณสมบัติเช่นนี้ทำให้เป็นที่หมายปองแย่งชิงกันของกษัตริย์ และเจ้าชายจากแคว้นต่าง ๆ ดังนั้นเพื่อป้องกันปัญหาการรบราฆ่าฟัน ทุกคนจึงตกลงกันยกนางขึ้นเป็นสมบัติสาธารณะเพื่อที่นางจะได้รับรองทุกคนได้โดยไม่ถูกคนหนึ่งคนใดผูกขาด หญิงงามผู้มากคุณสมบัติดังกล่าวจึงได้รับตำแหน่งโสเภณีหรือหญิงงามประจำเมืองไปในที่สุด

อย่างไรก็ตาม หญิงที่มีตำแหน่งเป็นโสเภณีในยุคนั้นเป็นผู้ที่มีศักดิ์ศรีฐานะสูงมากในสังคม บางคนมีค่าตัวเท่ากับครึ่งหนึ่งของแคว้น ๆ หนึ่งที่เดียว นอกจากตำแหน่งโสเภณีแล้วก็มีหญิงอีกกลุ่มหนึ่งเรียกว่า “คณิกา” หญิงกลุ่มนี้จะมีฐานะต่ำกว่าโสเภณี เพราะเป็นหญิงที่ให้บริการ

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าไม่ว่าโสเภณีจะอยู่ในวัดวาอารามที่ศักดิ์สิทธิ์หรือเกี่ยวข้องกับสัมพันธกับกษัตริย์ในวัง หรือกับคนเดินถนนทั่วไปก็ตาม การเกิดโสเภณีก็นับเนื่องมาจากสังคมและผู้ชายเป็นตัวกำหนดฐานะหน้าที่ให้ จากอดีตจนถึงปัจจุบันนับเป็นเวลากว่าพันปีมาแล้ว แต่โสเภณียังดำรงอยู่ในสังคมได้ในขณะที่หลาย ๆ อย่างได้กลายเป็นวัตถุโบราณ เป็นประวัติศาสตร์ เป็นตำนานที่ไว้เล่าขานกันต่อ ๆ มาไปหมดแล้ว นั้นเป็นเพราะอะไร?

โสเภณีในพุทธศาสนา

หลายคนตั้งคำถามว่าเมืองไทยเป็นเมืองพุทธศาสนา แต่ทำไมมีโสเภณีมากมาย บางคนเชื่อว่ามากกว่าจำนวนพระเถรทั่วประเทศ ความจริงแล้วศาสนาพุทธไม่ได้มีข้อห้ามหรือรังเกียจคนที่เป็นโสเภณี แต่ก็ไม่สนับสนุนเช่นกัน ในพระไตรปิฎกก็มีการกล่าวถึงโสเภณีหลายคนที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าเองก็ทรงเคยรับนิมนต์นางอัมพปาลี ซึ่งเป็นหญิงโสเภณีไปฉันภัตตาหาร นางอัมพปาลีนี้ในภายหลังได้บวชเป็นภิกษุณีและบรรลุอรหัตต์ในที่สุด จะเห็นว่า พุทธศาสนาเปิดโอกาสให้ทุกคนมีโอกาสทัดเทียมในการที่จะพ้นทุกข์ด้วยการปฏิบัติธรรมไม่จำกัดเพศ ชั้น วรรณะ หรือ อาชีพ

อย่างไรก็ตาม มีความเชื่อที่สืบทอดกันมาว่าสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงต้องมาเป็นโสเภณีเพราะกรรมที่เคยสาปแช่ง คำว่า กล่าวคำหยาบคายต่อภิกษุณีมาในชาติปางก่อน เลยต้องใช้กรรมด้วยการเป็นโสเภณี การเกิดเป็นผู้หญิงสำหรับคนไทยเรารู้สึกว่ามีกรรมมากกว่าผู้ชายอยู่แล้ว เพราะผู้ชายมีโอกาสบวชเพื่อใช้กรรมหรือเพื่อการหลุดพ้นได้มากกว่าผู้หญิง ผู้หญิงที่ต้องมาเป็นโสเภณีจึงเชื่อว่า

ตนเองมีกรรมหนักหนาสาหัสยิ่งกว่าผู้หญิงทั่วไป ความเชื่อเช่นนี้ทำให้โสเภณีเป็นคนอีกกลุ่มหนึ่งที่นิยมการทำบุญมากเป็นพิเศษมาตั้งแต่โบราณ

วัดคณิกาผล หรือวัดใหม่ยายแพงและวัดกันมายตาราม สองวัดนี้เป็นวัดที่สร้างโดยเจ้าของสำนักโสเภณีในสมัยรัชกาลที่ 4 เนื่องมาจากการประกอบธุรกิจจนร่ำรวย คดีการทำบุญสร้างวัดทอดกฐิน ผ่าป่า บริจาคเงินสร้างโบสถ์ ก่อแพงวิหาร ให้กับวัดในกลุ่มผู้หญิงที่มีอาชีพขายบริการทางเพศมีมานานสืบทอดจนมาถึงปัจจุบัน ก็เพราะเชื่อว่า “เวรกรรม” จากชาติก่อน ทางแก้จึงต้องทำบุญมาก ๆ ชาติหน้าจะได้ไม่ต้องไปใช้เวรกรรมแบบนี้

ทุกวันนี้ในเทศกาลงานบุญต่าง ๆ ผู้หญิงที่มาประกอบอาชีพขายบริการในเมืองจะยกขบวนกันกลับบ้านไปในรูปขบวนผ้าป่าบ้าง กฐินบ้าง หาเงินเข้าวัดได้มากมาย สร้างการยอมรับให้กับคนในชุมชนได้มากทีเดียวเป็นโอกาสให้พวกนายหน้าหาผู้หญิงแฝงตัวเข้ามาโดยไม่มีคนสงสัย ติดสนิทกับเด็กสาว ๆ ในหมู่บ้านแล้วหลอกลวงชักชวนลงมาขายบริการได้ง่ายขึ้น พระและวัดในปัจจุบันจึงอาจต้องทบทวนบทบาทของตนใหม่ เพราะการตกเป็นเครื่องมือบังหน้าของแก๊งค้าผู้หญิงนั้นนอกจากจะไม่ช่วยปลดทุกข์ที่แท้จริงตามหลักธรรมแล้ว ยังอาจนำมาซึ่งความทุกข์แสนสาหัสให้กับผู้หญิงบางคนและครอบครัวของเธออีกด้วย

บันทึกหน้าแรกของโสเภณีไทย

ไม่มีประวัติศาสตร์หน้าไหนของไทยที่ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า อาชีพโสเภณีเริ่มมีขึ้นครั้งแรกเมื่อไร แต่ถ้าเราเชื่อกันว่านางนพมาศในสมัยสุโขทัยจริง ก็ต้องเชื่อว่าสมัยนั้นมีโสเภณีแล้ว เพราะในประวัติศาสตร์นางนพมาศ หรือ ท้าวศรีจุฬาลักษณ์ ได้กล่าวถึงบุตรีตาของหญิงโสเภณีและหญิงที่ชอบสำส่อนกับชายที่เป็นทาสไว้ว่า “...อันบุตรีตาของหญิงสองจำพวกนี้ มหาชนมีความรังเกียจนักเรียกว่าคนอนาจาร...”

สมัยอยุธยาคำว่า “หญิงนครโสเภณี” ก็มีปรากฏอยู่ในกฎหมายตราสามดวงบทพระอัยการผิดเมีย ซึ่งบัญญัติขึ้นในสมัยพระเจ้าอู่ทอง ในปีพ.ศ. 1904 รวมถึงในกฎหมายลักษณะพยานที่มีมาตั้งแต่พ.ศ. 1894 ก่อนกฎหมายตราสามดวงอีกด้วย ซึ่งก็ได้ระบุว่าโสเภณีเป็นหนึ่งในจำนวนคน 24 ประเภทที่ไม่สามารถนำมาเป็นพยานได้ ส่วนการมีต๋านักและจำนวนโสเภณีนั้นมีหลักฐานที่กล่าวถึงชัดเจนในสมัยต่อมา เช่น ลาดูแบร์ราชทูตฝรั่งเศสที่เข้ามาในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ได้เล่าไว้ในจดหมายเหตุว่า “...มีความชอบธรรมที่จะเกณฑ์ให้สตรีที่

คนซื้อมานั้นเป็นหญิงแพศยา หาเงินได้” หญิงที่มาเป็นโสเภณีนอกจากการซื้อหญิงทั่วไปแล้วยังสามารถซื้อผู้หญิงที่สามีนามาขายเป็นทาสได้อีกด้วย

ส่วนจำนวนช่องหรือสำนักนั้น จากหนังสือคำให้การขุนหลวงวัดประดู่-ทรงธรรมก็บอกว่ามีอยู่ 4 โรง เช่นบริเวณตลาดบ้านจีน ใกล้ท่าเรือซึ่งเป็นชุมชนของชาวจีนมากกว่าชาวไทย สำนักโสเภณีเหล่านี้ต้องได้รับอนุญาตและเสียภาษีให้กับหลวงด้วย ธรรมเนียมการปฏิบัติเช่นนี้ก็มีสืบต่อมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ ช่วงต้น ๆ เหมือนกัน

จะเห็นว่าบทเริ่มต้นของโสเภณีในประวัติศาสตร์ไทยนั้น หญิงที่เป็นโสเภณีจะได้รับการรังเกียจเหยียดหยาม ประณามจากสังคม ไม่เว้นกระทั่งลูกหลานของหญิงที่เป็นโสเภณีด้วย การรังเกียจและไม่ยอมรับนี้ปรากฏอยู่เสมอแม้ในกฎหมายที่ใช้กันอยู่ในสมัยนั้น เพราะฉะนั้นถ้ามองจากอดีตทางประวัติศาสตร์ นอกจากจะมีการแบ่งแยกคนออกเป็นชนชั้นต่าง ๆ ตามศักดินา คือกษัตริย์ ขุนนาง ไพรและทาสแล้ว ในทางความรู้สึกและค่านิยมของคนในสมัยนั้นยังมีความเกลียดชังที่ต่ำกว่าทาสอยู่อีก คนกลุ่มนั้นก็คือโสเภณี เพราะการเป็นทาสถือว่าต่ำ เพราะไร้ศักดินา แต่โสเภณีต่ำกว่าเพราะนอกจากจะเป็นทาสหรือเมียที่ถูกขายเป็นทาสแล้ว ยังต่ำในทางศีลธรรมที่สังคมขีดเส้นไว้ให้กับผู้หญิง นั่นคือถือว่าโสเภณีเป็นหญิงแพศยา ลำซอน รับข้าเราบุรุษเพราะสินจ้าง โสเภณีจึงถูกตราประทับว่าเป็น “หญิงคนชั่ว” แบ่งแยกออกจาก “หญิงที่ดี” ของสังคมนับแต่บันทึกหน้าแรกของประวัติศาสตร์เลยทีเดียว

หญิงโคมเขียว : โสเภณีดีทะเบียน

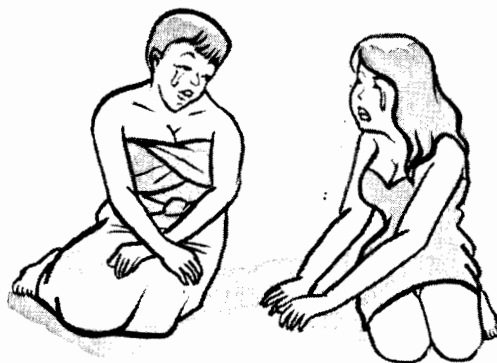
อาณาจักรอยุธยาล่มสลายในปีพ.ศ.2310 ไฟสงครามในครั้งนั้นเผาผลาญบ้านเมืองจนราบเป็นหน้ากลองยากที่จะบูรณะฟื้นฟู จึงต้องทิ้งอยุธยามาสร้างกรุงธนบุรีและรัตนโกสินทร์ในที่สุด อดีตรัฐครีอยุธยาเคยมี รัตนโกสินทร์ก็มีเช่นเดียวกันไม่เว้นแม้แต่ “โสเภณี” แต่โสเภณีช่วงนั้นคาดว่ามิมีจำนวนไม่มากนัก โดยเฉพาะในช่วงรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 3 เนื่องจากประชากรมีน้อย และผู้ชายที่มิยศฐาบรรดาศักดิ์ ก็มักเลี้ยงผู้หญิงเป็นเมียไว้ในบ้านจำนวนมาก ไม่จำเป็นต้องไปเที่ยวโสเภณี คนจีนที่เป็นลูกค้าประจำของสำนักโสเภณีก็มีอยู่ประมาณ 2,500 คน เพราะในช่วงดังกล่าวไทยยังไม่เปิดประเทศค้าขายกับตะวันตกมากนัก

สมัยรัชกาลที่ 4 สนธิสัญญาเบาริ่งทำให้ไทยต้องเปิดประเทศค้าขายกับต่างชาติมากขึ้น ในช่วงนั้นชาวจีนจากแผ่นดินใหญ่เริ่มหลั่งไหลเข้ามาในไทยเพิ่มขึ้นด้วย มีหลักฐานว่าในปลายรัชกาลที่ 4 มีคนจีนอยู่ถึงประมาณ 7 หมื่นคนแล้ว โดยมาอยู่รวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ย่านสำเพ็ง ชาวจีนพวกนี้เข้ามาแบบ “เสื่อผืนหมอนใบ” และไม่ได้เอาเมียหรือครอบครัวมาด้วย พวกนี้คือลูกค้ากลุ่มใหญ่ขาประจำของพวกโสเภณี เมื่อลูกค้ามีจำนวนเพิ่มขึ้นก็จำเป็นที่จำนวน

โสเภณีต้องเพิ่มตามไปด้วยเพื่อให้พอเพียง ย่านที่มีชาวจีนอาศัยอยู่จึงมักมีสำนักโสเภณีเปิดบริการอยู่มากเป็นพิเศษ

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 5 ที่มีการพัฒนาปรับปรุงประเทศให้ทันสมัยตามแบบตะวันตกเช่น การสร้างถนน สะพาน ทางรถไฟ ไฟฟ้า ประปา แร่งงานกุลี ชาวจีนจึงเป็นที่ต้องการมากขึ้นตามไปด้วย จึงแน่นอนว่าสมัยนี้จะมีโสเภณีเพิ่มขึ้น หลักฐานที่ชัดเจนก็คือพระราชบัญญัติสัตตจรรโรค ร.ศ.127 ที่ออกมาเพื่อควบคุมทั้งจำนวนช่อง จำนวนโสเภณี และกามโรคที่กลายเป็นโรคร้ายแรงในยุคนั้น ข้อกำหนดประการหนึ่งในกฎหมายก็คือ ให้ทุกสำนักที่มีหญิงโสเภณี หรือ “โรงหญิงนครโสเภณี” ต้องแขวนโคมสเป็นเครื่องหมายให้เจ้าพนักงานสังเกตได้โดยไม่บังคับเรื่องสีโคม แต่ครั้งแรกที่กำหนดเจ้าหน้าที่ทำโคมเป็นสีเขียวให้เป็นตัวอย่าง บรรดาสำนักรต่าง ๆ จึงทำตามเป็นสีเขียวเหมือนกันไปหมด ตามตรอกชอกชอยย่านที่มีโสเภณียามค่ำคืน ก็จะจุดโคมไฟสีเขียวกันทั้งตรอก จนกลายเป็นชื่อไปเลยก็มี เช่น ตรอกหน้าแซ ก็คือตรอกโคมเขียวนั่นเอง ผู้หญิงที่ขายบริการในสำนักโคมเขียวจึงกลายเป็น “หญิงโคมเขียว” ไปด้วย และที่กฎหมายฉบับนี้พยายามทำมาแล้วก็คือให้โสเภณีทุกคนต้องจดทะเบียนมีใบอนุญาต ในยุคนี้ประเทศไทยจึงมี “โสเภณีดีทะเบียน” อย่างถูกต้องตามกฎหมายเป็นครั้งแรก และเป็นครั้งแรกที่การค้าประเวณี ได้รับการยอมรับว่าเป็นอาชีพที่ถูกต้องตามกฎหมายและต้องเสียภาษีรายได้ให้กับหลวง ที่เรียกว่า “ภาษีบำรุงถนน” นั่นเอง

เลิกทาสเป็นไท มีอะไรใหม่สำหรับโสเภณี

การมีทาสทำให้ชาวต่างชาติโดยเฉพาะประเทศทางยุโรปมองภาพประเทศไทยว่าเป็นประเทศที่ป่าเถื่อนด้อยพัฒนา รัชกาลที่ 5 จึงทรงประกาศเลิกทาสในปี พ.ศ. 2417 ให้ทาสทุกคนได้มีโอกาสเป็นไทแก่ตัว อย่างไรก็ตามกฎหมายเลิกทาสที่ออกมา ไม่สามารถปลดปล่อยผู้หญิงกลุ่มหนึ่งที่ถูกนายเงินซื้อมาเป็นโสเภณีในสำนักได้ ทั้ง ๆ ที่ผู้หญิงกลุ่มนี้ก็ไม่ต่างจากทาสคนอื่นเลย ทั้งนี้เพราะนายเงินได้ทำสัญญาผูกมัดหญิงเหล่านี้ไว้ล่วงหน้า ในลักษณะสัญญาจ้างงานรับเงินล่วงหน้า ผู้หญิงเหล่านี้ มักเป็นผู้หญิงพร่จากชนบทยากจน เมื่อมีสัญญาผูกมัดจึงไม่อยู่ในเงื่อนไขที่จะได้รับการปลดปล่อยเหมือนทาสคนอื่นได้

ผู้หญิงที่เคยเป็นทาสรับใช้หรือเป็นเมียทาสของนายเงินบางคน เมื่อได้รับการปลดปล่อยกลับเกิดปัญหาขึ้นเพราะไม่มีทางไป ไม่มีที่พึ่ง เคืองคว้าง เพราะกลับไปหาครอบครัวไม่ได้ ก็จำต้องมาขายตัวให้นายเงินที่เป็นเจ้าของสำนักหรือโรงหญิงโสเภณีอีก ในช่วงนี้จำนวนโสเภณีโดยเฉพาะโสเภณีคนไทยจึงเพิ่มขึ้นกว่าเดิม เพราะมีทั้งโสเภณีที่ถูกพามาจากชนบทโดยการหลอกให้มาทำงานมีสัญญาจ้างส่วนหนึ่ง และอีกส่วนก็คือหญิงทาสที่ได้รับการปลดปล่อย

นั่นเอง การเพิ่มขึ้นของโสเภณีและโรงหญิงโสเภณีจึงทำให้ต้องตรา พระราชบัญญัติสัญญาโรค ร.ศ.127 ออกมาเพื่อควบคุมกิจการและการระบาดของกามโรค

หลังสมัยรัชกาลที่ 5 กระแสนิยมตามแบบตะวันตกโดยเฉพาะเรื่องสิทธิสตรีมาแรงจนเกิดมีการเรียกร้องกันมากขึ้น หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ได้ 3 ปี ประเทศไทยก็ประกาศใช้กฎหมายผัวเดียวเมียเดียว ผู้ชายหมดสิทธิ์ที่จะสะสมเมียไว้ในบ้านเป็นฮาเร็มเหมือนก่อน ส่วนผู้หญิงที่เคยถูกลี้นังไว้เป็นเมียเล็กเมียน้อยในบ้านก็แตกกระสานซ่านเซ็นออกมา หลายคนบ้ายหน้าเข้าสำนักเป็นโสเภณี ผู้ชายก็เดินตามผู้หญิงเข้าไปเที่ยวเพื่อชดเชยกับการสูญเสียหญิงบำเรอในบ้านของตนไป ผู้ที่ได้รับผลดีที่สุดก็คือเจ้าของกิจการสำนักบริการนั่นเอง เมื่อกิจการดีมีแขกมาอุดหนุนจำนวนมากก็ทำให้เกิดความต้องการผู้หญิงมาเพิ่มหรือเปลี่ยนหน้าใหม่ ๆ เพื่อบริการแขกที่มาเที่ยวเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ผลสืบเนื่องก็คือ ทั้งจำนวนโสเภณีและสำนักมีมากขึ้น ในปีพ.ศ. 2476 สันนิบาตชาติรายงานว่า เฉพาะสำนักโสเภณีที่จดทะเบียนโดยถูกกฎหมายในกรุงเทพก็มีถึง 151 แห่งแล้ว ฉะนั้นไม่ว่าจะเลิกทาสหรือเปลี่ยนระบอบการปกครอง ที่ทำให้ประเทศเจริญก้าวหน้าขึ้นแต่คุณจะไม่มียอะไรเปลี่ยนแปลงเลยสำหรับโสเภณีนอกจากจำนวนที่สูงขึ้น ๆ เรื่อย ๆ

โสเภณีต่างชาติในอดีต

เท่าที่ปรากฏหลักฐาน ตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นเรื่อยมา โสเภณีต่างชาติในประเทศไทยที่มีจำนวนมากที่สุดก็คือโสเภณีจีน โดยเฉพาะสมัยรัชกาลที่ 5 มีแรงงานรับจ้างชาวจีนอยู่ในเมืองไทยเป็นจำนวนแสน แรงงานเหล่านี้เป็นผู้ชายที่มาตัวคนเดียว โสเภณีจึงเป็นสิ่งที่ผู้ชายเหล่านี้ต้องการอย่างยิ่ง ผู้หญิงไทยที่ทำอาชีพนี้มีจำนวนไม่เพียงพอ ชาวจีนบางคนจึงไปซื้อตัวเด็กผู้หญิงมาจากครอบครัวที่ยากจนในประเทศจีนของตน และนำเข้ามาประกอบอาชีพโสเภณีโดยที่ตนเองก็ตั้งตัวเป็นเจ้าของ เจ้าสำนัก เด็กผู้หญิงจีนเหล่านี้มีอายุตั้งแต่ 10-15 ปี อยู่รวมกันไม่มาปะปนกับผู้หญิงไทย และให้บริการเฉพาะกับคนจีน กิจการด้านนี้คงจะประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี จนคนจีนที่มีหัวทางธุรกิจอยู่แล้วหันไปยึดเป็นอาชีพกันมากขึ้นยิ่งกว่าคนไทยเสียอีก ดังหลักฐานที่ได้ในสมัยต่อมา คือ รายงานจากสันนิบาตชาติเมื่อปีพ.ศ.2476 ระบุว่าในปี พ.ศ.2473 มีสำนักโสเภณีที่จดทะเบียน 151 แห่งในบางกอก ซึ่งเป็นของคนจีนถึง 126 แห่ง คนญวน 3 แห่งและคนไทยอีก 22 แห่ง

ส่วนโสมณชาติอื่น ๆ ก็มีปรากฏอยู่บ้างแต่มีจำนวนน้อย ไม่ว่าจะเป็น โสมณจากยุโรปทั้งรัสเซีย เยอรมัน ฝรั่งเศส รวมไปถึงโสมณจากญี่ปุ่น โสมณเหล่านี้จะให้บริการอยู่ในย่านที่มีชาวต่างชาติอาศัยอยู่ เช่นแถวบางรัก เป็นต้น คนไทยทั่วไปไม่มีโอกาสได้เป็นลูกค้าเนื่องจากราคาค่าตัวแพงมาก

โสมณจีนที่มีการนำเข้ามาขายบริการให้ชายจีนในย่านต่าง ๆ มีจำนวนมาก จนย่านที่อยู่ของโสมณกลายเป็นคำตายออกฮิตหลายคำในสมัยนั้น เช่น ฮีส่าเพ็ง, ฮีสามแยก ฯลฯ และบางคำก็ตกทอดมาจนถึงปัจจุบัน คือ ฮีดอกทอง (สันนิษฐานว่าหน้าสำนักมีต้นไม้ที่ดอกสีเหมือนทอง) คำค่าเหล่านี้มีคำว่า ฮีนำ หน้าเสมอ สะท้อนให้เห็นว่าเราประณามความชั่วร้ายในเรื่องนี้ให้กับผู้หญิง ฝ่ายเดียวมาตั้งแต่อดีตและที่แน่ ๆ ก็คือหญิงโสมณไม่ว่าจะอยู่บางรักหรือสำเพ็ง ผู้หญิงเหล่านี้ถูกนำเข้ามาในประเทศไทยเพื่อขายบริการทางเพศโดยตรง

แม่กำลั่ง : ศักดิ์ศรีที่แปรเปลี่ยน

ล้านนาก็เช่นเดียวกับสุโขทัย อโยธยาและรัตนโกสินทร์ที่หญิงโสเภณีมีชื่อปรากฏอยู่ทั้งในหลักฐานที่เป็นกฎหมายและวรรณกรรมหลายฉบับ เพียงแต่ล้านนาในยุคโบราณเรียกโสเภณีว่า “แม่กำลั่ง” หรือ “แม่คำรัง” ในกฎหมายโบราณจัดว่า แม่กำลั่งนี้เป็นเมียประเภทหนึ่งในจำนวน 12 ประเภท คือเป็นหญิงที่ขายไปนอนด้วยชั่วคราว หากหนีจากกันก็ขาดกัน และชายมีสิทธิในตัว แม่กำลั่งตราบเท่าที่ตกลงสินจ้างกันไว้ ใครละเมิดถือว่าเป็นชู้ ต้องถูกลงโทษ

“แม่กำลั่ง” แห่งล้านนาโบราณจัดว่าเป็นบุคคลในอาชีพที่มีความสำคัญและเป็นที่ยอมรับทางสังคมพอสมควร จะเห็นได้จากชาคกล้านนาที่สอนบุคคลต่าง ๆ ก็กล่าวถึงและสอนแม่กำลั่งให้เป็นผู้ตั้งอยู่ในสัจจะ ในศีล ไม่โลภ ไม่รัก ไม่ชัง ฯลฯ ด้วยวัฒนธรรมและค่านิยมดั้งเดิมของชาวเหนือจึงไม่ได้เหยียดจันท์ผู้หญิงในอาชีพนี้

อิทธิพลจากอาณาจักรทางใต้ทำให้ล้านนารับค่านิยมต่าง ๆ เข้ามาด้วยการยอมรับทางสังคม ที่มีต่อแม่กำลั่งจึงเปลี่ยนไปในด้านลบเช่นเดียวกับอโยธยา

และรัตนโกสินทร์ โดยเห็นได้ชัด ในสมัยพระเจ้ากาวิโลรส ซึ่งตรงกับรัชกาลที่ 4 ของกรุงรัตนโกสินทร์ ที่มีอาณาเขตไทยแก่หญิงที่ค้าประเวณีอย่างรุนแรงถึงขั้น “เอาชีวิตเสีย” ถ้านาโดยเฉพาะเชียงใหม่ในชวงนั้นเรียกได้ว่าปลอดโสเภณีไป ชวงหนึ่ง และกลับมาเฟื่องฟูอีกครั้งในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งมีฝรั่งขึ้นไปทำไม้และ แม่เล่าจากกรุงเทพฯ ขึ้นไปเปิดช่องทางผู้หญิงมาให้บริการ แต่ชาวเมือง เชียงใหม่เองก็ยังคงติดค่านิยมที่รังเกียจหญิงอาชีพนี้อยู่ โดยจะมีการลงโทษทาง สังคมต่าง ๆ ที่ร้ายแรงที่สุดในยุคนั้นก็คือการเขียน “คำว” หรือคำกลอนคำว่า ประจาน ส่งเวียนอ่านกันไปทั่วเมือง ใครทนไม่ได้ต้องหนีหน้าไป ค่านิยมดั้งเดิม ของท้องถิ่นในอดีตยังอยู่ในรากของชีวิตในขณะที่ค่านิยมจากส่วนกลางก็มีอิทธิพล ต่อการยอมรับทางสังคมเป็นอย่างยิ่ง ทุกวันนี้ผู้หญิงเหนือจากหมู่บ้านจึงมักไม่รู้ สึกผิดที่จะมาทำอาชีพขายบริการ แต่รู้สึกอายที่สังคมส่วนใหญ่ประณามและไม่ ยอมรับมากกว่า

สาวเหนือ : เชื่อผู้อ่อนต่อโลก ?

ปัจจุบันถ้าให้คนภาคอื่นหลับตาวาดภาพสาวเหนือ คาดว่าโนภาพของสาวเหนือที่เกิดขึ้นในใจของแต่ละคนคงไม่แตกต่างกันมากนัก นั่นคือ เป็นสาวผิวขาว รูปร่างหน้าตาดี สุขภาพอ่อนหวาน ช่างเอาอกเอาใจ ชื่อ บริสุทธิ์ เชื้อคนง่าย รักสวยรักงาม ภาพและความคิดที่คนจากภาคอื่นโดยเฉพาะคนกรุงเทพฯ มองและรู้สึกกับสาวเหนือเช่นนี้เกิดขึ้นมานาน เพียงแต่ต้องถามใจตัวเองสัก ๆ ว่า ความรู้สึกที่แฝงเร้นอยู่ในความคิดที่เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกด้านบวกหรือลบ กับสาวเหนือ?

ในอดีตสาวเหนือนอกจากจะถูกมองว่าเป็นผู้อ่อนต้อยง่ายต่อโลกแล้วยังมีความรู้สึกที่แฝงการดูแคลนอยู่ด้วย เนื่องจากแต่เดิมคนในสวนกลางจะรู้สึกว่าคนที่อยู่หัวเมือง เป็นพวกบ้านนอกคอกนา ด้อยความเจริญอยู่แล้ว คนภาคเหนือรวมถึงภาคอีสานที่เป็นกลุ่มที่พูดภาษาต่างไปจากสวนกลาง และกินข้าวเหนียว จึงได้รับการจัดกลุ่มให้เป็น “พวกลาว” และการที่หัวเมืองเหล่านี้ต้องตกอยู่ใต้อำนาจการปกครองของสวนกลาง ก็ยิ่งทำให้ความรู้สึกดูถูก มีมากขึ้นกว่าปกติ นางลาวทองและนางสร้อยฟ้าในเรื่องขุนช้างขุนแผนคือตัวอย่างที่ชัดเจนของอดีต

ที่สะท้อนจากวรรณคดี ตอนหนึ่งนางวันทองคำนางลาวทองว่าเป็นอีลาวชาวคอน
อีลาวปากินกึ่งกำกบ ไกลเข้าไปในสมัยรัชกาลที่ 5 สาวเครือฟ้าซึ่งเป็นบทละครร้อง
ที่โด่งดังมาก ที่กล่าวถึงสาวเหนือผู้เป็นเหยื่อของร้อยตรีหนุ่มจากเมืองใต้ กระทั่ง
ถึง “บัวบาน” ผู้พ่ายรักจนต้องสังเวยชีวิตของตน สุสานวังบัวบานได้กลายเป็น
สถานที่บอกเล่าตำนานรักของเธอมาทุกสมัย ทั้งเครือฟ้าและบัวบาน คือตัว
แทนภาพของผู้หญิงเหนือที่ชื่อ อ่อนต่อโลก ไม่เท่าทันคน จงรักภักดีต่อคนรัก เป็น
ผู้หญิงที่ดั่งงามในสังคมของเธอเอง แต่ความดีของเธอกลายเป็นความโง่ในสายตา
ของคนนอก เรื่องราวของสาวเหนือที่ถูกคนเมืองใต้หลอกหลวงจึงเกิดขึ้นซ้ำตำนาน
เดิมคนแล้วคนเล่า จนถึงทุกวันนี้ มีแต่รูปแบบและวิธีการเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลง
ไป

ทางรถไฟ : เส้นทางของการเปลี่ยนแปลง

ทางรถไฟเป็นสิ่งที่นำความเจริญมากมายไปสู่อาณาจักรล้านนา นำพาความเปลี่ยนแปลงไปสู่วิถีชีวิตของผู้คน และเป็นจุดเริ่มต้นบันทึกหน้าใหม่ของดินแดนภาคเหนือในเรื่องราวการพัฒนาที่ควบคู่ไปกับการกลายเป็นสินค้าของผู้หญิงเมืองเหนือ

ทางรถไฟถึงเชียงใหม่ในปีพ.ศ.2464 หลังจากนั้นเพียง 4 ปี คือในปี พ.ศ. 2468 ก็เกิดคดีการล่อลวงหญิงสาวจากเชียงใหม่ 3 คน ลงไปกรุงเทพฯ เป็นครั้งแรกโดยแม่เจ้าชาวกรุงนั่นเองและก็มีเรื่องราวเช่นนี้เกิดขึ้นอยู่เนือง ๆ พร้อม ๆ กับการเปลี่ยนแปลงพัฒนาของเมืองต่าง ๆ ในภาคเหนือโดยเฉพาะเชียงใหม่ที่ถูกเลือกให้เป็นเมืองหลักของการพัฒนา หลังจากที่มีฝรั่งเข้ามาทำไม้และตั้งอาเริ่มของตนเองอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง

ปี พ.ศ.2476 เชียงใหม่เริ่มจัดประกวดสาวงามในงานฤดูหนาวเป็นครั้งแรกก่อนที่กรุงเทพฯ จะเริ่มจัดการประกวดนางสาวสยามในงานฉลองรัฐธรรมนูญ เมื่อปี พ.ศ.2477 เสียอีก และตั้งแต่ปีพ.ศ.2481 เป็นต้นมาก็เป็นประ-

แผนที่ที่จะต้องจัดประกวดสาวงามเชียงใหม่ ความคิดในการประกวดสาวงามในเทศกาลหรือประเพณีได้แพร่ไปยังจังหวัดต่าง ๆ ในภาคเหนือทุกจังหวัดแล้วในปัจจุบัน เป็นการสร้างค่านิยมให้ผู้หญิงคิดว่าความสวยงามจะนำมาซึ่งชื่อเสียงเกียรติยศ เงินทองและการยอมรับในสังคม และเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่นักล่าผู้หญิงใช้ในการแสวงหาหลอกล่อเหยื่อให้มาติดกับของตนจนถึงปัจจุบัน

ความสวยงามของภูมิประเทศและผู้หญิง ประกอบกับการเดินทางที่สะดวกขึ้นทำให้ภาคเหนือถูกประชาสัมพันธ์ให้เป็น “ถิ่นไทยงาม” เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวในสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม การโหมประชาสัมพันธ์ด้วยการตีพิมพ์ภาพสาวงามจากภาคเหนือ การเกณฑ์สาวเหนือให้มาเป็นช่างฟ้อนและคอยต้อนรับ เอาอกเอาใจแขกผู้มาเยือนทั้งในส่วนของรัฐและเอกชนในงานเลี้ยงขันโตกได้ทำให้ผู้หญิงเหนือกลายเป็นสิ่งที่ดึงดูดทางเพศของคนต่างถิ่นมากขึ้น

มีการตั้งข้อสังเกตว่าช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เชียงใหม่มีช่องอยู่ 1-2 แห่ง แต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 แล้ว ผลจากสงครามประกอบกับนโยบายการพัฒนาเชียงใหม่ให้เป็นเมืองหลักในภาคเหนือดังกล่าว ทำให้เชียงใหม่มีโสเภณีเพิ่มมากขึ้นโดยเฉพาะในย่านกำแพงดิน จนมีคำพูดติดปากของคนที่มาเที่ยวเชียงใหม่ว่า “เที่ยวกำแพงดิน กินข้าวซอย”

ล่องใต้ เส้นทางสายใหม่ของสาวเหนือ

สาวเหนือล่องใต้ เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นมานานนับแต่ทางรถไฟทอดจากกรุงเทพฯ ไปถึงเชียงใหม่เสร็จสิ้นลง ในรัชกาลที่ 5 ดินแดนภาคเหนือก่อนทางรถไฟไปถึงยังเป็นดินแดนที่โอบล้อมด้วยขุนเขา ยากต่อการเดินทางไปถึง สาวเหนือบางคนที่ทำตนเป็นแม่กำลังหรือโสเภณีในอดีตของล้านนา จึงถูกจำกัดอยู่ในท้องถิ่นของตนและมีจำนวนไม่มาก มีอิสระในการประกอบอาชีพโดยอยู่ภายใต้คำสอนและกฎเกณฑ์ทางสังคมเป็นเครื่องควบคุม ต่อมาทางรถไฟได้พามาแล้วจากกรุงเทพฯ ขึ้นไปเปิดกิจการในรูปแบบเดียวกันกับกรุงเทพฯ คือเป็นสำนักหรือซ่อง มีตนเองเป็นนายโรงเจ้าสำนัก ประกอบกับพระราชบัญญัติสัญญาโรคที่ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 6 ได้ประกาศใช้ทั่วประเทศ กำหนดให้หญิงโสเภณีต้องตีทะเบียน ไม่ให้หากินเพ่นพ่านกะกะ แม่กำลังแห่งล้านนาจึงเริ่มเข้าสังกัดตามสำนักอยู่ใต้อาณัติของแม่เจ้าของสำนักกันมากขึ้น

การเปิดสำนักค้าประเวณีในหัวเมือง กิจการอาจไม่คึกคักจึงปรากฏว่าเริ่มมีการนำผู้หญิงเหนือ 3 คนลงมากรุงเทพฯ จนเป็นคดีโด่งดังเมื่อปี พ.ศ.2468 นับได้ว่าเป็นการเริ่มต้นของประวัติศาสตร์การล่องใต้เป็นครั้งแรกก็ว่าได้

การล่องใต้ของสาวเหนือในช่วงนั้นมักเกิดจากการถูกล่อลวงโดยเจ้า-
สำนักจะส่งหนุ่มรูปหล่อแต่งตัวดีเหมือนคนมีเงินเข้าไปตีสนิท ทำทีเป็นชอบพอ
และล่อให้หนีตามหรือลวงว่าจะพามาเที่ยว บทลงเอยของผู้หญิงที่หลงเชื่อก็คือ
การถูกยัดเยียดให้เป็นโสเภณี อย่างไรก็ตามการล่องใต้ช่วงแรกมีไม่มากนัก
เพราะตลาด คือสถานค้าบริการจำกัดอยู่เพียงช่องหรือสำนักเท่านั้น แต่หลัง
สงครามโลกและการเข้ามาของทหารอเมริกันในช่วงสงครามเวียดนาม การล่อง
ใต้จึงเกิดขึ้นอย่างชัดเจนและต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน เส้นทางล่องใต้ได้ทอด
จากหมู่บ้านถึงสำนักหรือสถานบริการในเมืองแล้ว ยังทอดข้ามพรมแดนไปยัง
สถานบริการทางเพศอีกมากมายหลายประเทศในโลก “ล่องใต้” จึงอาจไม่ใช่เส้น
ทางสายใหม่ของสาวเหนือบางคนในวันนี้ก็ต่อไปแล้ว

ดอกคำใต้ : บานไกลถิ่น

“สังคมทั่วไปรู้จักดอกคำใต้ในภาพพจน์ว่า เป็นอำเภที่มีผู้หญิงไปทำงานขายบริการทางเพศมากที่สุด และภาพของสตรีอำเภอดอกคำใต้กลายเป็นสัญลักษณ์ของผู้หญิงภาคเหนือที่ขายบริการทางเพศ จนทั่วโลกรู้จัก”

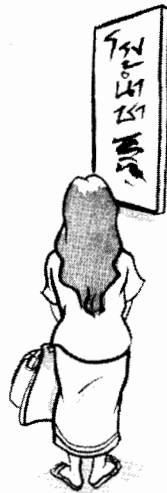
ดอกคำใต้เป็นหนึ่งในเจ็ดอำเภของจังหวัดพะเยา แต่เป็นอำเภที่มีชื่อเสียงมากที่สุดก็เนื่องมาจากเหตุผลดังกล่าว สาวจากดอกคำใต้เฟื่องจะเปิดโลกของตนเองสู่อาชีพนี้เมื่อปี พ.ศ. 2513 โดยความจริงแล้วได้มีสาวเหนือจากจังหวัดต่าง ๆ เดินทางออกจากหมู่บ้านมาขายบริการในเมืองเข้าสู่กรุงเทพฯ และไปยังถิ่นอื่น ๆ มาก่อนดอกคำใต้ แม้แต่การมีแม่กำลัง หรือโสเภณีท้องถิ่นในอดีตก็มีใช้ เรื่องที่เฟื่องเกิดขึ้นหลังดอกคำใต้ โสเภณีที่กำแพงดิน เชียงใหม่ ขึ้นชื่อลือชามานานกว่าดอกคำใต้ตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2

สาเหตุที่ทำให้ชื่อดอกคำใต้ลือเลื่องในเรื่องนี้จนกลายเป็นเหมือนฉลากยี่ห้อสินค้าที่ติดตลาดไปแล้วนั้น เนื่องจากความสวยงามทางด้านรูปลักษณ์ ประกอบกับภริยามารยาทความอ่อนโยนอ่อนหวานมีไมตรีจิต รวมทั้งมีสาวจาก

อำเภอออกไปทำงานขายบริการกันมาก จนเป็นที่รู้จักทั่วไปในกลุ่มแขกผู้ซื้อบริการ ความประทับใจได้รับการกล่าวขานบอกเล่ากันปากต่อปากจากเมือง-ไทยไปถึงต่างประเทศ “สาวดอกคำใต้” จึงเป็นที่ปรารถนาของสถานบริการทุกแห่ง เหตุนี้เองที่ทำให้สาว ๆ จากภาคเหนือหลายคนปวารนาตัวเป็นสาวดอกคำใต้ในการเข้าสู่อาชีพขายบริการ สาวดอกคำใต้ตัวจริงก็ถูกดึงออกจากหมู่บ้านเข้าสู่อาชีพมากขึ้นด้วย ในขณะเดียวกันก็ยังมีสาวดอกคำใต้และเด็กผู้หญิงอีกหลาย คนในปัจจุบันที่ไม่อยากบอกกับใครว่าตนเองเป็นสาวดอกคำใต้

กว่า 20 ปีมาแล้ว พนม นพพร ศิลปินเพลงลูกทุ่งคนหนึ่งได้สื่อสารถึงสาวดอกคำใต้ที่ลงใต้ไปทำงานด้วยเสียงเพลง “จดหมายส่งมา” เรียกร้องให้สาวดอกคำใต้คืนถิ่น แต่จนทุกวันนี้ดอกคำใต้หลายดอกที่ไปบานและโรยต่างบ้านต่างเมืองก็ยังไม่ได้หวนคืน ที่नावิดกและนาเศรำก็คือดอกคำใต้บางดอกโรยตั้งแต่ยังไม่มีโอกาสบาน เด็กผู้หญิงเหล่านี้เป็นกำลังสร้างสรรค์ เป็นมนุษย์ที่มีศักดิ์ศรีของครอบครัวและหมู่บ้าน อย่าให้เธอต้องเป็นเพียงดอกไม้ราคาถูกที่คนเอาไปเร่ขายอีกต่อไปเลย

การถือผีกับอาชีพอิสระ

“ผี” เป็นความเชื่อดั้งเดิมของคนไทยมาก่อนที่พุทธศาสนาจะเข้ามา แม้ในปัจจุบัน ผียังคงมีบทบาทสำคัญทางสังคมอยู่มาก โดยเฉพาะผีในภาคเหนือที่ชาวบ้านเรียกว่าผีปู่ย่า ซึ่งก็คือมีบรรพบุรุษที่สืบทอดผ่านทางแม่หรือทางผู้หญิง

เมื่ออยู่ในหมู่บ้านผู้หญิงเหนือจะต้องประพฤติตนมิให้เสื่อมเสีย การสนิทสนมรักใคร่กับหนุ่มคนใดจะต้องมิให้เกินเลย เพราะนอกจากจะถูกชาวบ้านติฉินนินทาแล้ว ยังถือว่าเป็นการผิดผีปู่ย่า ผีจะโกรธและลงโทษเอากับแม่ตัวเองหรือคนอื่นในบ้าน ต้องทำพิธีเสียผีขอขมา ผู้หญิงเหนือจึงต้องระมัดระวังตัวมิให้ทำผิดผี ซึ่งถือเป็นศีลธรรม กฎเกณฑ์ของชุมชน แต่การออกไปประกอบอาชีพเป็นหญิงขายบริการทางเพศ คนในครอบครัวรวมไปถึงชาวบ้านอื่น ๆ ในชุมชนไม่ถือเป็นเรื่องเสียหายผิดศีลธรรม เพราะมิได้มากระทำในหมู่บ้านที่จะทำให้ผีบ้านผีเรือนไม่พอใจ นอกจากรู้สึกอายที่สังคมภายนอกประณามเท่านั้น

ปัจจุบันในหมู่บ้านบางแห่งทางภาคเหนือ มีชาวบ้านตั้งตนเป็นเจ้าของสำนัก ซึ่งมีลูกคำที่เป็นทั้งผู้ชายในหมู่บ้านและจากที่อื่น ๆ แต่จะไม่มีผู้หญิงในหมู่บ้านคนใดมาขายบริการในสำนักที่ตั้งอยู่ในหมู่บ้านของตนเองเลย ผู้หญิงที่เข้ามาขายบริการไม่ว่าอยู่ประจำหรือชั่วคราวล้วนเป็นผู้หญิงที่มาจากภายนอกหมู่บ้านทั้งสิ้น จนมีการตั้งข้อสังเกตว่าผู้หญิงขายบริการจะไม่ทำงานในหมู่บ้าน สถานที่เกิดของตน หลายคนคิดว่าเป็นเพราะไม่ต้องการพบคนรู้จัก แต่สาเหตุที่สำคัญกว่าก็คือ ชาวบ้านถือว่าเป็นการผิดผีเช่นเดียวกับการคบชู้ชาย แต่ถ้าไปขายบริการนอกหมู่บ้านไม่ถือว่าผิดเจ้าสำนักในท้องถิ่น ก็คงจะรู้ธรรมเนียมนี้เป็นอย่างดี จึงมักไปหาผู้หญิงจากนอกพื้นที่เข้ามา

ผู้หญิงเหนือที่ลองได้มาขายบริการ จึงไม่รู้สึกว่าตนเองทำผิดศีลธรรมอย่างที่คนอีกกลุ่มหนึ่งคิดพวกเขาก็ถือว่าอาชีพนี้เป็น “ทางเลือก” ที่ดีมากทางหนึ่ง ในขณะที่การใช้มาตรฐานทางศีลธรรมของคนกลุ่มหนึ่งไปชี้วัดตัดสินการกระทำของคนอีกกลุ่มหนึ่ง จึงต้องตระหนักถึงความแตกต่างในเรื่องความเชื่อ ประเพณีที่อาจเป็นตัวกำหนดมาตรฐานทางศีลธรรมดังกล่าวนั้นด้วย

จากปลายทางนำเข้า...ผู้หญิง

ถึงแม้ว่าเราจะไม่สามารถหาหลักฐานมายืนยันได้ว่า ประเทศของเรา เริ่มมีโสเภณีมาตั้งแต่สมัยไหน แต่สิ่งที่มองเห็นได้ชัดเจนก็คือ อาชีพนี้มีพัฒนาการ ขึ้นตามยุคสมัยและกาลเวลา ลาดูแบร์บอกไว้ในจดหมายเหตุว่า มีผู้หญิงสยามที่เป็นโสเภณีในสมัยพระนารายณ์มหาราชของกรุงศรีอยุธยาอยู่ประมาณ 600 คน โดยโสเภณีในยุคนั้นก็คือสาวสยามหรือสาวไทย ที่เป็นทาสแล้วถูกขายต่อมาเป็นโสเภณีอีกทีหนึ่งนั่นเอง

จนมาถึงกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น แรงงานจีนที่เข้ามามากจนโสเภณีไทย ไม่พอกับความต้องการ ต้องนำผู้หญิงจีนเข้ามาขายบริการ เด็กผู้หญิงจีนที่เข้ามาจะถูกซื้อตัวมาจากพ่อแม่ ซึ่งเป็นชาวนาจน ๆ ในประเทศจีน โดยเจ้าสำนักและนักค้าผู้หญิงไปหลอกพ่อแม่เด็กว่าจะพามาทำงานหรือนักกร้อง โดยช่วงก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 นั้น มีการสำรวจพบว่าผู้หญิงจีนเดินทางเข้ามาในไทย 41,839 คน ในจำนวนนี้มีอายุน้อยกว่า 14 ปีอยู่ถึง 10,580 คน ผู้หญิงจีนส่วนใหญ่เข้ามาเป็นโสเภณี บางส่วนถูกส่งไปขายต่อที่สิงคโปร์และมาเลเซียด้วย ช่วงนั้นประมาณว่ามีผู้หญิงและเด็กหญิงชาวจีนถูกขายเข้ามาในไทยปีละ 200-300 คน แสดงให้เห็นว่าที่ผ่านมามีประเทศไทยเริ่มเป็นประ-

เทศปลายทางนำเข้าสู่ผู้หญิงต่างชาติ โดยเฉพาะผู้หญิงจีนและเริ่มทำกันในรูปแบบธุรกิจการค้าบ้างแล้ว

ปัจจุบันจำนวนโสเภณี ที่คาดว่าจะจะเป็นจำนวนแสนถึงจำนวนล้านนั้น ส่วนหนึ่งที่ยืนพื้นยังเป็นผู้หญิงไทยโดยเฉพาะผู้หญิงจากภาคเหนือ แต่ที่น่าสนใจก็คือ บางส่วนเป็นผู้หญิงต่างชาติที่ไม่ใช่หญิงจีนเพียงอย่างเดียว แต่มีหญิงพม่า ไทยใหญ่ ลาว รวมไปถึงชาวเขา เริ่มพบว่ามีผู้นำผู้หญิงเหล่านี้เข้ามาค้าประเวณีตั้งแต่ปีพ.ศ. 2527 ในจำนวนนี้เด็กและผู้หญิงจากประเทศ พม่าถูกหลอกล่อกเข้ามามากที่สุด มีทั้งมาจากชนกลุ่มน้อยเผ่าต่าง ๆ และเป็นหญิง พม่าแซกที่มักจะกระจุยอยู่บริเวณจังหวัดระนอง นอกนั้นก็ถูกส่งกระจายไปทั่วประเทศ โดยเฉพาะจังหวัดชายแดนภาคใต้และหัวเมืองตะวันออก ในปีพ.ศ. 2534 ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กรายงานว่าได้ช่วยเหลือเด็กและผู้หญิงต่างชาติที่ถูกนำเข้ามาค้าประเวณีเป็นจำนวนถึง 373 คน เป็นชาวพม่า 327 คน จีนจากสิบสองปันนา 42 คน และลาวอีก 4 คน และที่น่าสนใจคือส่วนใหญ่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และมีเด็กที่อายุน้อยที่สุดคือ 12 ปีรวมอยู่ด้วย เรื่องน่าเศร้าที่ตามมาก็คือเด็กเหล่านี้ติดเชื้อเอดส์ถึง 38 คน และเมื่อเดือนกรกฎาคม ปีพ.ศ.2536 ตำรวจได้ทลายช่องที่จังหวัดระนอง พบว่าผู้หญิงในช่องทั้งหมด 144 คน เป็นหญิงพม่าทุกคน ผู้หญิงต่างชาติเหล่านี้เป็นที่ต้องการของชายนักเที่ยวทั้งหลาย เพราะนอกจากอยากเปลี่ยนรสชาติใหม่ ๆ แล้ว ยังเชื่อว่าเด็กและหญิงที่มาจากบ้านป่าเมืองคอยนั้นจะสะอาดปลอดภัย ประเทศไทยกำลังจะกลายเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจในอินโดจีน ในขณะที่อาจได้ชื่อว่าเป็นศูนย์กลางการค้าเด็กและผู้หญิงในกลุ่มประเทศอินโดจีนนี้ด้วย ถ้ายังมีพฤติกรรมนำเข้าผู้หญิงและเด็กดังกล่าวยุ่อกต่อไป

2. สาเหตุของการเพิ่มและการดำรงอยู่ของโสเภณี

สงคราม : จีไอ ศักราชใหม่ของการค้าประเวณี

สาเหตุส่วนหนึ่ง ที่ทำให้จำนวนผู้หญิงขายบริการทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างมากมาย จนกลายเป็นธุรกิจในชาติและข้ามชาติใหญ่โตถึงทุกวันนี้ ก็คือการเข้ามาของทหารอเมริกันที่เราเรียกกันสั้น ๆ ว่า จีไอ ในช่วงสงครามเวียดนามที่เกิดขึ้นตั้งแต่พ.ศ. 2502 เป็นต้นมาจนถึงราวพ.ศ. 2519 สงครามที่มีเวียดนามเป็นสนามรบ ประเทศไทยในฐานะพันธมิตรของอเมริกาจึงเปิดประเทศให้เป็นทั้งที่ตั้งฐานทัพซึ่งมีอยู่ 6 แห่ง และเป็นที่พักผ่อนหย่อนอารมณ์ของทหารอเมริกันจากสนามรบที่จะหมุนเวียนกันเข้ามาปีละ 3-7 หมื่นคน สถานที่หลายแห่งเปิดตัวขึ้นเพื่อการนี้โดยเฉพาะและรุ่งเรืองเฟื่องฟูมาจนถึงปัจจุบัน เช่น พัทยา วัฒนพงษ์ เพชรบุรีตัดใหม่ ฯลฯ

มีการสำรวจในปีพ.ศ.2500 และประมาณกันว่าทั่วประเทศมีโสเภณี 20,000 คน ในจำนวนนี้อยู่ในกรุงเทพฯ ประมาณครึ่งหนึ่ง ฉะนั้นหลังจากการเข้ามาของฐานทัพอเมริกัน จึงไม่ต้องสงสัยว่าจำนวนตัวเลขดังกล่าวจะไม่เพิ่มขึ้น ก่อนการเข้ามาของฐานทัพการขายบริการทางเพศ จะจำกัดตัวอยู่ในสำนักหรือห้องซึ่งไม่เป็นที่เปิดเผยนัก การเข้ามาของทหารอเมริกันได้ทำให้เกิดรูปแบบที่

หลากหลาย มากมายในความแปลกใหม่ที่เข้ามาในสังคมไทย พร้อมกับเงินดอลลาร์มหาศาลในกระเป๋าของจีไอ ที่พร้อมจะจ่ายเพื่อซื้อความสำราญอย่างไม่อัน กฎหมายบางฉบับก็ออกมารองรับธุรกิจเรีงรมย์ที่แตกตัวเพื่อเพิ่มเม็ดเงินให้กับประเทศ เช่น พระราชบัญญัติสถานบริการที่ประกาศใช้ในปี พ.ศ. 2509

ความต้องการและเม็ดเงินที่เหมือนจะมากมายอย่างไม่จำกัดนั้น กระตุ้นให้การลงทุนในธุรกิจเรีงรมย์ตื่นตัว ผลที่ตามมาคือการจัดหาผู้หญิงมาป้อนตลาดกันอย่างจริงจังและเป็นธุรกิจมากขึ้น “แรงดึงดูด” ในหมู่บ้านจึงไม่อาจสู้ “แรงดูด” จากภายนอกได้ ผู้หญิงจากหมู่บ้านจำนวนมากถูกละทิ้งเหลือมลอลง แต่ก็อีกจำนวนไม่น้อยเช่นกันที่เดินเข้าสู่ธุรกิจนี้ด้วยความสมัครใจ ผู้หญิงอีสานหลายคนรับตำแหน่งเมียเช่าตามฐานทัพ ผู้หญิงเหนือมากมายลองได้มาทำงานในบาร์ สถานอาบอบนวด ตำนานการล่องใต้ของสาวเหนือจากหมู่บ้านหลายแห่งเปิดฉากอย่างจริงจังในช่วงเวลานี้ เช่นเดียวกับสาวจากหลาย ๆ ภาค ทุกคนมีความหวังว่าชีวิตจะสดใสขึ้น จนเมื่อสงครามยุติ อเมริกานถอนฐานทัพจีไอเดินทางกลับประเทศ สิ่งที่หลงเหลือไว้ให้กับประเทศไทยก็คือ เมียเช่าและผู้หญิงขายบริการที่มีอยู่เกลื่อนเมือง ที่ต้องตามหาอนาคตให้กับตัวเอง รวมไปถึงค่านิยมการใช้เงินซื้อความสุขแบบอเมริกันที่ทิ้งไว้ให้ชาวไทยรับช่วงต่อ สงครามครั้งนี้ทำให้มีคนมากมายต้องล้มตายหรือหายสาบสูญไปแต่กลับทำให้จำนวนโสเภณีเพิ่มทวีขึ้น

ท่องเที่ยว....มาเที่ยวอะไร

ความสำเร็จด้านการขยายตัวของเศรษฐกิจประเทศไทย ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 ซึ่งประกาศใช้ในช่วงปี พ.ศ. 2530-2534 ที่ผ่านมามีอัตราเฉลี่ยร้อยละ 10.5 ต่อปี เป็นการเติบโตที่สูงกว่าที่ตั้งเป้าไว้และสูงที่สุดในช่วง 25 ปีของการพัฒนาเศรษฐกิจของไทยที่ผ่านมา ปัจจัยที่ทำให้เศรษฐกิจเติบโตได้ขนาดนี้ประการหนึ่ง นอกเหนือจากเรื่องการขยายตัวด้านการส่งออกสินค้า และการลงทุนในประเทศแล้วก็คือ การท่องเที่ยว ในแผนฯ 7 นโยบายการท่องเที่ยวจึงดำรงความสำคัญอยู่เช่นเดิม ปี พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นปีแรกของการประกาศใช้แผนฯ 7 รายได้จากการท่องเที่ยวสูงถึง 108,000 ล้านบาท และเมื่อถึงปี พ.ศ. 2536 ก็คาดว่าจะสูงขึ้นเป็น 118,000 ล้านบาทมากกว่ารายได้ที่มาจากกิจกรรมประเภทอื่น ๆ

จุดดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เพิ่มจำนวนขึ้นทุกปี ๆ นั้นคืออะไร ทรัพยากรธรรมชาติหรือศิลปวัฒนธรรมหรืออะไรกันแน่?

ปี พ.ศ. 2501 ก่อนสงครามเวียดนาม จำนวนนักท่องเที่ยวมีเพียง 145,000 คน แต่นับจากปี พ.ศ. 2502 ที่สงครามเวียดนามระเบิดขึ้นเป็นต้นมา นักท่องเที่ยวในเครื่องบินทหารอเมริกันก็หลั่งเวียนกันเข้ามาในประเทศไทยปีละ 3-7 หมื่นบาท พักอยู่ทะเลาะ เกิดและเติบโตขึ้นในช่วงนั้น ผลที่ตามมาในปี พ.ศ. 2512 คือ จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเป็น 469,800 คน พร้อม ๆ กับการเกิดและเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วของแหล่งบันเทิงเรีงรมย์ทางเพศ ปี พ.ศ. 2508 ย่านราตรีบนถนนเพชรบุรีตัดใหม่ เปิดตัวขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวในเครื่องบิน โดยเฉพาะในรูปแบบที่เรียกว่า สแนคบาร์ มีเพลงฟัง ขายเครื่องดื่มเป็นแก้ว มี

ผู้หญิงนักร้องและไม้นักร้องไทย จากถนนเพชรบุรีตัดใหม่ก็ขยายตัวไปสู่พัฒนาพงษ์ ปรางค์กู่การณีสอดคล้องกับจำนวนโสเภณีที่เพิ่มจาก 2 หมื่นคนในปี พ.ศ. 2500 มาเป็น 3 แสนคนในปี พ.ศ. 2513 ซึ่งในช่วงนี้ปรากฏการณ์การล่องใต้ของสาวเหนือจากที่ต่าง ๆ ได้เริ่มขึ้นอย่างชัดเจน รวมไปถึงสาวจากภูมิภาคอื่นด้วยเช่นกัน

หลังสงครามเวียดนามในปี พ.ศ. 2519 การหลั่งไหลเข้ามาของนักท่องเที่ยวก็มิได้ลดจำนวนลง ขณะที่จำนวนโสเภณีก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เช่นกัน ปี พ.ศ. 2526 จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นกว่า 2 ล้านคน 10 ปีต่อมาคือปี พ.ศ. 2536 คาดว่ามีนักท่องเที่ยวเข้ามาถึงกว่า 5 ล้านคน ขณะที่จำนวนโสเภณี ก็ได้รับการคาดว่าอาจมีถึง 2 ล้านคน และจากสถิติที่มีการเก็บข้อมูลจากปี พ.ศ. 2530-2533 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ก็พบว่านักท่องเที่ยวที่เข้ามาเป็นชายมากกว่าหญิง 1-2 เท่า โดยส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 25-44 ปี และมีวัตถุประสงค์เพื่อเข้ามาพักผ่อนมากกว่าอย่างอื่น

ตัวเลขการขยายตัวและเติบโตของธุรกิจสถานเริงรมย์ ธุรกิจโรงแรม และบริการท่องเที่ยวในรูปแบบต่าง ๆ ธุรกิจรีสอร์ท ที่พักผ่อนต่าง ๆ หลังสงครามเวียดนามสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับจำนวนนักท่องเที่ยวและจำนวนโสเภณี แม้ว่า จะไม่มีการเชื่อมโยงอย่างชัดเจน แต่จากรูปแบบและเทคนิคการดึงดูดค่าของ บริษัททัวร์ต่าง ๆ ที่จัดบริการท่องเที่ยวแบบเช็ททัวร์ที่พาแขกเที่ยวหาความ สุขตามสถานบันเทิงเริงรมย์ต่าง ๆ จนถึงการจัดทัวร์สำเร็จรูปที่มีหญิงบริการรวม อยู่ด้วย ซึ่งเป็นรูปแบบที่ได้รับความนิยมมาก จนเป็นที่เลื่องชื่อลือชาไปทั่วโลก ถึงโสเภณีในประเทศไทย จนทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับภาพพจน์ของประเทศ และภาพ พจน์ของผู้หญิงไทยโดยส่วนรวม โดยเฉพาะล่าสุดเมื่อต้นปี พ.ศ. 2536 ที่หนังสือพิมพ์ไทม์ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่ได้รับความนิยมทั่วโลกได้ เสนอรายงานพิเศษในการสำรวจการขายการท่องเที่ยวจำนวน 28 ประเทศ โดย

เห็นว่าไทยได้ใช้บริการทางเพศเป็นจุดขายการท่องเที่ยว รวมทั้งได้มีการตีพิมพ์ปกหนังสือพิมพ์เป็นภาพหญิงไทยในอ้อมกอดฝรั่ง และระบุว่าประเทศไทยมีโสเภณีกว่า 2 ล้านคน ต่อมาไม่นานก็เกิดกรณีพยานุกรมของบริษัทลอนแมน ในประเทศอังกฤษ ได้ให้คำจำกัดความคำว่า “บางกอก” ว่า “...เป็นสถานที่ที่มีโสเภณีจำนวนมาก”

ทุกวันนี้จำนวนแหล่งบันเทิงเรีงรมย์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ประมาณ 6 พันแห่งทั่วประเทศ ก็พบว่าจุดใหญ่ที่เป็นที่ที่นักท่องเที่ยวนิยมจะเป็นจุดที่มีจำนวนแหล่งค้าบริการทางเพศและจำนวนหญิงขายบริการมากเป็นพิเศษ เช่น กรุงเทพฯ มี 788 แห่ง มีโสเภณีเกือบ 2 หมื่นคน ชลบุรีมีเกือบ 500 แห่ง โสเภณีกว่า 7 พันคน เชียงใหม่และภูเก็ตจังหวัดละกว่า 200 แห่ง และไม่เฉพาะเมืองหลักของการท่องเที่ยวเท่านั้น จังหวัดชายแดนทางภาคใต้บางแห่งซึ่งเป็นจังหวัดที่มีนักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียและสิงคโปร์ข้ามแดนเข้ามา ก็พบว่ามีธุรกิจเรีงรมย์อยู่เป็นจำนวนมากเช่นกัน เช่น จังหวัดสงขลามียถึง 255 แห่งในขณะที่จังหวัดนราธิวาสซึ่งเป็นเพียงจังหวัดชายแดนเล็ก ๆ ก็มีอยู่ถึง 154 แห่ง ฉะนั้นในวันนี้แม้ว่านโยบายของรัฐ รวมทั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจะได้ประกาศจุดยืนที่ไม่ต้องการใช้ผู้หญิง และการขายบริการทางเพศเป็นจุดขาย แต่สิ่งที่เห็นและเป็นอยู่จริงในปัจจุบันก็ทำให้ทุกคนที่ติดตามปัญหารู้ว่านักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศไทยส่วนใหญ่มาเที่ยวอะไร

ขายแรง...ขายร่าง ความหวังที่พอมี

สมัยก่อนผู้หญิงที่มาเป็นโสเภณี จะมาจากหญิงทาสที่ถูกขายต่อกันมา หรือหญิงไพร่ที่ถูกหลอกลวงมาจากชนบท ผู้หญิงเหล่านี้ก็คือลูกหลานชาวไร่ชาวนานั่นเอง ปัจจุบันหมดยุคทาสแล้ว แต่โสเภณีส่วนใหญ่ก็ยังคงมาจากลูกชาวไร่ชาวนาอยู่ดี ดังที่นิักรวิชาการหลายคนได้ทำการศึกษา ก็ได้ผลออกมาตรงกันว่าโสเภณีส่วนใหญ่มาจากครอบครัวเกษตรกร

ทำไมลูกสาวชาวนาไม่ช่วยพ่อแม่ทำนา ทำไมต้องมาขายตัวให้ถูกประณามหยามเหยียดเป็นคำถามที่คนเป็นโสเภณีได้ยินเป็นประจำ ทำไมลูกหลานของคนในอาชีพอื่นถึงมาเป็นโสเภณีกันน้อยกว่า? เป็นคำถามที่อีกหลายคนตั้งข้อสังเกต ประเทศไทยมีประชากรที่เป็นเกษตรกรอยู่กว่า 60% แต่เกษตรกรเหล่านี้มีรายได้ต่ำกว่ารายจ่าย เช่นในปีพ.ศ. 2535 เกษตรกรมีรายได้ต่อครัวเรือนปีละ 15,252 บาท ในขณะที่มีรายจ่ายสูงถึง 21,649 บาท ถ้าแยกเป็นรายภาคยิ่งจะเห็นว่าเกษตรกรในภาคเหนือและภาคอีสาน มีปัญหาการรายจ่ายมากกว่ารายรับสูงกว่าภาคใต้และภาคกลาง

เกษตรกรในยุคพัฒนา ใช้เงินลงทุนในการเพาะปลูกสูงกว่าเกษตรกรในยุคก่อนหลายเท่าตัวนัก ค่าปุ๋ย ค่ายา ค่าจ้างรถไถ ค่าจ้างแรงงานในการเก็บเกี่ยว การปลูก ค่าขนส่งต่าง ๆ เรียกว่าใช้เงินทำนามากกว่าใช้แรง ในขณะที่ราคาข้าวเมื่อ 10-20 ปีก่อนกับปัจจุบันเกือบจะไม่แตกต่างกัน ชาวนาสมัยก่อนยังเดินเข้าป่าเก็บเห็ด เก็บผักหักหน่อไม้ หรือหาปูจับปลาในบึงในหนองมากินได้เอง แต่วันนี้ป่าหมด บึงหนองมีแต่สารเคมีเป็นพิษไม่เหลือปูปลาให้จับ กับข้าวทุกมือต้องใช้เงินซื้อ นอกจากนั้นยังมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อีกมากมายจิปาถะ เงินรายจ่ายที่มากกว่ารายได้มีมาจากไหน นอกจากการขายแรงงานของคนในครอบครัวตัวเอง ทั้งลูกชายและลูกสาว ลูกสาวบางบ้านก็อยู่ในภาวะที่จำยอมกระทั้งขายตัวเพราะคิดว่ารายได้ดีกว่าขายแรงงานอย่างเดียวหลายเท่าตัว... เจ้าหนี้ที่พร้อมจะยึดผืนนาที่ทำกิน พ่อแม่ที่รอเงินไปหาหมอ น้องที่รอสตางค์ซื้อสมุดดินสอไปโรงเรียน บางคนมีลูกเล็ก ๆ ที่รอเงินซื้อนม บ้านที่เจียนพึ่งรอเงินมาซ่อมปัญหาค่าใช้จ่ายเหล่านี้ ผืนนาไม่สามารถเป็นความหวังหรือให้คำตอบได้อีกต่อไป เหตุผลนี้เป็นเหตุผลหนึ่ง ที่ผลักดันให้ผู้หญิงบางคนเลือกที่จะมาขายตัว เพราะคิดว่าตนไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่า ในขณะเดียวกันก็ต้องมองในมุมกลับด้วย ว่าคนซื้อบริการก็เป็นผู้เลือกทางเดินให้ผู้หญิงเหล่านี้ด้วย เพราะคนขายจะขายสินค้าให้ใครถ้าคนซื้อไม่เลือกซื้อสินค้านั้น

เพียงเพราะว่า...กตัญญู

ความกตัญญูกตเวที เป็นสิ่งที่ทุกคนควรยึดถือปฏิบัติ และคนในสังคมไทยทุกคนก็จะได้รับการสั่งสอนมาตั้งแต่เด็กจนโต ความกตัญญูเป็นความดีงามของสังคม คนไม่กตัญญูไม่รับบุญคุณคน โดยเฉพาะกับพ่อแม่คือคนชั่วร้าย คนเลว แต่วันนี้ความกตัญญูกำลังทำร้ายทำลายชีวิตของผู้หญิงหลายคนให้หลุดออกไปจากบรรทัดฐานทางศีลธรรมและความดีงามของสังคมเช่นเดียวกัน ผู้หญิงกลุ่มที่กล่าวถึงนี้เพราะความกตัญญูทำให้เธอต้องมาเป็นโสเภณี อาชีพที่แม้จะทำด้วยความดีที่ยึดถืออยู่ในใจก็ไม่มีใครยอมรับ

สำหรับคนไทยที่นับถือศาสนาพุทธ การบวชเป็นพระสงฆ์ถือเป็นบุญกุศลที่ยิ่งใหญ่มาก การเกิดมาเป็นผู้ชายในพุทธศาสนาจึงโชคดีที่สามารถแสดงความกตัญญูตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ได้ด้วย การบวชซึ่งถือเป็นการทำหน้าที่ของลูกอย่างสมบูรณ์ได้ แต่สำหรับลูกสาวที่ไม่สามารถบวชให้พ่อแม่ได้ หน้าที่ที่ต้องทำเพื่อตอบแทนบุญคุณก็คือ ต้องเลี้ยงดูไม่ให้ลำบากหรืออดอยาก คำนึงมนี้ทำให้ชายไทยส่วนมากในชนบทถือประเพณี “บวชก่อนบิเญค” พอบวชแทนคุณพ่อแม่เสร็จจึงแต่งงาน และโดยประเพณีผู้ชายต้องไปอยู่บ้านผู้หญิงหลังแต่ง

งานเพื่อช่วยงานต่าง ๆ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้ตอบแทนคุณพ่อแม่ของตน ประเพณีนี้ทำให้ผู้หญิงมักเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบเศรษฐกิจเงินทองภายในบ้าน ทางภาคเหนือยังมีธรรมเนียมการนับถือผีประจำตระกูลที่กำหนดให้สืบทอดผ่านทางฝ่ายผู้หญิงเท่านั้น ยิ่งทำให้ผู้หญิงเหนือเป็นบุคคลสำคัญที่ต้องดูแลรับผิดชอบชีวิตความเป็นอยู่ของคนในบ้านมากขึ้น

ธรรมเนียมประเพณีและค่านิยมความกตัญญูที่ถูกปลูกฝังมาแต่เกิดทำให้ผู้หญิงเหนือถือเป็นภาระหน้าที่ของตน ที่จะดูแลเลี้ยงดูพ่อแม่พี่น้องไม่ให้ลำบาก อดอยาก มิเช่นนั้นคนในหมู่บ้านจะติฉินนินทา ฉะนั้นเมื่อพ่อแม่พี่น้องในบ้านเกิดปัญหาเรื่องเงินทอง จึงเป็นเรื่องที่เธอจะดูคายนไม่ได้ แต่วันนี้ปัญหาเศรษฐกิจใหญ่โตเกินกว่าที่เธอจะเก็บผักผลไม้ไปขายตลาด หรือทำนาขายข้าวมาแก้ปัญหาได้ บางคนจึงต้องนำตัวเองออกไปขาย พ่อแม่ในปัจจุบันขายลูกมาเป็นโสเภณีจะถูกค่าประมาณต่าง ๆ บางคนเพราะเห็นแก่เงิน แต่พ่อแม่บางคนถือว่าการที่ลูกไปขายตัวเป็นโสเภณีนอกชุมชนไม่ผิดผีบรรพบุรุษ แต่ถ้าลูกไม่สามารถทำหน้าที่ของลูกกตัญญูได้จะต้องถูกชาวบ้านด้วยกันติฉินนินทา การเสียสละของลูกแม่จะเป็นเรื่องน่าละอายที่สังคมภายนอกประมาณ แต่เธอก็ยังสามารถรักษาความสำคัญของตนไว้ในความรู้สึกของคนในครอบครัว และชุมชนหมู่บ้านของเธอ ความขัดแย้งระหว่างความดีงามของสังคมภายนอกกับสังคมภายในหมู่บ้านจะขัดแย้งกันโดยสิ้นเชิง

โสเภณี เธอโง่หรือไม่มีโอกาส ?

คนทั่วไปในสังคมแม้แต่บางคนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับโสเภณี ก็ยังมีความคิดที่ว่าผู้หญิงที่มาเป็นโสเภณินั้นจะอยู่ในกลุ่มที่ “สวย...จนและโง่” บทสรุปของความคิดนี้จึงกลายเป็นสูตรประจำชีวิตของผู้หญิงบ้านนอก ที่ก้าวเข้ามาบนเส้นทางอาชีพโสเภณี นอกจากนั้นงานการศึกษาวิจัยของนักวิชาการหลายๆ คนก็ได้ผลออกมาเหมือนกันคือ ผู้หญิงที่มาขายบริการทางเพศส่วนใหญ่จบแค่ประถมศึกษา มีจำนวนน้อยที่เรียนระดับมัธยมหรือสูงกว่ามัธยม ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่า ถ้าคนมีการศึกษาสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ โอกาสที่จะมาทำอาชีพนี้ก็ลดลงเช่นกัน

ผู้หญิงจากชนบทโดยเฉพาะผู้หญิงจากภาคเหนือจึงมีภาพที่ตรงกับสูตรสวยจนและโง่มากกว่าสาวจากภาคอีสาน ซึ่งสวยน้อยกว่าหรือสาวจากภาคใต้, ภาคกลางที่จนน้อยกว่า และผลงานวิจัยหลายเรื่องก็ออกมาเหมือนกันอีกว่า สาวเหนือมาเป็นโสเภณีมากกว่าสาวจากภาคอื่น ข้อมูลจากงานวิจัยทั้งเรื่องการศึกษา และเรื่องถิ่นกำเนิดจะช่วยทำให้ข้อสรุปหรือสูตรการเป็นโสเภณีดูน่าเชื่อถือ ถ้ามองจากภาพที่เห็น ๆ กันอยู่

ความสุขและความจน เป็นสิ่งที่มองเห็นได้จากภายนอก แต่ความโง่ เป็นสิ่งที่ควรจะให้ความเป็นธรรมแก่ผู้หญิงกลุ่มนี้ อาชีพโสเภณีถูกมองว่าไม่ต้องใช้ความรู้ความสามารถอะไร แค่อัดตัวสวย ๆ เอาใจเก่ง ๆ ตามใจแขกก็รับทรัพย์สบาย ๆ งานวิจัยหลายชิ้นอีกเช่นกันที่ได้ผลออกมาว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ที่มาทำอาชีพนี้ในปัจจุบันมาทำโดยสมัครใจมากกว่าถูกหลอกลวง เพราะถ้าไปทำอย่างอื่นในขณะที่ความรู้น้อย รายได้ก็ต้องยิ่งน้อยนิคลงไปด้วย โอกาสที่จะหาเงินได้มาก ๆ จึงเปิดอยู่ช่องทางเดียวแม้ว่าจะเป็นช่องทางที่พาไปสู่สำนักหรือสถานบริการทางเพศและมีตราประทับว่าเป็น “โสเภณี” หรือ “หญิงคนชั่ว” รอยุ่ก็ตาม ผู้หญิงขายบริการทางเพศโดยเฉพาะหญิงในชนบทส่วนใหญ่อยากเลิกอาชีพนี้ในอนาคต วันที่เธอเก็บเงินได้พอที่จะนำไปลงทุนอะไรสักอย่างที่ทำพอเลี้ยงตัวเองพ่อแม่ส่งลูกเรียนหนังสือ ทุกคนที่มีลูกอยากให้ลูกเรียนสูง ๆ เพื่อที่โอกาสหรือทางเลือกในชีวิตจะได้มีมากกว่าคนที่อ่านหนังสือไม่ออก หรือจบแค่ประถม เพราะทุกคนก็มีเป้าหมายไม่ต่างกับคนอื่น ๆ คือ อยากสุขสบาย มีเงินทอง ฉะนั้นการเลือกที่จะเป็นโสเภณีของผู้หญิงกลุ่มหนึ่งนอกจากคุณสมบัติสวยกับจนแล้วเธอโง่หรือเธอไม่มีโอกาสเลือกกันแน่?

“ขึ้นครู” บทพิสูจน์ศักดิ์ศรีของ “ลูกผู้ชาย”

ในสังคมไทยบ้านเรา เรื่องเพศจะเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม และถูกปิดบังสำหรับเด็กมาตลอด พ่อแม่หลีกเลี่ยงที่จะพูดคุย ตอบคำถามเรื่องนี้กับลูกเสมอ เรื่องเพศจึงกลายเป็นเรื่องที่ต้องแสวงหาคำตอบเอาเอง ในขณะที่สังคมของเราก็ให้ความสำคัญระหว่างเพศไม่เท่าเทียมกัน คือผู้ชายมักได้รับความสำคัญกว่าผู้หญิง เป็นค่านิยมที่ยอมรับและปฏิบัติกันมานานโดยไม่เคยมีการตั้งคำถามหรือมีปัญหา เด็กผู้ชายจึงมีสิทธิที่จะทำอะไรได้มากกว่าเด็กผู้หญิง แม้แต่เรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ

เด็กผู้ชายมีโอกาสและสิทธิในการหาประสบการณ์เรื่องนี้โดยที่สังคมมองเห็นว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาจนกลายเป็นค่านิยมที่ผู้ชายที่เป็นลูกผู้ชายจริง ๆ ต้องมีประสบการณ์ทางเพศมาบ้างก่อนแต่งงาน ใครไม่เคยเลยอาจถูกมองว่า ผิดปกติ เป็นตุ๋นเป็นแก๊วไปเลยก็มี ค่านิยมทำให้เกิดประเพณี “ไปขึ้นครู” ขึ้นในกลุ่มวัยรุ่น วัยแห่งการหาประสบการณ์ โดยคนที่จะเป็นครูดีที่สุดในที่สุดก็คือ หนึ่งจะต้องเป็นผู้หญิง สองต้องเป็นหญิงที่มีประสบการณ์ทางเพศ และสามต้องไม่ปฏิเสธความสัมพันธ์ทางเพศกับตน ผู้หญิงที่ถูกเลือกจึงหนีไม่พ้นผู้หญิงขายบริการทางเพศ สำนักจึงกลายเป็นโรงเรียนสอนเรื่องเพศแทนครอบครัว หรือโรงเรียนครูในเรื่องเพศจึงกลายเป็นหญิงโสเภณีแบบพ่อแม่หรือครูในโรงเรียน สิ่งที่ได้นั้นก็คือประสบการณ์ที่ช่วยตอกย้ำความคิดว่าผู้หญิงเป็นเครื่องรองรับความต้องการ

ของผู้ชายให้เพิ่มขึ้น ผู้ชายประมาณ 44% จึงมีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกกับโสเภณี

“การขึ้นครุ” พิสูจน์ความเป็นชายของแต่ละคนอาจจะต่างกันเรื่องอายุ แต่ส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงอายุ 16-18 ปี แพทย์บางคนที่ทำการศึกษาเรื่องนี้ก็พบว่า การขึ้นครุไม่ได้ทำให้ทุกคนพึงพอใจอย่างที่คาดหวัง เพราะเด็กผู้ชายที่ไปขึ้นครุก็มีความวิตกกังวลลึกๆ ในใจว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องไม่ดังามตามที่ถูกสอนมา อีกอย่างก็คือ หญิงบริการเองก็ไม่ได้เป็นครุที่คิดอย่างที่ตั้งใจ เพราะเธอต้องใช้เวลาในการรับแขก จึงไม่มีเวลาถ่ายทอดประสบการณ์อย่างหวังไว้ ดังนั้นประสบการณ์ทางเพศจากการไปขึ้นครุจึงมักล้มเหลว บางคนยอมรับไม่ได้ เพราะทำให้ความมั่นใจในความเป็นชายของตนคลอนแคลน จึงต้องไปทดสอบอีกครั้ง ครั้งแล้วครั้งเล่า.. จนบางคนก็คิดเป็นนิสัยไปในที่สุด

ผู้ชายส่วนหนึ่งจะอ้างหรือเชื่อว่า ถ้าผ่านการขึ้นครุ มีประสบการณ์ทางเพศแล้ว เมื่อแต่งงานจะทำให้ชีวิตครอบครัวราบรื่นสามารถให้ความสุขทางเพศกับภรรยาได้ดีกว่า แต่ความจริงที่ปรากฏอยู่ก็คือชีวิตครอบครัวที่จะมีความสุขได้นั้น มีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่สำคัญนอกเหนือจากเรื่องเพศอีกมากมาย ดังนั้นถ้าผู้ชายส่วนใหญ่ยังยึดถือค่านิยมการไปขึ้นครุ ไปเยี่ยมครุเพื่อหาความรู้ประสบการณ์เรื่องนี้ หรือเพื่อยืนยันพิสูจน์ความเป็นชายของตนอยู่ ตลอดชีวิตก็อาจต้องวนเวียนอยู่ตามสำนักและสถานบริการอย่างไม่จบสิ้น คนที่ไม่ปฏิเสธการแสดงความเป็นชายก็อาจมีอยู่กลุ่มเดียว คือหญิงบริการเธอไม่ปฏิเสธเงินของผู้ซื้อบริการ แต่มิได้หมายความว่า เธอยอมรับความเป็นชายของเจ้าของเงินคนนั้นมิใช่หรือ?

อีโร่...มาตรฐานช้อนทางสังคม

ผู้ชายหรือแม้แต่ผู้หญิงไทยเองก็ถูกปลูกฝังมาให้ยอมรับค่านิยมทางเพศในหลาย ๆ เรื่องโดยที่เราไม่รู้ตัว เราเชื่อว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าชาย ผู้หญิงที่ดีไม่ควรแสดงออกหรือจัดจ้านในเรื่องเพศ ผู้หญิงส่วนใหญ่จึงแต่งงานเพื่อให้สามีเป็นผู้ปกป้องคุ้มครอง ในขณะเดียวกันก็เชื่อว่าผู้ชายนั้นมีความต้องการทางเพศสูงกว่าและจำเป็นต้องปลดปล่อยมากกว่าผู้หญิง ผู้หญิงแม้แต่งงานแล้วก็มักไม่เอะอะโวยวายเมื่อสามีไปเที่ยวโสเภณี โดยถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาและดีกว่าการไปยุ่งกับผู้หญิงอื่นที่อาจมีปัญหาตามมาภายหลัง

ผู้หญิงบางคนจึงอาจไม่มีความสุขในทางเพศกับสามี เพราะไม่สามารถแสดงออกถึงความต้องการหรือความรู้สึกที่แท้จริงของตนได้ ในขณะเดียวกันก็ไม่สามารถชดเชยโดยการไปหาผู้ชายอื่น ถ้าทำก็จะกลายเป็นผู้หญิงแพศยาसारเลวไปทันที ลักษณะดังกล่าวนี้ภาษาทางวิชาการเรียกว่าเป็นมาตรฐานช้อนทางสังคม คือขณะที่ผู้ชายทำได้ไม่ผิดแต่ถ้าผู้หญิงทำบ้างกลายเป็นเรื่องผิดร้ายแรง มาตรฐานช้อนทางสังคมนี้ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้โสเภณิดำรงอยู่และกลายเป็นความชั่วร้ายที่จำเป็นของสังคมมาทุกยุคทุกสมัย เพราะเราไม่เคยเอาผิดกับผู้

ชายในเรื่องนี้ จนทำให้โสเภณีในปัจจุบันเพิ่มจำนวนขึ้นและกลายเป็นสินค้าให้คนกลุ่มหนึ่งนำมาขายหาประโยชน์อย่างเป็นล่ำเป็นสัน เป็นปัญหาที่เห็น ๆ กันอยู่ ซึ่งบรรดาประเทศต่าง ๆ ในโลกที่ไม่ยอมรับ เอาไปประจานจนเสื่อมเสียชื่อเสียงของประเทศไปมากมาย

ฉะนั้นถึงวันนี้ เราควรจะนำความเป็นฮีโร่ผู้ชายที่เคยได้รับการยอมรับมาทบทวนดูใหม่ว่าเหมาะสมกับยุคสมัยและกาลเวลาหรือไม่ ผู้ชายที่เป็นฮีโร่ยังต้องเป็นเหมือนขุนแผนเมื่อเกือบ 200 ปีก่อน ประเภทเจ้าชู้ประตูดิน หมูหมาเกี้ยวสั่นไม่เลือกหน้า หรือพระอภัยมณีที่ “เขมรลาวชาวละครทั้งมอญไทย พอกี้ไค้ลองแล้วนะแก้วตา” อยู่หรือเปล่า? ผู้หญิงที่เป็นฮีโร่ยังต้องยอมมอบกายถวายชีวิตให้กับชายคนรักหรือสามี เหมือนนางเอกในนิทานหรือวรรณคดีโบราณอีกหรือไม่ การหันหน้าเข้าพูดคุยกับระหว่างผู้หญิงผู้ชายด้วยความรู้สึกที่เท่าเทียมบนพื้นฐานของเหตุผลและความจริง น่าจะสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลง และช่วยแก้ปัญหาที่เราเองก็อาจเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาได้ดีที่สุด

จาก “เลี้ยงดู” ถึง “ป่วนสื่อ”

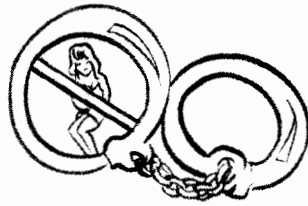
ในวัฒนธรรมไทยนั้นมีความนิยมว่า ใครมาถึงเรือนชานต้องต้อนรับ วิธีการต้อนรับแบบไทยก็คือการเลี้ยงดูเรื่องอาหารการกินและปูที่หลับที่นอนให้พักผ่อนอย่างสบาย เป็นมารยาทของเจ้าบ้านที่จะแสดงอหยาศัยไมตรีต่อแขกหรือญาติมิตรที่มาเยือนถึงบ้าน ทุกวันนี้ตามบ้านชาวบ้านในชนบทก็ยังสามารถพบเห็นธรรมเนียมการต้อนรับอันอบอุ่นแบบไทย ๆ ได้อยู่ ในขณะที่ในเมืองการคบหาของผู้คนมักอยู่บนพื้นฐานของผลประโยชน์มากกว่าน้ำใจไมตรี ธรรมเนียมการเลี้ยงดูป่วนสื่อ จึงถูกนำมาใช้ในความหมายใหม่และรูปแบบใหม่ทั้งในวงการธุรกิจ การเมืองหรือแม้แต่ในวงการข้าราชการ

ลูกน้องพานายไปเลี้ยงดูป่วนสื่อ เพื่อหวังจะได้รับการเลื่อนยศเลื่อนตำแหน่ง นักธุรกิจพาลูกค้าไปเลี้ยงดูป่วนสื่อหลังจากเจรจาตกลงเซ็นสัญญาซื้อสินค้ามูลค่า 10 ล้านบาท นักการเมืองพาพรรคพวกไปเลี้ยงดูป่วนสื่อหลังจากโหวต ชนะในสภาฯ และอีกหลายกรณีมากมายในทำนองเดียวกัน เรื่องทำนองนี้มีให้เห็นอยู่เสมอ ๆ

การเลี้ยงดูมักจะหนีไม่พ้นการพาไปเที่ยวตามสถานบันเทิงเริงรมย์ ที่มีทั้งสุรา อาหารปาก อาหารตาให้กินให้ชมปลุกใจไปพร้อม ๆ กัน หลังจากนั้นก็ถึงรายการปฐูเสื่อ ที่หนีไม่พ้นการมีผู้หญิงขายบริการทางเพศมาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ ประเพณีการเลี้ยงดูปฐูเสื่อในความหมายใหม่นี้จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้หลายคนคิดว่าผู้หญิงขายบริการทางเพศจำเป็นต้องมีอยู่ เพราะเป็นสินบนหรือของกำนัลที่ถูกใจมากกว่าสินค้าหรือสิ่งของอื่น ๆ นอกจากเงินทอง หญิงขายบริการทางเพศทุกวันนี้ จึงถูกดึงมาใช้ประโยชน์ในการต่อรองเจรจาผลประโยชน์ต่าง ๆ มากมาย หญิงขายบริการหลายคนจึงเคยใกล้ชิดกับบุคคลในระดับผู้บริหารประเทศ หรือนักการเมืองระดับชาติมาแล้ว ในขณะที่ประชาชนคนทั่วไปยากจะเข้าถึง

ดังนั้น นับวันที่ธุรกิจเคปโตขยายตัวจะไม่หมายถึงจำนวนหญิงบริการทางเพศที่ต้องเพิ่มขึ้นขยายตัวตามไปด้วยหรือ ? เป็นความยุติธรรมแล้วหรือที่ผู้หญิงกลุ่มหนึ่งถูกคนในสังคมประณามเหยียด แต่เธอก็ใช้ร่างกายทำประโยชน์สารพัด เป็นสินค้า เป็นเครื่องล่อใจ เป็นของแถมของสมนาคุณ สุดแต่อยากจะให้เธอเป็นอะไร เพราะคิดว่าผู้หญิงกลุ่มนี้ไม่มีความละอาย ในขณะที่คนที่อาศัยเธอเชื่อมโยง ต่อรองธุรกิจกลับไม่จำเป็นต้องละอายหรือถูกประณาม เพราะคนกลุ่มนี้ อำนางเงินและพฤติกรรมของเขามีใช้หรือที่มีส่วน ทำให้โสเภณีกลายเป็นความชั่วร้ายจำเป็นที่ต้องมีอยู่!

หญิงชั่ว...หญิงดี พรหมจารย์ชี้ดเส้น

การเกิดเป็น “ผู้หญิง” ในทางพุทธศาสนาเชื่อว่าเพราะมีบาปกรรมมากกว่าผู้ชาย เห็นกันได้ชัด ๆ ก็คือ ผู้หญิงไม่มีโอกาสสร้างบุญอันยิ่งใหญ่ตามคติพุทธศาสนาด้วยการบวชได้ ผู้หญิงจึงถูกมองว่าเป็นเพศที่ด้อยกว่าผู้ชายมาตั้งแต่เกิด นอกจากจะถูกแบ่งฐานะทางสังคมด้วยเพศแล้ว เมื่อเกิดมาเป็นผู้หญิงด้วยกันก็ยังมี การแบ่งแยกกันทางสังคมอีก กรีกโบราณก็แบ่งโดยถือศักดิ์นาเป็นหญิงชั้นสูง หญิงไพร่ หญิงทาสชั้นต่ำ แต่ปัจจุบันระบบศักดินายกเลิกไป แต่ฐานะทางเศรษฐกิจรายได้ การศึกษา อาชีพก็เป็นตัวที่เข้ามาแบ่งแยกผู้หญิงออกเป็นกลุ่มชนชั้นต่าง ๆ แทน ที่น่าสนใจคือแม้ว่าความเปลี่ยนแปลงของโลกและสังคมจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร แต่สิ่งที่ยังคงดำรงอยู่เหมือนเดิมก็คือการใช้มาตรฐานทางสังคม จารีตประเพณี แบ่งผู้หญิงออกเป็น “หญิงดี” และ “หญิงชั่ว” สิ่งที่เป็นเสมือนไม้บรรทัดชี้ดเส้นแบ่งหรือกำหนดการเป็นหญิงดีหรือไม่ดีประการหนึ่งก็คือ พรหมจารย์

ในสังคมระดับชาวบ้านจะมีกฎเกณฑ์จารีตประเพณีที่คอยควบคุมมิให้มีการละเมิด หรือส่อสอนทางเพศกันเช่น การผิดผี การชู้ชิบนิินหา แต่ถ้ามีการละเมิดก็จะถูกลงโทษ ปรับเสียผีเป็นเหล่าเป็นไก่ ขอมหมา หรือมาสูขอแต่งงานกันที่สุดในที่สุด กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ชาวบ้านสร้างขึ้นมาก็เพื่อมิให้เกิดปัญหาความวุ่นวายไร้ระเบียบในสังคมของเขา แต่ในสังคมชนชั้นสูงที่รับเอาค่านิยมเรื่องพรหมจรรย์มาจากอินเดีย และจีนจะใช้พรหมจรรย์ในการกำหนดคุณค่าของผู้

หญิง ท้ายที่สุดชาวบ้านเองก็รับเอาค่านิยมนี้เข้าไปด้วยเป็นการเอาแบบ อย่าง ชนชั้นสูง พรหมจารีจึงถูกใช้เป็นไม้บรรทัดวัดคุณค่าของผู้หญิงตลอดมาจนถึง ปัจจุบัน แม้จะมีการรับวัฒนธรรมตะวันตกที่ไม่ถือสาเรื่องพรหมจารีแล้วก็ตาม แต่ลึก ๆ แล้วทั้งผู้ชายและผู้หญิงส่วนใหญ่ก็ยังคงให้คุณค่าและความสำคัญกับ พรหมจารีของผู้หญิงอยู่

การให้คุณค่ากับพรหมจารีของผู้หญิงของคนในสังคม จึงเป็นสาเหตุประ- การหนึ่ง ที่ทำให้ผู้หญิงที่สูญเสียพรหมจารีไปโดยไม่ได้แต่งงานถูกลดโทษอย่าง เบาที่สุดคือ นิินทา หรือประณามว่าเป็นหญิงใจง่าย ถ้ายุ่งเกี่ยวกับผู้ชายหลาย คนก็จะกลายเป็นหญิงสำส่อน แพศยา ผู้หญิงส่วนหนึ่งที่สูญเสียพรหมจารีไปจึง รู้สึกว่าตัวเองหมดคุณค่า ความสำคัญ ยิ่งฐานะยากจนด้วยแล้วยิ่งตกอยู่ในภาวะ ย่ำแย่ หลายคนจึงเลือกเดินเข้าสู่เส้นทางการค้าประเวณีเพื่อสร้างฐานะทาง เศรษฐกิจให้ดีขึ้นเพราะหวังว่าจะช่วยชดเชยคุณค่าที่สูญเสียไป และคนในสังคมจะ ยอมรับตนเองได้มากขึ้น ฉะนั้นจึงพบว่าหญิงที่ทำงานในสำนัก 80 % ผ่านการมี สามีมาแล้ว

ค่านิยมพรหมจารีของคนในสังคมจึงมีส่วนอย่างยิ่งในการกำหนดความ หมายและชะตากรรมของลูกผู้หญิงให้เป็นกุลสตรี เป็นหญิงที่ดีของสังคม หรือ ผลักให้ผู้หญิงไปอยู่ในอีกด้านหนึ่งนับตั้งแต่ “หญิงไม่ดี” ที่ไม่รักนวลสงวนตัว จน ถึง “แพศยา สำส่อน” คบชู้ผู้ชายไม่เลือกหน้า กระทั่งเป็น “หญิงคนชั่ว” ขายเป็น เพื่อเงินในทุกระดับพฤติกรรมความชั่วที่สังคมประณามนั้นมีผู้ชายเกี่ยวข้องด้วย โดยตรง แต่เพราะความเป็น “ผู้ชาย” หรือจึงไม่มีความผิด? ทั้ง ๆ ที่คนที่ให้ คุณค่าและคนที่ทำลายพรหมจารีของผู้หญิงสุดท้ายก็คือผู้ชายนั่นเอง

3. จากหมู่บ้านถึงปลายทาง....แหล่งกามพาณิชย์
และการค้ามนุษย์

วันนี้เธอเต็มใจมาขายตัวจริงหรือ ?

ในอดีตผู้หญิงที่มาทำงานขายบริการส่วนใหญ่มักจะถูกล่อลวง หลอกหลวงมาแล้วบีบบังคับให้รับแขก ขายตัว ใครขัดขืนก็จะถูกทุบตี ทารุณต่าง ๆ แต่ปัจจุบัน หลายคนบอกว่าเรื่องหลอกหลวงกลายเป็นนิยายหรือนิทานไปแล้ว เพราะผู้หญิงที่มาขายบริการทางเพศส่วนใหญ่สมัครใจที่จะมาทำอาชีพนี้ บางคนถึงกับเดินเข้าไปสมัครด้วยตัวเองก็มี! การหลอกหลวงเป็นนิทานที่จบไปแล้วจริงหรือ?

เราคงได้แย้งลำบากเพราะข้อเท็จจริงที่เห็น ๆ กันทุกวันก็เหมือนกับว่า เรื่องการหลอกหลวงผู้หญิง เพื่อมาขายบริการมีน้อยมาก เพราะการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายครั้ง ก็พบว่าหญิงส่วนใหญ่ที่ถูกจับนั้นสมัครใจที่จะมาไม่ได้ถูกหลอกหรือบังคับ ดังเช่นตัวเลขจากคณะกรรมการตรวจสอบและประเมินผลการทำงานของข้าราชการตำรวจทั่วประเทศ ที่จับกุมหญิงขายบริการในปีพ.ศ. 2535 จากแหล่งค้าประเวณีต่าง ๆ จำนวน 595 คน พบว่ามีผู้หญิงที่ถูกหลอกหลวง บังคับอยู่เพียง 215 คน ส่วนอีก 380 คนนั้นสมัครใจมาเอง!

แต่อย่างไรก็ตาม การสมัครใจของผู้หญิงที่มาขายบริการส่วนหนึ่งนั้นมักมีเบื้องหลัง หรือสาเหตุที่ทำให้เธอต้อง “สมัครใจ” เสมอ ดังที่มูลนิธิเพื่อนหญิงซึ่งทำงานช่วยเหลือหญิงเหล่านี้อยู่ จึงทำให้รู้เบื้องหลังที่ทำให้หญิงเหล่านั้นต้องสมัครใจ

ประการแรก เอเยนต์หรือนายหน่านำเงินไปและพยายามทุกวิถีทางให้พ่อแม่ผู้หญิงรับเงินไว้ โดยยอมให้ลูกสาวมาขายบริการ นายหน้าหรือเอเยนต์

ค้าผู้หญิง จะใช้จำนวนเงินที่พ่อแม่รับไปแล้วมาบีบให้ผู้หญิงยอมไปขายบริการ ถ้าไม่ยอมก็จะกลับไปจัดการกับพ่อแม่

ประการที่สอง ผู้หญิงบางคนถูกกล่อมหรือเห็นดีเห็นงามกับตัวอย่างหญิงจากหมู่บ้านที่ไปขายบริการจนมีเงินมีทอง ก็อาจเต็มใจออกมาโดยไปขอสมัครกับนายหน้า เอเยนต์โดยตรงและรับเงินมาแล้ว ต่อมาเกิดเปลี่ยนใจไม่ต้องการทำงานและจะหาเงินมาใช้คืนให้แก่เจ้าของสำนัก แม่เฒ่าก็มักจะไมยอม เพราะต้องการให้ผู้หญิงขายตัวต่อไป ถ้าผู้หญิงขัดขืนก็จะถูกซ้อม ทำทารุณต่าง ๆ ดังจะเห็นว่ามิชวาทะโสเภณีหลบหนีออกมาจากสำนักเสมอ ๆ รวมไปถึงบางรายก็อาจถูกตามฆ่าเช่นกรณี นางสาวภัสสรวรา โสเภณีที่ถูกฆ่าตายบนศาลากลางจังหวัดสงขลา จนกลายเป็นข่าวครึกโครมเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2535

ประการที่สาม แม้ว่าผู้หญิงบางส่วนที่ไม่เจอกับปัญหาที่กล่าวมา แต่ถ้าถามลงไปในใจลึก ๆ ของเธอก็จะพบว่าส่วนใหญ่ไม่มีใครรู้สึกชื่นชมยินดีกับงานที่ตัวเองทำอยู่ กลับรู้สึกอับอายที่สังคมประณามและตีตราประทับ “หญิงคนชั่ว” ลงบนร่างกายและจิตใจของผู้หญิงเหล่านั้น บางคนแอบมาทำงานนี้โดยไม่ให้ครอบครัวรู้ บางคนพ่อแม่รู้ก็ไม่อยากให้ลูกรู้ และทุกคนมักจะมีเป้าหมายเหมือนกันก็คือ อยากเลิกทำอาชีพนี้ถ้ามีงานอื่นที่ทำเงินได้เท่านี้ให้ทำในเงื่อนไขความรู้การศึกษาที่ตัวเองมี อยู่หลายคนอยากย้อนอดีตถ้าทำได้ก็จะไม่เลือกทางสายนี้ แต่ความจริงในปัจจุบันเธอยังมีทางเลือกอื่นอยู่อีกบ้างหรือเปล่า? แล้วจะพูดได้เต็มปากเต็มคำได้หรือว่าเธอสมัครใจมาขายตัว?

เส้นทางหลายสาย แต่จุดหมายเดียวกัน

ยังไม่มีตัวเลขที่ชัดเจนว่า เมืองไทยของเรามีจำนวนโสเภณีกี่คน แต่แค่จำนวนที่คาดเดาก็น่าจะมีถึงหลักแสนเป็นอย่างต่ำ โสเภณีเหล่านี้ส่วนใหญ่ก็คือ ลูกสาวชาวไร่ชาวนาจากหมู่บ้าน โดยเฉพาะสาวเหนือมักจะติดอันดับหนึ่งของผู้หญิงทั้งหมดที่ออกมาขายบริการ รองลงมาคือผู้หญิงจากภาคอีสานภาคกลาง และภาคใต้ ตามลำดับ

ผู้หญิงเหล่านี้เดินทางออกจากหมู่บ้านเข้ามาทำงานในสำนักบริการที่กระจายอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ประมาณ 6,804 แห่ง และสถานเริงรมย์ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจทางเพศอีกประมาณ 6 หมื่นแห่ง จำนวนสถานบริการและธุรกิจทางเพศต่าง ๆ มากกว่าจำนวนหมู่บ้านทั้งหมดในประเทศไทยที่มีอยู่ในขณะนั้นทุกสายจากหมู่บ้านในภูมิภาคต่าง ๆ ทั้งเหนือ อีสาน กลาง ใต้ ที่ทอดเข้าเมืองอาจมีอยู่มากมาย แต่ทุกสายคือเส้นทางเดียวกันที่เชื่อมโยงจากหมู่บ้านไปถึงสถานบริการ เช่นเดียวกับวิธีการต่าง ๆ ที่จะพาผู้หญิงออกมาก็มีอยู่หลากหลายแต่เป้าหมายของทุกวิธีการเหมือนกันคือ การพาผู้หญิงออกมาค้าประเวณี

วิธีการโบราณดั้งเดิม จนบางคนคิดว่าปัจจุบันกลายเป็นนิทานไปแล้วก็คือ การหลอกล่อลวง นิทานการหลอกลวงนี้ยังไม่จบ และมันเป็นเรื่องจริงที่อยู่บนความเจ็บช้ำขื่นของผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง ที่ไม่ได้เต็มใจออกมาขายบริการ เพราะจากสถิติการจับกุมหญิงโสเภณีของเจ้าหน้าที่เมื่อปีพ.ศ. 2535 ก็พบว่า มีผู้

หญิงที่ถูกล่อลวงบังคับมาขายบริการอยู่ถึงร้อยละ 36 แสดงว่าการหลอกลวงยังใช้
ได้ผลอยู่เทคนิควิธีการหลอกลวงที่ใช้กันอยู่ก็มีหลายวิธีได้แก่

1. ชวนออกมาทำงาน เช่น ทำงานบ้าน ร้านขายของ ร้านเสริมสวย
ต่าง ๆ จิปาถะ เอาเงินเดือน รายได้ล่อใจให้อยากออกมา หรือหลอกพ่อแม่ผู้
หญิงว่าจะพามาทำงานโดยจ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้ก่อน
2. ชวนออกมาดูแสงสี ความเจริญ ของเมืองฟ้าเมืองสวรรค์ เด็กสาว ๆ
ที่อยู่แต่กับความจำเจของหมู่บ้าน ก็ตื่นเต้นสนใจอยากออกมาดูเป็นการเปิดหู
เปิดตาบ้าง
3. ใช้การแต่งงานบังหน้า พวกนี้จะเข้าไปทำเป็นสนิทสนม รักใคร่ พอ
เห็นผู้หญิงมีท่าทีก็ขอแต่งงาน หลังจากทำพิธีแต่งงานแล้ว ก็พามาส่งให้สำนัก
บริการที่ตนเองเป็นคนจัดหาผู้หญิงส่งให้อยู่ หรือไม่ก็บังคับให้ผู้หญิงขายบริการ
หาเงินมาให้
4. ใช้รูปแบบงานบุญ งานกุศลเป็นสื่อสร้างภาพพจน์ที่ดีในการเข้าไป
ในหมู่บ้านเพื่อคัดเลือกตัวผู้หญิง โดยเฉพาะทางภาคเหนือจะจัดกรฐิน ผ้าป่า
ขึ้นไปทอดกฐินการนำผู้หญิงมาพอนรธาต้อนรับ เลี้ยงขันโตกโดยมีสาว ๆ จากหมู่
บ้านมาคอยบริการ พวกบรรดาแม่เต้า แม่ตานักล่าผู้หญิงก็จะสอดส่ายหมาย
ตาผู้หญิงที่พอใจไว้ แล้วจึงเข้าไปติดสนิท ชักชวนหรือหลอกลวงมาในภายหลัง
5. ใช้รูปแบบของสำนักจัดหางาน หลอกผู้หญิงให้มาสมัครโดยไม่
บอกว่าเป็นงานขายบริการ แต่เวลาพาไปทำงานกลับเป็นงานขายบริการใน
สถานบริการทางเพศ ถึงตอนนั้นใครไม่ยอมทำก็จะถูกบังคับ ควบคุม ทารุณ
ต่าง ๆ จนต้องยอม

รูปแบบการหลอกลวงอาจมีวิธีอื่น ๆ อีกที่พลิกแพลงนอกเหนือไปจากนี้
สุดแต่ใครจะคิดวิธีที่ชั่วร้ายแยบยลได้มากกว่ากัน แต่ทุกวันนี้การหลอกลวงลดลง
จากอดีตมาก แต่นิยมใช้วิธีการเกลี้ยกล่อมหวานล่อต่าง ๆ จนผู้หญิงยินยอม

หรือพ่อแม่ยินยอมให้ลูกสาวออกมาขายบริการ พวกนี้คือพวกที่สมัครใจคือรู้ว่าตัวเองต้องมาทำงานอะไร การหว่านล้อมเกลี้ยกล่อมก็มีเทคนิคมากมายเหมือนกันเช่น

1. ใช้ปัญหาที่ครอบครัวผู้หญิงประสบอยู่ เช่น มีคนเจ็บป่วยไม่มีเงินรักษา หรือกำลังจะถูกยึดที่นา เพราะหนี้สิน เป็นต้น หว่านล้อมเสนอเงินช่วยเหลือ โดยให้ผู้หญิงไปทำงานใช้หนี้ที่หลังถ้าตกลงก็ทำสัญญาหนี้สินผูกมัดทางกฎหมาย ซึ่งเรื่องกฎหมายชาวบ้านก็ไม่รู้เท่าทันพวกหลอกลวงนี่อยู่แล้ว

2. หว่านล้อมให้พ่อแม่ หรือผู้หญิงเองเห็นดีเห็นงามโดยส่งญาติพี่น้อง หรือเพื่อน ๆ ในหมู่บ้านที่เคยมาทำงานขายบริการจนมีเงินทองปลูกบ้านมีฐานะขึ้นมาเข้าไปชักชวนด้วยคำพูด มีตัวอย่างความร้ายวร้ายให้เห็นผู้หญิงที่ผิดหวังจากการแต่งงานก็อาจตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง ส่วนเด็กสาว ๆ ก็อาจต้องให้พ่อแม่ตกลงด้วยก่อน

3. วิธีการที่ตรงไปตรงมาที่สุดที่มีอยู่ในปัจจุบันก็คือ หญิงสาวเดินเข้าไปสมัครทำงานขาย บริการด้วยตนเองกับสถานบริการ วิธีนี้จะพบในกลุ่มผู้หญิงที่ทำงานในสถานบริการอาบอบนวดเป็นส่วนมาก เพราะเป็นสภาพบริการที่ถูกกฎหมายไม่ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ เข้าไปทำงาน

ทั้งหมดคือเส้นทางและวิธีการอันหลากหลาย ที่นักค้าผู้หญิงทั้งหลายใช้หากิน มีผู้หญิงอีกหลายคนที่กำลังเจอกับเรื่องราวเหล่านี้อยู่ คงไม่มีใครอยากเห็นเธอเลือกทางเดินที่จะทำให้ชีวิตและร่างกายตนเองกลายไปเป็นสินค้า ซึ่งทั้งคนซื้อและคนขายไม่เคยเห็นคุณค่านอกจากผลกำไรที่เธอเองก็จะไม่มีวันได้ส่วนแบ่งอย่างเป็นธรรม!

เปิดบริสุทธิ...พิธีบูชาญแก้ตณหา

รสนิยมการเที่ยวของบรรดานักเที่ยวทั้งหลายมีมากมายหลายหลาก แหล่งสถานบริการต่าง ๆ จึงพยายามคิดค้นรูปแบบต่าง ๆ ออกมาใหม่ ๆ ไม่ใช่นายบริการกันโล่งแจ้งตรงไปตรงมาอย่างชองในรูปแบบเดิม ชองในรูปแบบใหม่ ซึ่งนอกจากจะถูกกฎหมายแล้วยังหลากหลายลึกลับสรรให้นักเที่ยวได้เลือกตามรสนิยม และตามความหนักเบาของกระเป๋าของตัวเอง แต่นอกจากรสนิยมแล้วนักเที่ยวบางคนยังมีเหตุผลในการเที่ยวที่อยู่บนความเชื่อบางอย่าง

ความเชื่อดังกล่าวนี้นี้ ก็คือความเชื่อว่าการได้ร่วมเพศกับเด็กสาวพรหมจารีจะช่วยเสริมพลัง ทำให้โชคติทางธุรกิจ อายุยืนยาว ความเชื่อนี้อยู่ในกลุ่มชาวจีนที่ปัจจุบันก็ยังสืบทอดมรดกความเชื่อนี้ให้กันอยู่ ส่วนคนอินเดียนั้นก็เชื่อว่าการได้ร่วมเพศกับเด็กสาวบริสุทธิ จะช่วยในการรักษาโรคโดยเฉพาะโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ และยังช่วยเพิ่มพลังทางเพศอีกด้วย ความเชื่อของทั้งคนจีนและคนอินเดียอยู่บนพื้นฐานเดียวกัน คือเชื่อว่าร่างกายของเด็กสาวบริสุทธิมีสิ่งที่เป็นพลังเร้นลับมหัศจรรย์อยู่ การจะดึงเอาพลังเหล่านี้ออกมาเป็นของตนได้ก็โดยการร่วมเพศเท่านั้น โรงน้ำชาในย่านเยาวราชหรือที่อื่น ๆ จึงมักกว้าหาเด็กสาวบริสุทธิมาเพื่อสนองตณหาที่อยู่บนความเชื่อนี้ให้กับบรรดาอาเสียผู้ร่ำรวยกระเป๋าหนักทั้งหลาย เพราะเม็ดเงินจากความบริสุทธิของเด็ก ที่จะขายได้นั้นมากพอ ที่จะทำให้เจ้าของโรงน้ำชาและคนจัดหาสิ่งของที่เรียกว่าศีลธรรม คุณธรรมและมนุษยธรรมไปเสียสิ้น

เด็กสาวผู้จะต้องพลีพรหมจรรย์ทั้งหลาย นอกจากจะต้องพบกับความเจ็บปวดจากการร่วมเพศแล้ว ก็อาจไม่ได้ส่วนแบ่งจากค่าความบริสุทธิของเธอเลย การเปิดบริสุทธิแต่ละครั้งราคาต่างกันไปขึ้นกับ อายุ ความสวย รูปร่าง หน้าตาของเด็ก แต่ส่วนใหญ่จะอยู่ระหว่าง 3,000 - 5,000 บาท เด็กบางคนอาจ

ได้ส่วนแบ่งบ้าง 300-500 บาทและหลังจากเปิดบริษัทไปแล้วในเวลาเพียง 1-2 สัปดาห์ ราคาตัวของเด็กก็จะลดลงอย่างมากมายจนเหลือแค่ 100-200 บาท เท่านั้น ส่วนแบ่งของเธอจึงแทบไม่ต้องนึกถึงว่าจะเหลืออยู่เท่าใด แต่ปัจจุบันนี้ เจ้าของสถานบริการหลายแห่งก็ร่วมมือกับเด็กสาวหลอกถ่ายเงินในกระเป๋าของ บรรดาอาสาสมัครหาयरพรหมจรรย์ทั้งหลายได้อย่างแนบเนียน โดยได้มีการ ค้นพบวิธีที่จะให้เด็กคนหนึ่งสามารถเปิดบริษัทได้ถึง 4-5 ครั้ง โดยแทบไม่รู้ซึ่ง นับได้ว่าเป็นผลกรรมจากความชอบ ความเชื่อของคนนั่นเอง

ถึงวันนี้ใครที่ยังติดอยู่กับความเชื่อเดิม เรื่องเปิดบริษัท รวมทั้งใครที่ยัง คิดว่าเด็กปลอดภัย ปลอดภัยกว่าผู้ใหญ่ก็เป็นเรื่องที่จะแย่งชิงกว่า อาจไม่ เพียงจะถูกหลอก แต่ยังมีโอกาสโชคร้ายรับเชื้อโดยเฉพาะเอดส์มาไว้ในตัวอีกด้วย เพราะจากผลการหลายช่อง หรือการช่วยเหลือโสเภณีเด็กทั้งหลายออกมา เกือบทุกแห่ง พบว่าเด็กที่ขายบริการจำนวนมากกว่าครึ่งตรวจพบเชื้อเอดส์ใน เลือด คิดง่าย ๆ ก็แล้วกันว่าผู้ใหญ่รู้เรื่องกว่าเด็กยังคิดเชื่อ แล้วเด็กโดยเฉพาะ เด็กชาวต่างชาติ ชาวเขาต่าง ๆ ที่ไม่มีโอกาสรู้ข้อมูลข่าวสารหรือรู้จักวิธีป้องกัน จะไม่มีเชื้อ ฉะนั้นถึงจะเปิดบริษัทก็เถอะ จะแน่ใจได้หรือว่าบริษัทครั้งแรกหรือ ครั้งที่เท่าไร? กรรมจะตามสนองยิ่งกว่าถูกหลอกมากมายหลายเท่าตัว

โสเภณีเด็ก...วิกฤตของสังคม

เด็กคืออนาคตของสังคมและประเทศชาติ คือคำพูดที่อยู่ในสุนทรพจน์ และปาฐกถาของบรรดาผู้ปกครอง ผู้นำประเทศมาทุกยุคสมัยเมื่อมีการกล่าวถึงความสำคัญของเด็ก แต่ถึงวันนี้ทุกคนต้องยอมรับว่าอนาคตของชาติจำนวนมากน้อยโดยเฉพาะเด็กผู้หญิงกำลังถูกนำมาเป็นสินค้า ซื่อขายกันอยู่ในตลาดกามารมณ์ เด็กกลุ่มนี้เป็นทั้งเด็กและเป็นทั้งโสเภณี

อนุสัญญาว่าด้วยเรื่องสิทธิเด็กขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งไทยเราเป็นสมาชิกอยู่ด้วยได้กำหนดว่า “เด็ก” หมายถึงผู้ที่มีอายุแรกเกิดจนถึง 18 ปี คือ ผู้ที่ควรได้รับการคุ้มครองในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ๆ ก็ตาม และรวมถึงสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองจากการเอาเปรียบขูดรีดในรูปแบบต่าง ๆ รวมถึงสิทธิในการดำรงชีพ การมีสุขภาพอนามัยที่ดี การได้รับสัญชาติ และชื่อที่เหมาะสม สำหรับประเทศไทย ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 294 ได้ให้คำจำกัดความว่า “เด็ก” คือผู้ซึ่ง อายุไม่ครบ 18 ปีบริบูรณ์ และยังไม่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ในประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติความผิดเกี่ยวกับการ

กระทำซ้ำเรา อนาคต ล่องลอย พรากเด็กอายุไม่เกิน 15 ปี หรือพรากผู้เยาว์อายุไม่เกิน 18 ปี ไว้ในหลายมาตรการด้วยเช่นเดียวกัน

ความรุนแรงของปัญหาโสเภณี จึงอยู่ที่การละเมิดสิทธิความเป็นมนุษย์ของเด็กซึ่งเป็นผู้อ่อนแอและควรได้รับการปกป้องดูแล เป็นการเอาเปรียบเด็กทางเพศที่ถือว่าเป็นอาชญากรรมที่ร้ายแรงอย่างยิ่ง นอกจากในเรื่องสิทธิมนุษยชนที่ยอมรับกันไม่ได้สำหรับคนทั้งโลกแล้ว ในปัจจุบันการซื้อขายคนเยี่ยงทาสก็เป็นที่ยอมรับกันไม่ได้อยู่แล้ว มิหนำซ้ำยังเป็นการซื้อขายหากำไรและเอาเปรียบจากการค้าประเวณีหรือบังคับค้าประเวณี มีการกักขังทุบตี หากเด็กไม่ยินยอมซึ่งถือเป็นการละเมิดศีลธรรม คุณธรรมของสังคมอย่างร้ายแรง เช่นเดียวกัน และความร้ายแรงนี้นับวันแต่จะเพิ่มขึ้น จนถ้าดูจากจำนวนตัวเลขโดยการคาดการณ์ของนักวิชาการและคนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับปัญหานี้ จะรู้สึกว่ามันเป็นปัญหาที่เข้าสู่ภาวะวิกฤตแล้ว นั่นคือประเทศเรามีผู้ระบุว่าโสเภณีเด็กอยู่จำนวนสูงสุดอาจถึง 8 แสนคน และอย่างต่ำสุดก็ยังสูงถึง 13,000 - 15,000 คน เด็กจำนวนมากเหล่านี้ถูกคนกลุ่มหนึ่งเอาเปรียบทางเพศ โดยที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ นี่คือการความป่าเถื่อนของระดับจิตใจที่สังคมโลกกำลังกันประณาม และเป็นเหตุผลที่รัฐบาลในยุคนี้ จึงประกาศว่าต้องแก้ปัญหาโสเภณีและไม่ให้โสเภณีเด็กอีกต่อไป แต่คนไทยในประเทศโดยเฉพาะนักเที่ยวขายอกตามศอกทั้งหลายจะได้สำนึกถึงปัญหานี้ ในฐานะที่ตนเองคือต้นเหตุและที่มาของความป่าเถื่อนนี้บ้างหรือไม่?

สาเหตุแห่งโสเภณีเด็ก

เราต้องยอมรับว่า เด็กทุกคนที่ก้าวเข้าสู่การขายบริการทางเพศ และถูกเรียกว่าเป็นโสเภณีเด็กนั้น แต่ละคนมีที่มาหรือสาเหตุที่ผลักดันให้เด็กมาเป็นโสเภณีมากกว่าที่จะเป็นอย่างอื่นเหมือนเด็กทั่ว ๆ ไป สาเหตุเหล่านี้หากมองจากต้นตอที่ส่งผลโดยตรงต่อเด็ก ก็พบว่ามียุ 5 ประการคือ

ประการแรก ครอบครัวของเด็กเอง เด็กที่มาเป็นโสเภณีส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่มีปัญหาเสมอ ไม่ปัญหาใดก็ปัญหาหนึ่งคือ ครอบครัวแตกแยก เด็กขาดความรักความอบอุ่น เป็นเด็กกำพร้า หรือเด็กต้องทนกับสภาพความรุนแรงในครอบครัวตลอดเวลาจนทนไม่ไหวต้องออกมาเร่ร่อน จรจัด ขายประเวณีเลี้ยงชีพจนกลายเป็นโสเภณีไปในที่สุด หรือบางครอบครัวโดยเฉพาะเกษตรกรมีหนี้สินรุงรัง มีปัญหาเรื่องเงินทองค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตลอดจนผลผลิตขายไม่ได้ราคาหรือเจอภาวะฝนแล้ง ภาวะปัญหาทางเศรษฐกิจทำให้เด็กตัดสินใจมาค้าบริการเพื่อจุนเจือแก้ปัญหาให้ครอบครัวของตน หรือในปัจจุบันที่พ่อแม่บางคนก็ถือสิทธิการเป็นพ่อแม่มาลูกมาขายให้กับสำนักบริการเพราะเห็นว่ารายได้ดี อยากร่ำรวยมีหน้ามีตาเหมือนคนอื่น ๆ ที่ประสบความสำเร็จจากการที่

ลูกสาวมาเป็นโสเภณี โดยไม่คิดว่าจะเป็นการส่งลูกสาวให้มารับความทุกข์
ทรมาน

ประการที่สอง ชุมชน หมู่บ้านที่เป็นสิ่งแวดล้อมของเด็กตั้งแต่เล็กจนโต
ชาวบ้านทุกคนคือญาติพี่น้องพึ่งพากันได้ยามมีปัญหา วัดและพระคือผู้อบรม
ศีลธรรมความถูกต้องดีงามทางจิตใจ โรงเรียนและครูคือแหล่งที่ให้ความรู้สั่งสอน
แนะนำสิ่งที่ถูกที่ควร แต่ปัจจุบันทั้งหมู่บ้าน วัดและโรงเรียนเกือบจะไม่ได้ทำ
หน้าที่เดิม แต่กลับมามีหน้าที่ใหม่คือเป็นตัวส่งเสริมผลักดันให้มีการนำเด็ก
ออกจากหมู่บ้านเพื่อมาค้าประเวณีเสียเอง แม้กระทั่งผู้นำ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน
หลายคนกลายเป็นนายหน้า หรือตั้งตัวเป็นเอเยนต์ส่งเด็กให้กับสำนัก สถาบัน
ซึ่งเป็นเสาหลักในการคุ้มครองเด็ก ๆ ในหมู่บ้าน กลายเป็นสถาบันที่พึ่งพาไม่
ได้และยังเป็นอันตรายอีกด้วย นอกจากนี้วัฒนธรรมอันดีงามของชุมชนที่เคยเป็น
เสมือนภูมิคุ้มกันต่าง ๆ ก็ค่อย ๆ หดความสำคัญลง คำสั่งสอนคนเฒ่าคนแก่
หมดความหมาย ชุมชนบางแห่งก็มีวัฒนธรรมพื้นฐานบางอย่างที่เอื้อให้การ
ออกไปขายบริการเป็นไปอย่างง่ายดายอีกด้วย จะเห็นได้ชัดโดยเฉพาะ
วัฒนธรรมในภาคเหนือ

ประการที่สาม ประเทศซึ่งมีนโยบายต่าง ๆ กำหนดการพัฒนาและ
เปลี่ยนแปลงนโยบายการพัฒนาประเทศที่ทำให้จำนวนโสเภณีพุ่งสูงในขณะนี้ก็
คือนโยบายเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว การสนับสนุนการลงทุนในธุรกิจโรงแรม
ต่าง ๆ เท่ากับเป็นการส่งเสริมการค้าบริการทางเพศไปด้วย เพราะธุรกิจเรื่-
งมย์ต่าง ๆ ก็แข่งขันกันโดยใช้ผู้หญิงและการค้าบริการทางเพศเป็นตัวดึงดูด จะ
เห็นว่าธุรกิจโรงแรมต่าง ๆ ทุกประเภทกว่า 24 ประเภทจะมีการขายบริการทาง
เพศแอบแฝงอยู่เสมอ นอกจากนโยบายการท่องเที่ยวแล้วความล้มเหลวในการ
พัฒนาการเกษตร และความไม่ประสบความสำเร็จในการกระจายรายได้

ระหว่างคนรวยคนจน ในขณะที่สนับสนุนส่งเสริมค่านิยมการบริโภคสินค้าต่าง ๆ มากขึ้นตามกระแสทุนนิยม โดยผ่านทางสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ เหล่านี้คือสิ่งที่ประเทศได้กระทำต่อชุมชน หมู่บ้านซึ่งมีครอบครัวและเด็ก ๆ ในครอบครัวเหล่านั้น

ประการที่สี่ นักเที่ยว บุคคลที่ทำให้ผู้หญิงและเด็กส่วนหนึ่งต้องกลายมาเป็นสินค้าซื้อขายในตลาดกามารมณ์ โดยมีเจ้าของสถานบริการต่าง ๆ แมงดา แม่เล้า เป็นคนขาย และมีนักเที่ยวเป็นคนซื้อ รสนิยมทางเพศ ความเชื่อทัศนคติของนักเที่ยวที่แตกต่างกันไป ทำให้คนขายต้องพยายามไปหาสินค้าที่แตกต่างหลากหลายมาไว้เพื่อให้ผู้ซื้อเลือกซื้อได้ตามรสนิยม และนับวันรสนิยมของนักเที่ยวก็ยิ่งวิวัฒนาการพิสดารยิ่งขึ้น บางคนต้องการเด็ก ๆ ยิ่งเด็กเท่าไรยิ่งดี บางคนชอบเด็กชาวเขา เด็กจีน เด็กพม่า ด้วยกระหายใคร่ลิ้มลองรสชาติใหม่ ๆ ประสบการณ์ที่แปลกไป บางคนจะจงใจเพาะเด็กเพราะเชื่อว่า เด็กสะอาดปราศจากโรค และปลอดภัยมากกว่าผู้ใหญ่ ความเชื่อนี้ทำให้เด็กในหมู่บ้านบางแห่ง ถูกจับ ถูกจุด ถูกโปะยาสลบพาส์นรลออกมาขณะที่อยู่ในหมู่บ้านของตน เพื่อมาเป็นเหยื่อค้นหาพิสดารของคนบางคนเท่านั้น นักเที่ยวบางคนก็คิดว่าการเที่ยวของตนคือการช่วยเด็ก

ประการสุดท้าย คือ ตัวเด็กเองที่อาจมีเหตุผล ความคิด ความเชื่อบางอย่างที่ทำให้ตัดสินใจหรือต้องเลือกเอาการขายบริการทางเพศเป็นทางออกให้ตัวเอง บางคนเพราะเชื่อคนใกล้ชิดไว้วางใจ เช่นเพื่อน พี่น้อง ที่หลอกลวงมา หรือแม้แต่หนุ่มคนรัก บางคนเสียความบริสุทธิ์แล้วก็ยิ่งทำให้การตัดสินใจมาขายบริการง่ายขึ้น หรือบางคนไม่ตั้งใจในตอนแรก แต่เมื่อลองทำตามเพื่อนแล้วพบว่ารายได้ดีกว่าอาชีพอื่นที่เคยทำ ก็หันมายึดเป็นงานประจำแทน แต่บางคนก็ทำเพียงเพราะอยากได้เงินไปซื้อสิ่งที่ตนอยากได้ อยากมีเหมือนเด็กคนอื่นแต่

ครอบครัวไม่สามารถให้ได้ เช่นเด็กผู้ชายบางคนมาเตร็ดเตร่ร่อนขายบริการตามแหล่งเริงมรมย์ที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติ เพียงเพราะอยากได้เงินไปซื้อของเล่นที่เขาอยากได้ การมีเสื้อผ้าสวย ๆ ใส่ มีสตางค์ซื้อของเล่น ซื้อขนม อาหารอย่างที่เด็ก ๆ คนอื่นมีนั้น ทำให้เด็กหลายคนเลือกขายสิ่งสุดท้ายที่ติดตัวอยู่คือขายความเป็นเพศชาย หรือเพศหญิง และขายความเป็นเด็กของตนเอง

อย่างไรก็ตามสาเหตุทั้งหลายทั้งปวงที่กล่าวมานั้น ไม่สามารถแยกสาเหตุใดออกจากสาเหตุหนึ่งได้อย่างเด็ดขาด แต่ทุกสาเหตุเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ฉะนั้นการทำความเข้าใจปัญหาหรือการหาทางแก้ปัญหา จึงต้องมองทุกจุดไปพร้อม ๆ กันในขณะที่ต้องมองและถามตนเองด้วยว่ากำลังอยู่ตรงจุดใดของปัญหา เพราะทุกคนต่างเป็นส่วนหนึ่งซึ่งกันและกันของสังคม

ผู้ชาย : โสเภณีหน้าใหม่แห่งยุคสมัย

โดยธรรมชาติผู้ชายจะไปเที่ยวผู้หญิง ในอดีตที่ผ่านมาเมื่อพูดถึงโสเภณีจึงหมายถึงผู้หญิงที่ขายบริการทางเพศเท่านั้น แต่ในวันนี้ผู้ชายบางคนไม่นิยมผู้หญิงแต่กลับเสนาหาในเพศเดียวกัน ภาพของการขายบริการทางเพศที่เคยเป็นมาจึงเปลี่ยนโฉมใหม่ในยุคที่บุคคลสามารถแสดงออกถึงความเป็นตัวเองได้มากขึ้น ผู้ชายซึ่งเคยดำรงฐานะของการเป็นผู้ซื้อบริการจึงสามารถเปลี่ยนมาเป็นผู้ขายบริการให้ทั้งผู้ชายบางกลุ่ม ที่พฤติกรรมทางเพศเบี่ยงเบนไปจากคนส่วนใหญ่ คือผู้ชายที่ใจเป็นหญิง หรือผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกัน รวมไปถึงผู้หญิงบางกลุ่มที่ซีเหงา มีเงินและชอบสนุกในเรื่องนี้ โสเภณีผู้ชายจึงถือกำเนิดมาจากความคิดปกติทางจิตใจของคนกลุ่มหนึ่งในสังคม ซึ่งเป็นคนกลุ่มที่มีเงินมากพอที่จะทำให้เกดสินค้าชิ้นใหม่มาให้ตนเองได้เลือกเสพ

ชายหนุ่มที่จะก้าวเข้าสู่วงการนี้ ต้องมีรูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณดี และส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงกว่าหญิงขายบริการ ที่สำคัญคือต้องอยู่ในวัยหนุ่มแข็งแรง ส่วนหนึ่งที่ทำให้พวกเขาเลือกมาทำงานนี้ ซึ่งขัดต่อคัมภีร์ศาสนาที่สังคมไทยมอบให้มา ก็เนื่องจากเม็ดเงินค่าตอบแทนที่สูงยั่วยวนใจ รวมทั้งเป็นงานที่สบายและมีอิสระไม่ผูกมัดและถูกควบคุมเหมือนหญิงบริการในสำนัก ชายหนุ่มที่ทำงานนี้ต้องพร้อมจะสวมบทบาทผู้ชาย ถ้าลูกค้ามาในบทบาทผู้หญิง หรือบางครั้งก็ต้องเล่นบทผู้หญิง ถ้าลูกค้าสวมบทบาทผู้ชายโดยไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้ สำหรับบางคนการปลดปล่อยความกดดันประการหนึ่งก็คือ ไปเที่ยวโสเภณีผู้หญิงอีกต่อหนึ่ง

หน้าตาแหล่งขายบริการของโสเภณีผู้ชายที่เปิดเผยชัดเจน ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของบาร์เกย์ และคลับเฉพาะหญิง หรือเฉพาะชายที่จะบริการเฉพาะบุคคลที่เป็นสมาชิกเท่านั้น ทางคลับจะมีรายชื่อ รูป รายละเอียดของชายหนุ่มที่

ผ่านการคัดเลือกไว้ให้สมาชิกเลือกใช้บริการตามความพอใจ รวมทั้งการจัดสถานที่และบริการต่าง ๆ ในคลับให้เป็นไปในลักษณะหรูหรา ชายชายบริการจะอยู่ในรูปของพนักงานของคลับ คอยต้อนรับดูแลเอาอกเอาใจแขก ทั้งกินอาหารเป็นเพื่อนนั่งคุย เพื่อนเต้นรำ เพื่อนดื่ม ถ้าแขกพอใจก็อาจเป็นเพื่อนเที่ยวเพื่อนนอนด้วย

ส่วนบาร์เกย์นั้นไม่หรูหราเท่าคลับ เพราะเปิดให้คนทั่วไปเข้าไปเข้าไปได้ บาร์เกย์จะมีเพียงเครื่องดื่ม กับแกล้ม และดนตรีบริการแขก จุดขายสำคัญจึงอยู่ที่ตัวชายชายบริการซึ่งจะติดเบอร์ประจำตัว และผลัดเปลี่ยนกันขึ้นไปโชว์ตัวบนเวทีโดยการเต้นหรือแสดงท่าทางประกอบเพลงในเสื้อผ้าที่เน้นหรือสามารถเห็นเรือนร่างความหล่อเหลาได้ แขกที่เข้าไปถ้าพอใจคนไหนก็สามารถจองตัวได้ บาร์เกย์บางแห่งอาจมีห้องนวดสำหรับแขกได้ผ่อนคลายก่อนมีกิจกรรมทางเพศ ชายชายบริการในบาร์เหล่านี้จึงต้องผ่านการอบรมฝึกหัดการนวด และการเอาอกเอาใจแขกมาก่อน บาร์เกย์ส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในภูเก็ต ปัจจุบันมีอยู่ทั้งหมดประมาณ 61 แห่ง และมีชายชายบริการอยู่ประมาณกว่า 1,200 คน ส่วนคลับเฉพาะสมาชิคนั้นยังไม่มี การสำรวจที่แน่นอนทั้งจำนวนสถานที่และจำนวนผู้ขายบริการ ผู้ชายที่มาทำอาชีพนี้หลายคนต้องการเก็บเงินให้ได้สักก้อนเพื่อไปลงทุนทำกิจการของตัวเอง พวกเขามีความฝันไม่ต่างจากหญิงขายบริการ เพียงแต่ใครจะไปได้ถึงความฝันก่อนกันเท่านั้น

10 อันดับยอดนิยมของแหล่งค้าบริการทางเพศ

จำนวนโสเภณีทั้งหญิงชาย เด็กและผู้ใหญ่ที่มีการคาดว่าเป็นจำนวนแสนถึงจำนวนล้านนั้นอยู่ที่ไหนกันบ้าง? กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข ได้ทำการสำรวจแหล่งแพร่โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ หรือแหล่งที่มีการขายบริการทางเพศซึ่งกระจายอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ การสำรวจล่าสุดในเดือนกรกฎาคม 2536 พบว่ามีจำนวนถึง 5,694 แห่ง โดยแหล่งค้าบริการเหล่านี้จะอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งในลักษณะที่เป็นการเปิดขายบริการทางเพศโดยตรง และในรูปแบบบริการอื่นบังหน้า แต่หลังจากก็มีผลประโยชน์และเกี่ยวข้องกับ การขายบริการทางเพศอยู่ด้วย

ธุรกิจของแหล่งค้าบริการต่าง ๆ เหล่านี้ ถูกจัดแบ่งออกเพื่อการสำรวจเป็น 24 ประเภทได้แก่ สำนักค้าประเวณี (ซ่อง) โรงแรม บังกาโล เกสต์เฮาส์ โรงน้ำชา บาร์เบียร์ บาร์เกย์ บาร์อะโกโก้ บาร์ร่าว ดิสโก้เทคไนท์คลับ คาเฟ่ ร้านอาหาร /สวนอาหาร ร้านเสริมสวย ร้านตัดผมชาย บ้านนางทางโทรศัพท์ และสถานบริการอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากรูปแบบเหล่านี้

จากการสำรวจพบว่า ธุรกิจที่ติดอยู่ใน 10 อันดับแรก คือมีจำนวนมากกว่าประเภทอื่น ๆ สูงสุดอันดับที่ 1 ก็คือ ธุรกิจประเภทที่ใช้ร้านอาหารและสวนอาหารเป็นฉากบังหน้า มีการขายสุรา อาหาร เครื่องดื่ม มีนักร้องนักดนตรี ขับกล่อม ร้านอาหารประเภทนี้มักจะมีพนักงานเสริฟผู้หญิงมากเป็นพิเศษ หน้าร้านส่วนใหญ่จะตกแต่งด้วยไฟกระพริบหลากสีสรร ร้านอาหารประเภทนี้มีอยู่ทั่วประเทศประมาณ 1,845 แห่ง มีหญิงขายบริการแอบแฝงอยู่ประมาณ 14,800 คน

อันดับที่ 2 คือ ซองหรือสำนักค้าประเวณีโดยตรงไม่มีหน้าฉาก แต่เนื่องจากผิดกฎหมายจึงไม่มีการติดป้ายประชาสัมพันธ์ แต่จะเป็นที่รู้จักกันในหมู่นักเที่ยว สถานที่ซึ่งมักเป็นบ้าน หรืออยู่ภายในบริเวณบ้านของเจ้าของสำนักนั่นเอง กันเป็นห้องเล็กห้องน้อยสำหรับแขก สำนักบริการประเภทนี้มักใช้ชื่อเจ้าของบ้านหรือคนทำกิจการเป็นชื่อสำนักไปโดยอัตโนมัติ เช่น บ้านป่าหลอ บ้านแม่กุหลาบ เป็นต้น ในสำนักจะมีหญิงขายบริการอยู่แต่ละแห่งมากบ้างน้อยบ้าง ขึ้นอยู่กับจำนวนนักเที่ยวว่ามีชุกชุมแค่ไหน สำนักแต่ละแห่งจะมีกฎ มีแม่เล้า และแมงดาเป็นผู้คุมกฎดูแลกิจการ จากตัวเลขการสำรวจปัจจุบันมีซองอยู่ทั่วประเทศประมาณ 1,482 แห่ง มีโสเภณีรวมกันถึงประมาณ 13,477 คน

อันดับที่ 3 คือ บาร์เบียร์ เป็นธุรกิจที่เกิดขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยเฉพาะฝรั่งจากโลกตะวันตก เพราะนักท่องเที่ยวคนไทยหรือต่างชาติชาวตะวันตกออกไม่ค่อยนิยม จะเห็นว่าธุรกิจประเภทนี้จะกระจุกตัวอยู่บริเวณย่านการท่องเที่ยวของชาวตะวันตกมากเป็นพิเศษ เช่นในจังหวัดชลบุรีแห่งเดียว ซึ่งเป็นที่ตั้งของพัทยาแหล่งเริงรมย์ที่ขึ้นชื่อก็มีบาร์เบียร์อยู่ถึง 306 แห่งจากจำนวนบาร์เบียร์ทั่วประเทศ 485 แห่ง อยู่ในกรุงเทพฯ 19 แห่ง ลักษณะของบาร์เบียร์ก็คือมีเคาน์เตอร์เปิดโล่งขายเบียร์และเครื่องดื่มเป็นแก้ว มีเพลงฟัง

หรือมี VDO. ให้ชม และมีหญิงขายบริการเป็นตัวเรียกลูกค้าและบริการแขก ปัจจุบันมีหญิงขายบริการอยู่ในธุรกิจ ประเภทนี้กว่า 4,400 คน

อันดับที่ 4 นวดแผนโบราณ เป็นธุรกิจที่ฉาบหน้าคือการให้บริการนวด แต่ธุรกิจที่แท้จริงซึ่งแฝงอยู่เป็นจุดขายสำคัญก็คือ การขายบริการของหมอนวด โดยเจ้าของโรงนวดได้ค่าสถานที่และค่านวด หมอนวดจะได้รายได้หลักจากการขายบริการให้แขก นอกจากค่านวดเพียงเล็กน้อยแล้ว ธุรกิจประเภทนี้ลูกค้าที่นิยมจะอยู่ในกลุ่มผู้ใหญ่ผู้สูงอายุที่มีรายได้ประจำหรือรายได้ดี ต้องการเพื่อนคุย เอาอกเอาใจ รวมทั้งความพอใจในเรื่องเพศด้วย คนไทยและคนจีนคือลูกค้าส่วนใหญ่ สถานบริการประเภทนี้จะกระจายอยู่ทั่วไปในจังหวัดใหญ่ ๆ ที่เป็นเมืองหลักของภาคต่าง ๆ โดยเฉพาะภาคกลาง ภาคตะวันออกและภาคใต้ ส่วนภาคเหนือและภาคอีสานมีอยู่เล็กน้อยในบางจังหวัดเท่านั้น ธุรกิจประเภทนี้ปัจจุบันมีอยู่ประมาณ 310 แห่งทั่วประเทศ มีผู้หญิงที่อยู่ในธุรกิจเกือบ 6 พันคน

อันดับที่ 5 คาเฟ่ รูปแบบธุรกิจประเภทนี้เกิดต่อเนื่องมาจากอาบอบนวดและคอฟฟี่ช็อป โดยนำการแสดงต่าง ๆ เช่น การแสดงตลก มายากลต่าง ๆ เข้ามาใช้เป็นจุดขายร่วมกับหญิงขายบริการทางเพศที่อยู่ในรูปนักร้อง รูปแบบธุรกิจประเภทนี้คนมีเงินในเมืองชอบเที่ยว คาเฟ่จึงมักตั้งอยู่ในตัวเมืองจังหวัดใหญ่ ๆ ปัจจุบันมีอยู่จำนวนประมาณ 253 แห่งในจำนวนนี้กระจุกอยู่ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล คือนนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ รวม 151 แห่ง อีก 100 แห่งกระจายอยู่ในจังหวัดท่องเที่ยวชายทะเลภาคตะวันออกและภาคใต้ เช่น ชลบุรี สุราษฎร์ธานี ภาคเหนือและอีสานมีเฉพาะในบางจังหวัดและจำนวนไม่มาก มีผู้หญิงขายบริการอยู่ในธุรกิจนี้ประมาณกว่า 4,200 คน ในปัจจุบัน

อันดับที่ 6 โรงแรมเป็นแหล่งค้าบริการทางเพศที่แอบแฝงอยู่กับการขายบริการเรื้องที่พักและมืออยู่หลายระดับ หลายราคา นับจากโรงแรมจังหวัด โรงแรมมานรุคถึงโรงแรมใหญ่ ๆ ที่มีการจัดเกรตคือติดดาวให้อายุในระดับใด โรงแรมระดับดี 4-5 ดาว ค่าที่พักแพง ขายบริการด้านสถานที่เป็นหลัก หญิงขายบริการมักเป็นเพียงผู้ไปใช้บริการของลอบบี้โรงแรม เพื่อรอแขกบ้างเท่านั้น โดยทางโรงแรมมักไม่ได้ผลประโยชน์เกี่ยวข้องด้วย โรงแรมธรรมดา หั้ว ๆ ไปโดยเฉพาะโรงแรมที่มีชื่อเป็นตัวเลข และโรงแรมมานรุค มักจะมีผู้หญิงไว้บริการแขกที่มาเข้าพักด้วย ผู้หญิงเหล่านี้ทางโรงแรมจะจัดหามาฝึกกฎระเบียบ เช่นเดียวกับสถานบริการประเภทอื่น แต่บางครั้งโรงแรมก็เป็นผู้หญิงขายบริการอิสระพาแขกของตนมานอนด้วยเช่นกัน ปัจจุบันมีโรงแรมประเภทที่มีการขายบริการทางเพศแอบแฝงอยู่ประมาณ 235 แห่ง และมีผู้หญิงที่ขายบริการอยู่ด้วยประมาณกว่า 2,700 คน

อันดับที่ 7 คาราโอเกะ เป็นธุรกิจเรีงมัยรูปโฉมใหม่ที่กำลังได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อย ๆ ในปัจจุบันจนแซงหน้าธุรกิจประเภทเดียวกันรูปแบบอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากขึ้นมายุในระยะเวลาจากที่ถือกำเนิดขึ้นเพียง 2-3 ปีเท่านั้น จุดขายหลักของคาราโอเกะก็คือ การนำเทคโนโลยีภาพยนตร์เพลงหรือมิวสิควิดีโอมาบริการแขก โดยแขกสามารถเลือกเป็นนักร้องคนหนึ่งคนใดก็ได้ที่ตนอยากจะเป็น แทนการขายโชว์หรือตลกแบบคาเฟ่ ห้าง ๆ ที่บริการอื่น ๆ เกือบไม่แตกต่างกัน คือ มีอาหาร เครื่องดื่ม และผู้หญิงบริการ จุดขายในลักษณะนี้ทำให้แขกพอใจเพราะตนเองได้เป็นผู้แสดงด้วยไม่ใช่เป็นผู้มานั่งดูการแสดงหรือฟังอย่างเดียวเหมือนธุรกิจเรีงมัยแบบอื่น คาราโอเกะจึงแพร่หลายเป็นที่นิยมของนักเที่ยวในทุกภูมิภาคโดยเฉพาะจังหวัดที่เป็นเมืองใหญ่ ๆ ปัจจุบันมีอยู่ทั้งหมดประมาณ 202 แห่ง และมีหญิงขายบริการในธุรกิจประเภทนี้ประมาณกว่า 2,200 คน

อันดับที่ 8 ไนท์คลับ เป็นธุรกิจเริงรมย์ที่รับรูปแบบจากฝรั่งมานานกว่า 30 ปี โดยยุคเริ่มแรกนั้นก็คล้ายร้านกาแฟที่บริการดีกว่าร้านกาแฟธรรมดา มีผู้หญิงมาเป็นเพื่อนนั่งคุย เรียกว่า “นั่งชิวโมง” หรือเป็น “พาร์ตเนอร์” คู่เต้นรำกับแขก ซึ่งไนท์คลับจะมีดนตรีบรรเลง และฟลอร์สำหรับเต้นรำ ในยุคต่อมาหลังสงครามเวียดนาม และนโยบายเปิดประเทศเพื่อการท่องเที่ยว ทำให้ไนท์คลับปรับโฉมตัวเองใหม่เพื่อรับนักท่องเที่ยวต่างชาติด้วย โดยมีการเน้นจุดขายไปที่ผู้หญิงเช่นการแต่งตัวหรือการแสดงทางเพศที่ดึงดูดลูกค้า ทำให้ธุรกิจประเภทนี้แตกตัวออกไปในหลายรูปแบบเช่น บาร์อะโกโก้ บาร์ทอปเลส บาร์เบียร์ โดยไนท์คลับรูปแบบเดิมก็ยังคงมีอยู่ ให้บรรดานักเที่ยวได้เลือกเที่ยวได้ตามรสนิยม ไนท์คลับปัจจุบันกระจุกตัวอยู่มากที่สุดในกรุงเทพฯ คือ 85 แห่ง จากจำนวนทั้งหมด 155 แห่ง ที่เหลือกระจายอยู่ตามจังหวัดใหญ่ ๆ ในภูมิภาคต่าง ๆ มีผู้หญิงขายบริการอยู่ในธุรกิจประเภทนี้กว่า 3,000 คน

อันดับที่ 9 อาบ อบ นวด เป็นธุรกิจบริการที่มีจำนวนเพียง 137 แห่ง แต่ถ้าดูตัวเลขของผู้หญิงที่อยู่ในธุรกิจนี้กลับมีถึงกว่า 7 พันคน รองลงมาจากธุรกิจประเภทร้านอาหารและชองเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจาก อาบอบนวดเป็นธุรกิจที่ลงทุนในเรื่องสถานที่สูง แต่แต่ละแห่งจึงมีจำนวนหญิงขายบริการในหน้าตาของหมอนวดอยู่เป็นจำนวนมาก เฉลี่ยแล้วแห่งละประมาณ 50 คนทีเดียว ธุรกิจประเภทนี้ได้รับความนิยมมากมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 โดยมีจุดเริ่มต้นที่ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ทั้ง ๆ ที่ความจริงธุรกิจประเภทนี้เปิดตัวมาตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. 2506 แล้ว บริการเริ่มต้นก็คือ การอาบน้ำ และการนวด โดยหมอนวดสาวหนุ่มน้อยห่มน้อยด้วยสืลาและวิธีการนวดต่าง ๆ เพียงอย่างเดียว ต่อมาจึงได้มีการขายบริการทางเพศผนวกเข้าไปด้วย ถ้าลูกค้าต้องการ โดยรายได้นอกจากการนวดนี้คือ รายได้หลักของหมอนวดซึ่งสูงกว่ารายได้จากค่านวดเพียงอย่างเดียวมากมายนัก รายได้ของหมอนวดขึ้นอยู่กับจำนวนแขก ซึ่งคนเชียร์แขกจะมี

บทบาทมากในการส่งแขกให้ คนเชียร์แขกจึงมีส่วนแบ่งด้วยเสมอจากรายได้ใน การขายบริการทางเพศของหมอนวด

อันดับที่ 10 บาร์อะโกโก้ เป็นธุรกิจเรีงรมย์ประเภทหนึ่งที่แตกตัวพัฒนา มาจากรูปแบบของไนท์คลับธรรมดา จุดขายของบาร์อะโกโก้ก็คือการแสดงต่าง ๆ ของผู้หญิงขายบริการในชุดที่เก๋อบจะเปลือยเปล่า เช่น การเต้นเกาะเสา สदनเลสบนเวทีด้วยท่าเต้นที่ยั่วยุกามารมณ์ หรือนำวัตถุต่าง ๆ มาแสดงโดยใช้ อวัยวะเพศประกอบ หรือแม้แต่การแสดงการร่วมเพศให้ดู ผู้หญิงที่หลังจาก เรียนขึ้นไปเต้นโชว์เพื่อให้แขกเลือกแล้วก็ลงมานั่งติดกับแขก รวมไปถึงการออกไปให้บริการพิเศษข้างนอก (ออฟ) นอกจากเงินเดือนประจำเพียงเล็กน้อยแล้ว สาวอะโกโก้จะมีเปอร์เซ็นต์จากเครื่องดื่มนั่งติดกับแขกดื่ม รวมทั้งส่วนแบ่งจากการออฟ แยกซึ่งจะมีกฎหรือข้อตกลงกับบาร์อยู่ บาร์อะโกโก้เป็นธุรกิจเรีงรมย์ที่เกิดขึ้น เพื่อดึงดูดและสนองความต้องการ ของนักท่องเที่ยวต่างชาติมากกว่าคนไทย เพราะจะพบว่าจำนวนบาร์อะโกโก้ส่วนใหญ่จะกระจุกตัวอยู่บริเวณย่านนักท่องเที่ยวต่างชาติทั้งสิ้น คือในจำนวนบาร์อะโกโก้ทั้งหมด 114 แห่งนั้น จะอยู่ใน กรุงเทพฯ เช่น ย่านพัฒน์พงษ์ ถึง 70 แห่ง อยู่แถวพญา จ.ชลบุรี และ จ.จันทบุรีอีกเกือบ 30 แห่ง ที่เหลือกระจายอยู่เฉพาะในบางจังหวัดเท่านั้น

โสเภณีมีเท่าไร ?

คำถามที่ว่า “โสเภณีมีเท่าไรแน่?” จะเป็นคำถามที่ตอบออกมาเป็นตัวเลขที่ชัดเจนได้ยาก แม้ว่าคนในวงการที่เกี่ยวข้องทั้งรัฐและเอกชน รวมทั้งนักวิชาการ นักวิจัยตามสถาบันวิชาการต่าง ๆ จะพยายามหาคำตอบด้วยวิธีต่าง ๆ แต่ผลสุดท้ายก็ยังคงเป็นเพียงการคาดประมาณ ซึ่งแม้แต่การคาดประมาณก็ยังได้ตัวเลขจำนวนโสเภณีออกมาแตกต่างกันมาก จนถกเถียงกันไม่จบว่าตัวเลขของใครคือตัวเลขที่แท้จริงในขณะนี้?

- มูลนิธิเด็กบอกไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 ว่า มีโสเภณีอยู่ ประมาณ 2 ล้านคน ในจำนวนนี้เป็นโสเภณีเด็ก 8 หมื่นคน
- ศูนย์ป้องกันและปราบปรามการลักลวงหญิงไปค้าประเวณีของ กรมตำรวจรายงานเมื่อปี พ.ศ. 2535 ว่ามีโสเภณี 2 แสนคน เป็นโสเภณีเด็ก 5 หมื่นคน
- กองกามโรค กระทรวงสาธารณสุข มีตัวเลขจำนวนโสเภณีอยู่ ประมาณ 1 แสนคน เป็นโสเภณีเด็กเสีย 1 หมื่น 5 พันกว่าคน ซึ่งเป็นตัวเลขรายงานในปี พ.ศ. 2535 เช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ยังมีตัวเลขจากการสำรวจและการศึกษาของนักวิชาการอีกหลายแห่ง แต่เมื่อนำจำนวนโสเภณีของแต่ละองค์กรที่คาดประมาณออกมาจะอยู่ในช่วง 7 แสน - 2 ล้านคน มีคนคิดเล่น ๆ ว่าถ้าเรามีโสเภณี 2 ล้านคน แสดงว่าผู้หญิงที่อายุอยู่ในช่วง 15-29 ปี ซึ่งมีอยู่ประมาณ 8.5 ล้านคนนั้น ทุก 4 คนจะเป็นโสเภณี 1 คน หลายคนจึงปฏิเสธตัวเลขนี้

การพยายามหาตัวเลขจำนวนที่แน่นอน ก็เพื่อยืนยันถึงความร้ายแรงของปัญหาที่คนส่วนใหญ่มองว่ามาจากผู้หญิงที่เป็นโสเภณี แต่ความเป็นจริงแล้วการรู้จำนวนโสเภณีที่แน่ ๆ ชัด ๆ ทำได้ยาก เพราะผู้หญิงที่เป็นโสเภณีเคลื่อนไหว

ย้ายถิ่น ย้ายสถานที่หรือเปลี่ยนตลาดลูกค้าของตนอยู่เรื่อย ๆ รวมทั้งแฝงอยู่ในหลายรูปแบบมิใช่เฉพาะโสเภณีตามสำนักเพียงอย่างเดียวเท่านั้น รวมทั้งไม่มีใครประกาศต่อสาธารณชนด้วยว่าตนเองคือ โสเภณี นอกจากยากที่จะนับจำนวนแล้ว การรู้จำนวนจริง ๆ จะสามารถแก้ปัญหาได้จริงหรือ เพราะโสเภณีไม่ได้เกิดขึ้นและดำรงอยู่อย่างโดดเดี่ยวได้ในสังคม หรือแม้แต่ในการประกอบอาชีพแมงดา แม่เล้า เอเยนต์หาผู้หญิง เจ้าของสำนักสถานบริการ แหล่งเร่ร่อนต่าง ๆ รวมไปถึงคุณนักเที่ยวทั้งหลาย และอื่น ๆ อีกมากมาย คือส่วนประกอบสำคัญที่ฝึกฝนบนอยู่กับอาชีพโสเภณี ทำไมไม่มีคนพูดถึงหรือถามถึงจำนวนของบุคคลที่ได้รับประโยชน์ และเป็นผู้ที่ทำให้อาชีพนี้ดำรงอยู่คู่สังคมมาจนถึงวันนี้ว่ามีจำนวนเท่าไร?

การพยายามไล่จับนับหัวโสเภณีเป็นเพราะที่ผ่านมารวมองปัญหาโสเภณีว่าเกิดจากตัวโสเภณีเองล้วน ๆ ว่าเป็นบุคคลหรืออาชีพที่เลวร้าย ต้องกำจัดให้หมดสิ้น แต่แม้ว่าจะสามารถจับโสเภณีได้ทุกคนจริง ๆ ในวันหนึ่งวันใด ปัญหาโสเภณีจะหมดไปจริงหรือ บรรดาแม่เล้า แมงดาที่หากินกับหญิงโสเภณีทั้งหลาย ก็จะไปหาผู้หญิงคนใหม่มาแทนโสเภณีคนเก่าได้ภายในวันรุ่งขึ้น ทำไมไม่จับบุคคลเหล่านี้รวมทั้งนักเที่ยวคูบ้าง โสเภณีต่างหากที่จะอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีบุคคลเหล่านี้ ฉะนั้นการรู้จำนวนว่าโสเภณีมีแน่ ๆ ว่ามีเท่าไร? ก็อาจไม่สามารถนำไปสู่การแก้ปัญหาที่แท้จริงหรือต้นตอของปัญหาได้เท่าไรนัก?

เที่ยวช่องช่วยโสเภณี : ความหวังดีที่เป็นหมัน

นักเที่ยวบางคนมักหยิบยกสาเหตุที่ชอบไปเที่ยวผู้หญิงว่าเป็นการช่วยให้หญิงขายบริการเหล่านั้นมีรายได้ จริงอยู่ที่ผู้หญิงเหล่านั้นมีค่าตัว แต่ในท้ายที่สุดต้องยอมรับว่าเงินค่าตัวส่วนใหญ่ หรือเกือบทั้งหมดไม่ได้ตกอยู่ที่ตัวผู้หญิง เงินจำนวนนั้นไปไหน?

ในกระบวนการนำผู้หญิงออกมาเป็นโสเภณีนั้น มีบุคคลมากมายที่เกี่ยวข้อง อาทิ นายหน้า เอเยนต์ แมงดา แม่เล้า เจ้าสำนัก ยังไม่รวมเจ้าถิ่นเจ้าที่ที่มีผลประโยชน์ร่วมอีกมากมาย กลุ่มคนเหล่านี้คือผู้ที่ดึงเอาเงินค่าตัวที่นักท่องเที่ยวจ่ายให้หญิงโสเภณีไป ราคาค่าตัวของโสเภณีในแต่ละตำแหน่งแห่งที่ดังของชองก็มักจะแตกต่างกัน ราคาของชองในกรุงเทพฯ ก็แตกต่างกับชองที่ลำพูนหรือที่อื่น ๆ และยิ่งต่างกันเมื่อไปตั้งชองในอำเภอ หรือตำบล ยกเว้นชองที่อยู่แนวบริเวณชายแดนภาคเหนือหรือภาคใต้ โดยเฉพาะถ้าเป็นชองระดับดีหรือโรงแรมเล็ก ๆ ค่าบริการจะอยู่ประมาณ 130-150 บาท ในแต่ละวันผู้หญิงคนหนึ่งต้องรับแขก 5-10 คน ถ้าคิดค่าตัวเดือนหนึ่งจะมีรายได้ถึง 2 หมื่นกว่าบาท แต่โดยความจริงผู้หญิงแต่ละคนจะได้รับประมาณ 2 พันกว่าบาทเท่านั้น แต่ถ้าเป็นชองระดับล่าง ๆ ราคาถูก ค่าบริการครั้งละ 30-50 บาท หรือไม่เกิน 100 บาท รายได้ของผู้หญิงจะยิ่งลดลงอีกโดยจะได้รับครั้งละ 5-15 บาท บางแห่งอาจมีเบี้ยเลี้ยงให้อีก 3-5 บาท ในวันหนึ่ง ๆ ผู้หญิงเหล่านี้จึงต้องรับแขกหรือ “ทำประตุ” ให้มากที่สุด เพราะมันหมายถึงส่วนแบ่งอันน้อยนิดจะได้เพิ่มขึ้นมาด้วย ชองในระดับตำบลหมู่บ้านในบางพื้นที่เสียอีกที่ยังแบ่งรายได้ให้หญิงขายบริการในเปอร์เซ็นต์ที่สูงกว่าคือคนละครึ่งกับเจ้าของชอง

ช่องหรือสำนักบางแห่งที่กักขังโสเภณีอาจมีข้าวให้กินวันละ 2 มื้อ แต่ในท้ายที่สุดก็หักเงินค่าตัวของผู้หญิงมาเป็นค่าอาหาร รวมไปถึงค่าเสื้อผ้า เครื่องแต่งตัว ค่าตรวจโรค ค่ายา ต่าง ๆ สารพัดจนเกือบจะไม่เหลือเป็นรายได้จริง ๆ เลย โสเภณีตามช่องจึงลำบากกว่าโสเภณีอิสระที่หาแขกเองหรือหญิงขายบริการแอบแฝงในรูปแบบอื่น ๆ เช่น สาวเสิร์ฟตามสวนอาหาร หมอนวดหรือสาวตามคาเฟ่

นักเที่ยวบางคนไปเที่ยวแล้วเกิดรักใคร่ชอบพอกับโสเภณีจนถึงกับหาเงินไปไถตัวออกมาอยู่กินเป็นสามีภรรยาจริง ๆ ลักษณะนี้อาจช่วยหญิงโสเภณีได้จริง ๆ ทางหนึ่ง แต่บางรายที่เพียงแค่ส่งสารอาสาเป็นสื่อกลางความช่วยเหลือ เช่น รับฝากจดหมายจากหญิงโสเภณีไปให้ตำรวจ หรือไปแจ้งความพาดำรวจ มาทลายช่องหรือพาหนี การช่วยเหลือในลักษณะนี้บางครั้งประสบความสำเร็จ แต่บางครั้งก็กลับทำให้โสเภณีมีชีวิตที่ลำบากมากขึ้น โสเภณีที่ถูกจับได้ว่าเขียนจดหมายหรือพยายามหนี จะถูกลงโทษอย่างหนักเพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างคนอื่น ๆ ก็อาจถูกกักขังควบคุมเข้มงวดมากขึ้นกว่าเดิม

ฉะนั้นความคิดหรือความปรารถนาดีของนักเที่ยวบางคน ที่มีต่อหญิงโสเภณีจึงมักเป็นหมัน เพราะยิ่งส่งสารแล้วไปเที่ยวก็ยิ่งทำให้เจ้าของกิจการมีรายได้สูงขึ้น ๆ ช่องเหล่านี้ก็จะไปดึงเอาผู้หญิงจากหมู่บ้านออกมาขายบริการเพิ่มความร่ำรวยให้ตัวเองมากขึ้น วิธีช่วยหญิงโสเภณีที่ได้ผลที่สุดรวมไปถึงช่วยไม่ให้ผู้หญิงอื่น ๆ ต้องมาเป็นโสเภณีอีกก็คือ นักเที่ยวเลิกเที่ยวโสเภณีและหญิงขายบริการทุกประเภท ธุรกิจประเภทนี้ทั้งหลาย เมื่อไม่มีลูกค้า พ่อค้าก็ต้องเลิกค้าไปในที่สุด....นี่จึงเป็นการช่วยซึ่งจะเกิดบุญกุศลที่แท้จริง

3. จากหมู่บ้านถึงปลายทาง....แหล่งกามพาณิชย์
และการค้ามนุษย์

กฎบาร์ กฎสำนัก ตักดีสิทธิ์กว่ากฎหมาย ?

การขายบริการทางเพศ หรือการค้าประเวณีเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ผู้หญิงขายบริการทางเพศจึงเป็นผู้ผิดกฎหมาย สามารถถูกจับกุมได้ตลอดเวลา แต่ในขณะเดียวกันกฎหมายอนุญาตให้ธุรกิจสถานบริการที่ผู้หญิงเหล่านี้สังกัดอยู่ดำเนินกิจการได้อย่างถูกต้อง จึงเท่ากับว่ากฎหมายได้เปิดช่องให้เจ้าของสถานบริการ เป็นผู้ควบคุมผู้หญิงที่ทำงานในสถานบริการของตนได้อย่างเต็มที่ ฉะนั้นกฎของสถานบริการทุกแห่งไม่ว่าจะอยู่ในรูปไหนก็ตาม จึงกลายเป็นกฎหลักที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับหญิงขายบริการทุกคน ซึ่งจะต้องปฏิบัติตาม ถ้าหลีกเลี่ยงย่อมหมายถึงการลงโทษที่จะตามมาอย่างแน่นอน กฎและการลงโทษของแต่ละที่แต่ละสำนักแตกต่างกันไปไม่เท่ากัน

กฎของสถานบริการหลายแห่งลงโทษโดยการหักเงินเดือนดังตัวอย่าง
เช่น

- มาสายถูกหักนาทึละ 2 บาท
- ต้องขายดริงค์ (เครื่องดื่ม) ให้ได้ 60 แก้วต่อเดือนถ้าไม่ได้หักแก้วละ 50 บาท
- ต้องฮัฟ (ไปกับแขก) ให้ได้เดือนละ 4 ครั้ง ถ้าไม่ครบหัก 400 บาทต่อครั้ง
- หยุดได้เดือนละ 2 วัน ถ้าเกินหักวันละ 400 บาท

- ต้องตรวจkamโรคเดือนละ 2 ครั้ง ถ้าไม่ครบหักครั้งละ 300 บาท
- ห้ามกินข้าวผัดเวลาที่กำหนด ฝ่าฝืนถูกหัก 50 บาท
- ห้ามลงเวลาเข้างานก่อนแต่งหน้า ถ้าทำจะถูกหัก 50 บาท
- ถ้าแย่งแซงกันหัก 300 บาท

ฯลฯ

กฎของห้อง หรือสำนักบางแห่งเช่น

- ห้ามคุยกันเวลานั่งตู้
- ห้ามเอาอาหารเข้าไปกินในตู้
- ห้ามเดินออกนอกประตูโดยไม่ได้รับอนุญาต
- ห้ามขัดใจแขก
- หากแขกต้องการเวลามากกว่า 20 นาที ต้องบอกเจ้าแม่ก่อน มิฉะนั้นต้องจ่ายค่าเวลาเอง

ฯลฯ

กฎเหล่านี้ โดยเฉพาะกฎของสำนักที่มีการค้าประเวณีโดยตรงซึ่งผิดกฎหมายยิ่งจำเป็นต้องเข้มงวดกว่าสถานบริการ สำนักที่มีหญิงบริการที่ถูกหลอกลวงมาหรือถูกบังคับให้ขายบริการ การควบคุมและการลงโทษก็ยิ่งหนักขึ้นอีก โทษเบาคือหักเงินเดือน โทษหนักคือข่ม ให้อวดอาหาร และบางที่ถึงขั้นทำร้ายจนเสียชีวิต โดยที่กฎหมายไม่มีโอกาสที่จะเข้าไปคุ้มครองผู้หญิงเหล่านี้ได้เลย เพราะกฎหมายนอกจากจะจับกุมทำให้หมดโอกาสทำงานหาเงินแล้ว ยังอาจถูกส่งไปสถานสงเคราะห์เป็นเวลานานปีไม่มีรายได้และไร้อิสรภาพที่ต้องการ ฉะนั้นผู้หญิงในอาชีพนี้จำเป็นต้องเลือกยอมรับความศักดิ์สิทธิ์ กฎของสถานบริการ แทนกฎหมาย

ระดับราคา...ระดับชีวิต

การขายบริการทางเพศ ที่แฝงตัวอยู่ในธุรกิจที่มีหน้าตาแตกต่างหลากหลายในปัจจุบันนั้นชี้ให้เห็นว่าโสเภณีไม่ได้สังกัดเฉพาะสำนักเท่านั้น เกือบทุกแห่งของธุรกิจบันเทิงเรีงรมย์มักจะเกี่ยวเอา บริการทางเพศไว้ขายให้กับลูกค้าด้วยเสมอ แม้โรงน้ำชาที่คาเฟ่จะมีธุรกิจหลังฉากเหมือนกันคือการขายบริการทางเพศ แต่ชีวิตของผู้หญิงที่อยู่ตามสำนัก ตามโรงน้ำชาก็มีชีวิตที่แตกต่างกับสาวคาเฟ่มากทั้งที่บริการที่ขายให้ลูกค้าไม่ต่างกันเลย ความแตกต่างในด้านสถานที่จึงเป็นตัวกำหนดรายได้และชีวิตความเป็นอยู่ของผู้หญิงขายบริการจนได้มีการจัดระดับหญิงขายบริการทางเพศออกเป็น 3 กลุ่ม 3 ระดับคือ

กลุ่มแรกคือ โสเภณีระดับล่าง ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและเด็กที่เพิ่งเข้าสู่อาชีพ อยู่ตามซ่อง โรงน้ำชา บางคนอาจถูกหลอกลวงมากักขัง ทบตี บังคับให้ขายบริการ ราคาต่ำตัวไม่แพง ทางสำนักจะเป็นคนตั้งราคาซึ่งราคาแต่ละแห่งแต่ละคน ก็อาจไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับความสาว ความสวย และความใหม่ของตัวผู้หญิงเป็นหลัก รายได้ส่วนใหญ่จะตกประมาณเดือนละ 2,000 กว่าบาท ในขณะที่ต้องทำงานวันละ 10 ชั่วโมงขึ้นไป โดยบางคนไม่มีวันหยุด แต่บางคนอาจได้

หยุดเฉพาะวันที่มีประจำเดือน ส่วนคนส่วนใหญ่จะมีอาหารให้กินวันละ 2 มื้อ บางแห่งก็ใช้สำนักเป็นที่พักด้วย แต่บางแห่งก็อาจเช่าห้องให้พัก รวมกัน แต่ที่แน่ ๆ ก็คือไปไหนมาไหนจะมีแมงดาคอยควบคุมไม่มีอิสระที่จะได้เห็นเดือนเห็นตะวัน มีกฎระเบียบและการลงโทษที่รุนแรงสำหรับคนที่ฝ่าฝืนโดยเฉพาะคนที่พยายามหลบหนี ถูกทารุณ ทบตี ถ่มโคลน ใส่โคลนใส่ให้อดข้าว ฉีดยาเสพติด แล้วแต่ความหนักเบาของโทษ ผู้หญิงขายบริการกลุ่มนี้จึงมีรายได้น้อยในขณะที่ทำงานหนัก ร่างกายทรุดโทรม ผู้ชายที่มาเที่ยวสวนใหญ่ คือ กลุ่มผู้ใช้แรงงานรับจ้างรายวัน รายได้ต่ำเช่นเดียวกัน

กลุ่มที่สอง ถูกจัดให้เป็นโสเภณีระดับกลาง ส่วนใหญ่ก็คือโสเภณีที่ปิดบังอำพรางการขาย บริการโดยใช้อาชีพอื่นบังหน้า กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่พัฒนาขึ้นมาจากโสเภณีระดับล่างและสมัครใจที่จะประกอบอาชีพนี้ เช่น หมอนวดตามสถานอาบอบนวด นางทางโทรศัพท์ สาวescort และอื่น ๆ อีกมากมาย การประกอบอาชีพและการดำเนินชีวิต จะมีอิสระมากกว่าหญิงขายบริการในสำนัก เพราะเจ้าของสถานบริการไม่ควบคุมกักขัง เพียงแต่ต้องทำตามกฎระเบียบของสถานบริการใน ถ้าทำผิดกฎก็มักมีการลงโทษเพียงแค่ตัดเงินรายได้บางส่วน การกินอยู่หลับนอน ส่วนใหญ่ต้องรับผิดชอบตัวเองไม่เกี่ยวกับ สถานบริการ หญิงขายบริการในระดับนี้จึงมีรายได้เป็นกอบเป็นกำ มีโอกาสได้แต่งตัวสวยออกไปเที่ยวไหนต่อไหนได้ เหมือนผู้หญิงทั่วไป นอกเวลาทำงานสามารถลาหยุดได้ถ้าแจ้งล่วงหน้า ลูกค้าของหญิงขายบริการกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าอาเสียมีเงิน หรือคนมีการศึกษา และมีอาชีพที่มั่นคง หญิงขายบริการระดับนี้มีภาวีกว่ากลุ่มแรกคือ สามารถต่อรองตกลงราคาค่าตัวกับแขกได้เองถ้าแขกต้องการซื้อบริการทางเพศ

กลุ่มที่สาม เป็นกลุ่มโสเภณีระดับชาติหรือข้ามชาติ มักเป็นโสเภณีที่มีชั่วโมงบินสูงในการ ทำงาน กล่าวที่จะไปทำงานต่างประเทศ เพราะคิดว่ารายได้ดีกว่าในเมืองไทย แต่ก็มีโสเภณีที่ไปต่างประเทศในลักษณะถูกขายหรือถูกหลอก ซึ่งพวกนี้สภาพการดำเนินชีวิตลำบากมากหรือน้อย ขึ้นกับความมีเมตตาธรรมของเจ้าของสำนัก แม่เล้า แม่ด่า หรือกลุ่มนักค้ามนุษย์ แต่ทั้งคนที่สมัครใจและคนที่ถูกหลอกก็มักเจอชะตากรรมคล้ายกันคือ ต้องคอยหลบ ๆ ซ่อน ๆ ไม่มีอิสระ เนื่องจากส่วนใหญ่จะเป็นการเดินทางเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย นอกจากบางรายที่ทำสัญญาจ้างงานอย่างเป็นทางการถูกต้องเท่านั้น

ระดับของสถานบริการมีส่วนสำคัญกับค่าตัวและรายได้ และระดับของรายได้เป็นตัวจัดระดับของการดำเนินชีวิตว่าจะสุขสบายได้แค่ไหน มีเงินส่งให้กับครอบครัวได้เพียงใด หญิงขายบริการจากสำนักที่มีโอกาส จึงพยายามไต่อันดับขึ้นไปเป็นหมอนวด หรือนางทางโทรศัพท์ เพราะนั่นหมายถึงระดับชีวิตที่มีค่ากว่า และดีที่สุด บางคนมีความหวังคือการไปหาประสบการณ์ต่างแดนเพื่อที่อาจจะโชคดีกว่าในเมืองไทย แต่หลายคนก็พบว่าความหวังในต่างแดนนั้นมีดมนยิ่งกว่าในช่องหรือสำนักเสียอีก

ใครเป็นใครในกระบวนการค้าคน

รายงานพิเศษของคณะกรรมการการเศรษฐกิจและสังคม ขององค์การสหประชาชาติเรื่องการค้าคนและการเอาเปรียบเมื่อปี พ.ศ. 2526 สรุปผลออกมาว่าการค้าหญิง ทำกำไรให้มากกว่าการค้ายาเสพติดและการค้าอาวุธเถื่อน การค้าที่ทำกำไรให้มากที่สุดเช่นนี้จำเป็นต้องทำกันอย่างมีขั้นตอนมีการดำเนินงานที่แยบยล มีคนและอิทธิพลจากหลาย ๆ ฝ่ายมาเกี่ยวข้องด้วย เพราะการค้าชนิดนี้เป็นการค้าที่ผิดกฎหมายเช่นเดียวกับ ยาเสพติด และอาวุธเถื่อน ฉะนั้นการที่ ผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่บ้านมาปรากฏตัวเป็นโสเภณีอยู่ในสำนัก หรือ ข้าม ชาติไปต่างประเทศไม่ใช่สิ่งที่ผู้หญิงเหล่านั้นจะทำได้เองโดยลำพัง ในกระบวนการและการดำเนินงานขั้นตอนต่าง ๆ ของธุรกิจประเภทนี้มีคนที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนดังนี้

1. นายหน้าในหมู่บ้าน หรือแมวมอง มีหน้าที่หาผู้หญิง พวกนี้จะเป็นคนในหมู่บ้านและรู้ดีว่าครอบครัวผู้หญิงคนไหนเดือดร้อนเรื่องเงินทอง ก็จะเข้าไปเสนอความช่วยเหลือเรื่องเงิน หรือ ชักชวนมาทำงาน ถ้าผู้หญิงสวดยค่าตัวแพงก็จะได้ค่าเหนื่อยสูงเมื่อหาผู้หญิงไปส่งให้เอเยนต์อีกต่อหนึ่ง คนที่เป็น

นายหน้านี้มักเป็นผู้นำชุมชนเอง เป็นญาติพี่น้อง หรือเป็นคนที่ครอบครัวประสบความสำเร็จจากการที่มีผู้หญิงออกไปทำงานขายบริการทางเพศมาแล้ว พวกนี้ไม่ใช่แค่หาผู้หญิงในหมู่บ้านของตนเท่านั้น ยังเข้าไปหาผู้หญิงในหมู่บ้านอื่น ๆ ใกล้เคียงที่ตนรู้จักอีกด้วย

2. เอเยนต์ เป็นคนกลางที่รับผู้หญิงจากหมู่บ้านเมื่อนายหน้าพามา เพื่อส่งต่อไปยังสำนักบริการที่ตนสังกัดอยู่ เอเยนต์บางรายในท้องถิ่นก็อาจทำหน้าที่นายหน้าหาผู้หญิงเองด้วย เป็นเอเยนต์รับซื้อจากนายหน้า รวมทั้งตั้งตัวเป็นเจ้าของสำนักเองด้วยก็มี เอเยนต์จะเป็นผู้ตั้งค่าตัวผู้หญิง จ่ายเงินให้พ่อแม่ผู้หญิงหักเปอร์เซ็นต์ให้นายหน้า และสุดท้ายคือคุมผู้หญิงไปส่งให้สำนักบริการ เอเยนต์เหล่านี้อาจอยู่ในรูปแบบงา คณเชียร์แขก หรือแม่เล้า ผู้จัดการสำนักด้วยในบางครั้ง

3. เจ้าของสำนักหรือเจ้าของสถานบริการ สถานบริการในรูปแบบต่าง ๆ ที่จะจูงใจนักเที่ยวไม่ว่าจะเป็นบาร์ ไนต์คลับ อาบอบนวด ร้านอาหาร ฯลฯ เหล่านี้ต้องใช้เวลาในการลงทุนทั้งสิ้น ยิ่งเป็นสถานบริการขนาดใหญ่หรือราทุน ก็ยิ่งต้องสูงตามไปด้วย เจ้าของสถานที่จึงมักมีความสัมพันธ์กับนายทุนที่ตนจะกู้ยืมเงินมาประกอบกิจการ เจ้าของธุรกิจขนาดใหญ่ประเภทนี้ยังมีบทบาทในการโน้มน้าวคนในท้องถิ่นให้เห็นความสำคัญของธุรกิจเรื่งรมย์ เช่น สนับสนุนการท่องเที่ยวโดยอ้างว่าจะเพิ่มรายได้ให้ประชาชน หรือการประกวดนางงามเพื่อชื่อเสียงของผู้หญิงและท้องถิ่น โดยตนเองเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ที่แท้จริงมากที่สุด

4. คนอื่น ๆ ที่มีส่วนสนับสนุน ได้แก่ นักกฎหมาย ซึ่งได้ประโยชน์จากการคอยชี้ช่องว่าง ช่วยให้เจ้าของสถานบริการหลีกเลี่ยงกฎหมาย และช่วย

เหลือทางกฎหมายเวลาถูกจับกุม อีกกลุ่มหนึ่งคือ นักธุรกิจทางการเงินที่ให้เงินกู้ลงทุนทำกิจการค้าบริการเพราะเห็นว่ารายได้ดีโอกาสได้เงินกู้คืนเร็ว ที่สำคัญอีกกลุ่มก็คือนักการเมือง และเจ้าหน้าที่รัฐในท้องถิ่นที่ใช้อำนาจหน้าที่อิทธิพลให้ความช่วยเหลือ คຸ່ມครองอำนาจความสะดวก โดยที่ตนเองได้รับผลประโยชน์หรือมีส่วนผลประโยชน์กับธุรกิจเหล่านี้อยู่ด้วย นอกจากนั้นยังมีโกดังที่ได้ค่าตอบแทนจากการพานักท่องเที่ยวไปใช้บริการในสถานบริการ ธุรกิจโรงแรมที่พัก ธุรกิจค้าความงามและจัดการประกวด เป็นต้น

5. นักเที่ยว กลุ่มบุคคลที่สำคัญที่สุดในกระบวนการค้าคน เพราะถ้าไม่มีคนกลุ่มนี้กิจการก็ต้องยุติลงนั่นคือ นักเที่ยว ซึ่งเป็นผู้ซื้อบริการโดยตรงของสถานบริการต่าง ๆ

ฉะนั้นถ้าจะเปรียบเทียบง่าย ๆ ให้เห็นชัดเจนแล้ว นายหน้าหรือเอเยนต์คือคนกลางที่เข้าไปหาสินค้าคือผู้หญิงจากหมู่บ้าน ออกมาขายส่งให้กับตลาดหรือร้านค้าซึ่งก็คือสำนักและสถานบริการต่าง ๆ เพื่อให้ลูกค้า คือบรรดานักเที่ยวทั้งหลายไปเลือกซื้อเลือกใช้บริการ กระบวนการค้าคนจึงจำเป็นต้องมีเครือข่ายความสัมพันธ์ที่ค้ำระหว่างบุคคลต่าง ๆ หลายฝ่ายดังกล่าวนี้อยู่ของยังเป็น ธุรกิจขนาดใหญ่เครือข่ายก็ยังต้องกว้างขวางยิ่งขึ้น

ในกระบวนการค้าคน ที่จะได้กำไรก็คือคนที่กำหนดราคาสินค้าได้ตัวสินค้าเองมีแต่จะถูกกดถูกตัดราคาลงไปเรื่อย ๆ ตามคุณภาพความใหม่สด ผู้หญิงที่กลายเป็นสินค้าก็มีสภาพเช่นเดียวกัน

ชีวิตนี้เพื่อเงินหรือเพื่อใคร

คนทั่วไปจะมองผู้หญิงที่เป็นโสเภณี หรือหญิงขายบริการทางเพศในรูปแบบอื่น ๆ ว่าเป็นผู้หญิงชั่ว ลำซอน หน้าด้าน สกปรก ไร้ยางอาย ยอมขายตัวเพื่อเงิน ภาพที่ปรากฏให้เห็นอาจทำให้ต้องยอมรับ แต่สิ่งที่น่าสนใจมากกว่าการขายตัวเพื่อเงินก็คือ ผู้หญิงเหล่านี้ต้องการเงินไปเพื่ออะไร? เพราะจุดมุ่งหมายในการใช้เงิน น่าจะเป็นตัวบอกเล่าหรือคำตอบที่แท้จริงว่าการขายตัวขายชีวิตของเธอเพื่ออะไรกันแน่

เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งถูกซื้อตัวมาจากครอบครัว พ่อแม่ของเธอจะได้รับเงินจากนายหน้าหรือเอเยนต์ประมาณ 5 พัน-7 พันบาท เมื่อเธอถูกนำมาส่งสำนักหรือสถานบริการค่าตัวเธอจะสูงขึ้นเป็นอีกประมาณ 1 เท่าตัว และนี่คือจำนวนหนี้สินที่เธอต้องทำงานไถ่ตัวเอง หญิงสาวที่บริสุทธิ์จะถูกเปิดบริสุทธิ์ถ้าเป็นแขกคนไทยราคาจะอยู่ประมาณ 3,000-6,000 บาท โดยตัวเธอเองจะได้ส่วนแบ่ง 200-500 บาท หรือไม่ได้เลย แต่ถ้าเป็นแขกต่างชาติค่าเปิดบริสุทธิ์จะพุ่งขึ้นประมาณ 8,000-12,000 บาท หลังจากนั้นราคาก็จะลดลงเรื่อย ๆ ซึ่งก็หมายถึงส่วนแบ่งที่ลดลงด้วยเช่นกัน ในเดือนหนึ่ง ๆ เฉลี่ยแล้วผู้หญิงจะมีรายได้จากการขายบริการประมาณ 3,000-4,500 บาท หมือนวดจะมีรายได้สูงกว่าหญิงขายบริการตามสำนักคือประมาณ 5,000-7,000 บาทเป็นอย่างต่ำ ส่วนผู้หญิงที่ไปขายบริการต่างประเทศกรณีที่ใช้หนี้ให้สถานบริการได้หมด เฉลี่ยแล้วแต่ละคนจะสามารถส่งเงินให้ทางบ้านปีละไม่ต่ำกว่า 1 หมื่นบาท เงินจำนวนนี้ไปไหน...

จากรายงานการวิจัยในเรื่องนี้พบว่าโสเภณีกว่าร้อยละ 82 และหมือนวดอีกร้อยละ 96 จะส่งเงินไปให้ครอบครัวซึ่งส่วนใหญ่ก็คือพ่อแม่ รองลงมาส่งให้พี่น้องและลูกโดยการส่งค่อนข้างจะสม่ำเสมอคือเดือนละ 1 ครั้งเป็นส่วนใหญ่

หากคิดเป็นจำนวนเงินที่ส่งให้ทางบ้านในแต่ละเดือน สำหรับโสเภณีตกอยู่ในราวเดือนละกว่า 1,800 บาท ส่วนหมอนวดจะอยู่ในราว 6,000 บาท ทั้งนี้เพราะหญิงขายบริการเหล่านี้ต้องเจียดรายได้ส่วนหนึ่งมาเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัว เช่น ค่าอาหาร ที่พัก ค่ายา ฯลฯ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นปรากฏว่าหญิงขายบริการทั้งหมดนั้น และโสเภณีเกือบจะไม่มีใครมีเงินเก็บเลยสำหรับตัวเอง

กว่าครึ่งของเงินที่หามาจากการขายบริการทางเพศที่ส่งให้ครอบครัวซึ่งส่วนใหญ่อยู่ต่างจังหวัดนั้น ส่วนใหญ่จะถูกนำไปใช้หนี้สินที่ครอบครัวกู้ยืมมา รองลงมาก็เป็นการนำไปใช้ในการซื้อที่ดินปลูกบ้าน หรือซ่อมบ้าน จากนั้นก็เป็นการใช้เงินไปกับการซื้อทีวี ตู้เย็น เครื่องไฟฟ้า เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ อันถัดมาจึงจะเป็นการจ่ายเป็นค่าอาหาร เสื้อผ้า เครื่องใช้ประจำวันที่เหลือเป็นส่วนน้อยก็นำไปใช้ในการลงทุนในเรื่องการทำมาหากิน เช่น ซื้อที่ดินปลูก หรือเครื่องมือการเกษตรอื่น ๆ รวมไปถึงพาหนะทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นรถมอเตอร์ไซด์ รถกระบะ หรือแม้แต่รถจักรยานยนต์ รายได้ที่ส่งมาจนเจือครอบครัวนี้ ถ้าคิดรวมแล้วก็คือเงินจำนวนมหาศาลที่ช่วยเปลี่ยนชีวิตความเป็นอยู่ของชาวบ้านได้อย่างทันตาเห็น จนส.ส.จังหวัดพะเยาท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ในปี พ.ศ. 2527 เป็นการยอมรับว่า มีเงินจากหญิงที่ส่งได้ส่งกลับไปให้อำเภอดอกคำใต้ปีละกว่าร้อยล้านบาท เงินจำนวนนี้ทำให้ความเป็นอยู่ของชาวบ้านดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามมิได้มีแต่หญิงสาวที่ประสบความสำเร็จทุกคน บางคนก็ถูกหลอกจนหมดตัวเป็นหนี้เป็นสินยากจนลงกว่าเดิม บางครอบครัวสูญเสียลูกสาวไปอย่างไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย แต่ทั้งหมดนี้ไม่ว่าจะพบกับความสำเร็จหรือล้มเหลวก็เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นได้ว่าผู้หญิงส่วนหนึ่งที่มาขายบริการเพื่อเงินนั้นจริง ๆ แล้ว ชีวิตของเธอทำเพื่อใคร

4. จากต่างเมืองสู่ต่างแดน

ประวัติ การค้าบริการข้ามชาติ

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ เกี่ยวกับการค้าผู้หญิงข้ามชาติประเทศในไทยเริ่มมีขึ้นภายหลังการเปิดประเทศติดต่อกับตะวันตก และการปรับปรุงพัฒนาประเทศในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งมีการไปนำเด็กผู้หญิงชาวจีนจากนอกประเทศเข้ามาขายบริการให้แรงงานชายจีนในประเทศที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก รวมไปถึงมีการส่งผ่านประเทศออกไปขายต่อยังสิงคโปร์และมาเลเซียอีกด้วย แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามีการนำผู้หญิงไทยออกไปค้านอกประเทศ จนถึงปี พ.ศ. 2471 ซึ่งได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการค้าหญิงและเด็กขึ้น โดยมีบทลงโทษผู้ที่พาผู้หญิงหรือเด็กหญิงเข้ามา หรือพาออกไปจากประเทศเพื่อการค้าประเวณี แสดงว่าการค้าผู้หญิงข้ามประเทศในช่วงกว่า 60 ปีที่ผ่านมาได้เริ่มขึ้นแล้ว อย่างเป็นทางการเป็นต้น จนต้องออกพระราชบัญญัติมาควบคุม

การค้าผู้หญิงข้ามชาติในยุคก่อน เจ้าของสำนักมักเป็นผู้ดำเนินการเอง โดยอาจมีนายหน้าในพื้นที่เป็นผู้ช่วยจัดหาด้วย แต่การค้าในรูปแบบที่กระทำกันเป็นระบบมีเครือข่ายโยงใย ตั้งแต่ในพื้นที่มาจนถึงการส่งผู้หญิงให้สถานบริการ และส่งข้ามแดนไปยังต่างประเทศ แบบที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบันนั้นเริ่มมีขึ้นประมาณ 20 ปีที่ผ่านมาพร้อม ๆ กับสงครามเวียดนาม โดยมีจุดเริ่มต้นมาจากการเข้ามาของผู้หญิงต่างชาติที่เข้ามาแสดงโชว์ และขายบริการทางเพศให้กับทหารอเมริกันที่มาพักรบในประเทศไทยตามฐานทัพต่าง ๆ ผู้หญิงไทยส่วนหนึ่งเปลี่ยนตัวเองจากผู้หญิงบ้านนอกในหมู่บ้าน มาเป็นเมียเช่าจ๊อตามแคมป์ เนื่องจากทำนาทำไร่ไม่ได้ผล

หลังจากการถอนฐานทัพกลับประเทศ เมียเช่าจำนวนมากเคืองแค้นว่างคองงาน และยังมีปัญหาเด็กผสมแดง เด็กผิวดำ ซึ่งเป็นผลผลิตที่จ๊อฝากไว้ให้

เลี้ยงดู ผู้หญิงเหล่านี้ต้องย้ายตัวเองมาเป็นโสเภณีขายบริการให้กับคนไทยที่รับค่านิยมจากพวกอเมริกันต่อ แต่เมียเชาบางคนโชคดีที่ทหารอเมริกันพากลับไปประเทศตนด้วย แต่ปัญหาความแตกต่างทางวัฒนธรรมทำให้ผู้หญิงที่เป็นเมียเช่าเข้ากับครอบครัวสามีในต่างประเทศไม่ได้ บางคนจึงถูกทอดทิ้งต้องดิ้นรนหาเงินเพื่อกลับประเทศ บางคนก็ถูกบังคับให้ค้าประเวณี จากจุดเริ่มต้นเล็ก ๆ นี้ ทำให้การค้าประเวณีของหญิงไทยในต่างแดนเริ่มต้นและขยายตัวใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ โดยผู้หญิงที่ขายประเวณีอยู่เมืองนอกก็ชักชวนหรือกลับมาพาหญิงขายบริการที่เป็นเพื่อน เป็นญาติออกไปขายบริการกันมากขึ้น จนในที่สุดก็กลายเป็นการค้าเงินการที่เป็นระบบ และมีเครือข่ายในรูปองค์กรธุรกิจขนาดใหญ่อยู่มากมายทั่วโลกขณะนี้

ในช่วงปี พ.ศ. 2519-2525 หลังสงครามเวียดนามยุติ ถือเป็นยุคทองของการค้าหญิงและเด็ก โดยมีการจัดส่งไปทั่วโลก เนื่องจากในเครือข่ายค้าเงินการมีทั้งผู้มีอิทธิพล และเจ้าหน้าที่รัฐบางคนให้ความร่วมมือ แต่หลังปี พ.ศ. 2525 ก็เริ่มซบเซาลงเพราะกระแสในเรื่องสิทธิมนุษยชนจากทั่วโลกแรงขึ้น เนื่องจากธุรกิจการค้าผู้หญิงในรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะเซ็กส์ทัวร์ได้รับการต่อต้านประทุจากหน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะหน่วยงานทางด้านของสิทธิมนุษยชน จนถึงปัจจุบันหน่วยงานเหล่านี้ก็ยังคงทำงานกันอย่างแข็งขัน แต่กระแสของเศรษฐกิจแบบทุนนิยมของโลก นโยบายและการพัฒนาประเทศของไทย และการขยายตัวเติบโตขององค์กรธุรกิจข้ามประเทศ ทำให้องค์กรเหล่านี้ต้องทำงานหนักในขณะที่ตัวเลขจำนวนโสเภณีเพิ่มขึ้น ๆ ผลพวงของปัญหาที่ตามมามากขึ้น จนรัฐบาลปัจจุบันต้องออกมาประกาศจุดยืนเพื่อแก้ปัญหาอย่างจริงจังอีกครั้ง

หน้าตาการค้าบริการในต่างแดน

ผู้หญิงหลายคนตัดสินใจเดินทางไปต่างประเทศ โดยไม่คิดว่าจะต้องไปขายบริการทางเพศ แต่หลายคนก็รู้ว่าตัวเองต้องไปทำงานอะไร เพียงแต่บางคนก็ไม่ว่าหน้าตาของสถานบริการที่ตนจะไปอยู่ด้วยนั้นจะเป็นอย่างไร เหมือนในประเทศไทยที่ตนทำอยู่หรือเปล่า ทุกคนที่เดินทางไปอาจต้องทำในสิ่งเดียวกัน คือขายบริการทางเพศแต่วิธีการและรูปแบบเท่านั้นที่ต่างกัน

- เป็นนักเต้นระบำเปลื้องผ้า
- เป็นสาวสแตนเลส เต้นอะโกโก้ แสดงกิจกรรมทางเพศโชว์
- เป็นพนักงานต้อนรับตามบาร์ ไนท์คลับ อาบอบนวด นั้งชัวโมง
- เป็นนักแสดงหนังโป๊
- เป็นนางทางโทรศัพท์ ขายประเวณีตามโบสถ์
- เป็นพนักงานร้านอาหาร ร้านเหล้า
- เป็นนักแสดงนาฏศิลป์
- เป็นพนักงานร้านตัดผม
- เป็นแม่บ้าน คนรับใช้
- เป็นคนงานตามแคมป์
- เป็นโสเภณีโดยตรงอยู่ในช่องหรือสถานบริการพิเศษ

จะเห็นว่าการขายบริการทางเพศของหญิงไทยในต่างแดนนั้น มีอยู่มากมายในสถานบริการชนิดต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันไปจากในประเทศไทย ต่างกันเพียงแต่บางประเทศสามารถเดินทางเข้าไปทำงานค้าประเวณีได้ โดยถูกต้องไม่ผิดกฎหมาย แต่ต้องมีสัญญาระยะเวลาการว่าจ้างกับสถานค้าบริการในประเทศนั้น ๆ เช่นที่ฮ่องกง มาเก๊า รูปแบบการเป็นนักแสดง นาฏศิลป์จะเป็นที่นิยมในกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง เช่น อิรัก ซาอุดีอาระเบีย ซีเรีย ตุรกี ฯลฯ

ซึ่งมีข้อห้ามทางศาสนาในเรื่องการซื้อขายประเพณีกับหญิงศาสนาเดียวกัน ในไต้หวันรูปแบบการแต่งงานไปเป็นแม่บ้าน แต่ท้ายที่สุดก็มักจบลงด้วยการนำผู้หญิงไปค้าประเพณี ผู้ชายไต้หวันนิยมเข้าร้านตัดผมกันมากเพราะนอกจากตัดผมแล้วยังมีบริการทางเพศอยู่ด้วย ในญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปพนักงานต้อนรับตามบาร์ ไนท์คลับ อาบอบนวด และนางทางโทรศัพท์ สำหรับยุโรปส่วนใหญ่นอกจากไปแสดงโชว์ต่าง ๆ แล้วก็ทำงานในร้านเหล้า มีรายได้จากส่วนแบ่งค่าเครื่องดื่ม และออฟแฟกกับทางร้าน หรือสถานบริการนั้น ๆ

ในสถานบริการส่วนใหญ่ จะมีกฎระเบียบควบคุมเข้มงวดเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะในแหล่งที่ผิดกฎหมายของประเทศ และการนำผู้หญิงเข้าไบนั้นมาจากการหลอกลวงซื้อขายกันมาเป็นทอด ๆ จนราคาสูงลิ่วโดยที่ผู้หญิงเองไม่มีโอกาสได้ส่วนแบ่งเลย แต่กลับต้องทำงานไถ่ค่าตัวของตัวเองจนหมดก่อนจึงจะได้ส่วนแบ่งจากการทำงานของตนเองบ้าง อีสระและเสรีภาพจึงไม่ต้องคำนึงถึง การหลบหนีหรือขัตชินไม่ยอมขายบริการจะได้รับโทษสถานหนักดังที่จะพบเห็นข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ ว่าผู้หญิงเหล่านี้ถูกทารุณไปจนถึงถูกฆ่าตาย หรือไม่ก็อยู่ในลักษณะตรงข้าม คือหญิงไทยฆ่าแม่แล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะไปขายบริการในรูปแบบใหม่ประการใด หน้าตาความเลวร้ายรุนแรงก็ได้แตกต่างกันเท่าใดเลย

องค์กรและเครือข่ายการค้าข้ามชาติ

เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการปราบปราม หรือช่วยเหลือหญิงที่ไปค้าบริการทางเพศในต่างประเทศ มักจะลงความเห็นเหมือนกันว่าผู้หญิงธรรมดา โดยเฉพาะหญิงในชนบทที่ไม่มีความรู้ต่อการศึกษาไม่สามารถเดินทางข้ามแดนออกไปค้าประเวณียังต่างประเทศได้ ถ้าไม่มีขบวนการค้าผู้หญิงที่มีอิทธิพลข้ามชาติอยู่เบื้องหลัง ฉะนั้นถ้ารูปแบบวิธีการต่าง ๆ ที่ส่งผู้หญิงไปนอกที่ทำ ๆ กันอยู่ทุกวันนี้ ทำให้พอจะแบ่งองค์กรการค้าหญิงออกได้เป็น 3 กลุ่มคือ

กลุ่มแรก เป็นองค์กรหรือหน่วยงานเล็ก ๆ ในการทำธุรกิจ มีคนเพียงไม่กี่คนก็ดำเนินการได้ มักจะเป็นการติดต่อโดยตรงระหว่างนายหน้าคนที่จะพาออกไป ซึ่งก็มักเป็นเพื่อน ญาติ คนรู้จักที่เคยไปทำงานที่ต่างประเทศมาแล้ว นายหน้าประเภทนี้มักจะเรียกค่าบริการจากผู้หญิงที่ต้องการไปทำงานเป็นเงินก้อนหนึ่ง หรือหญิงขายบริการทางเพศบางคนมีชั่วโมงบินสูง รู้จักคนมากโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เข้ามาเมื่อถูกชักชวนก็ตัดสินใจไป หรือบางคนรู้จักเจ้าของธุรกิจโรงแรมในต่างประเทศอยู่แล้วก็อาจบินไปเองในฐานะนักท่องเที่ยวโดยไม่ต้องผ่านคนกลางหรือตัวแทนเลยก็มี

กลุ่มที่สอง เป็นองค์กรหรือหน่วยงานขนาดกลาง เครือข่ายธุรกิจอยู่ในลักษณะที่ต้องมีคนกลางหรือนายหน้าเป็นคนจัดการส่งผู้หญิงจากประเทศไทยไปยังประเทศต่าง ๆ นายหน้าเหล่านี้จะเป็นคนในสังกัดของเจ้าของสถานบริการ วิธีการหาผู้หญิงอาจอยู่ในรูปของสำนักจัดหางานในประเทศ บริการทำเอกสารการเดินทางรวมทั้งออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการเดินทางให้ก่อนถ้าผู้หญิงไม่มีเงินจ่ายแล้วจึงไปหักจากเงินเดือนผู้หญิงภายหลัง ลักษณะนี้มีทั้งการทำสัญญา

อย่างถูกต้องเป็นลายลักษณ์อักษร หากเป็นสำนักงานกฎหมาย แต่ถ้าเป็นสำนักงานเถื่อนผู้หญิงอาจถูกหลอกเอาค่านายหน้า ค่าเดินทางและค่าทำเอกสารต่าง ๆ แต่เมื่อเดินทางไปถึงอาจไม่ได้ทำงานหรือมีรายได้ตามที่สำนักจัดหางานบอกไว้ ผู้หญิงอาจถูกนำไปบังคับเรขายบริการในที่ต่าง ๆ ตามที่เจ้าของสถานบริการต้องการโดยผู้หญิงเองก็ทำอะไรไม่ได้

กลุ่มที่สาม องค์กรที่เป็นหน่วยงานขนาดใหญ่มีเครือข่ายหรือคนที่เกี่ยวข้องในการทำธุรกิจมาก มีการวางแผนและเชื่อมโยงตั้งแต่การจัดหาการพาผู้หญิงออกจากพื้นที่ การพาออกนอกประเทศไปจนถึงการจัดส่งไปยังสถานบริการต่าง ๆ รวมทั้งการควบคุมดูแลจัดการผลประโยชน์จากธุรกิจการค้าบริการจากผู้หญิงด้วย ในองค์กรขนาดใหญ่นี้การที่ผู้หญิงจะเดินทางไปถึงประเทศที่ตนต้องไปขายบริการจะต้องผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ดังกล่าวอย่างน้อยห้าขั้นตอน การรวบรวมเพื่อจัดส่งผู้หญิงออกนอกครั้งหนึ่ง จึงต้องมีจำนวนมากพอคุ้มทุนคือครั้งละ 10-20 คน รูปแบบที่เป็นทางการอาจอยู่ในลักษณะสำนักจัดหาคู่ หาผู้หญิงจากประเทศด้อยพัฒนาต่าง ๆ ไปแต่งงานกับชายในประเทศที่พัฒนาแล้วที่นิยมมากก็เช่นบริการเมียส่งทางไปรษณีย์ที่มีรูปข้อมูลผู้หญิงให้ลูกค้าเลือกบริการ ให้ลูกค้าบินมาดูตัวหรือนำผู้หญิงเข้ามาให้ลูกค้าทดลองถ้าไม่พอใจก็เปลี่ยนหรือคืนได้เป็นต้น ส่วนรูปแบบที่ไม่เป็นทางการมักจะอยู่ในรูปองค์กรเถื่อนผิดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติดหรืออาชญากรรมเป็นกลุ่มมาเฟียหรือแก๊งยาгуซ่าต่าง ๆ ผู้หญิงคนไหนถ้าเจอกับรูปแบบนี้ก็ถือว่าโชคร้ายสาหัสสากรรจ์ทีเดียว โอกาสที่จะเป็นอิสระ ได้เก็บเงินเก็บทองกลับเมืองไทยอย่างทีใจหวังนั้นริบหรี่และไร้อะไรเสียเหลือเกิน เพราะผู้หญิงอาจจะถูกขายต่อเป็นทอด ๆ กว่าจะใช้หนี้ค่าตัวแต่ละทอดหมด ส่วนใหญ่จะเหลือเพียงสังขารที่ทรุดโทรม ดิโครคและไม่มีสมบัติสักชิ้นติดตัวเลย เมื่อถูกส่งกลับเมืองไทย

เก็บเสื้อผ้า...ลาเมืองไทย

จากงานการศึกษาวิจัยหลายชิ้น ระบุว่าผู้หญิงที่ไปขายบริการนอกประเทศส่วนใหญ่จบแค่ชั้นประถมศึกษา แต่ทำไมผู้หญิงเหล่านี้จึงกล้าหาญที่จะออกไปอยู่ในดินแดนต่างถิ่นที่ตนเองไม่เคยรู้จักหรือเคยได้ยินชื่อก่อนเลยในชีวิต? มีการพยายามหาสาเหตุของการตัดสินใจไปต่างประเทศของผู้หญิงเหล่านี้ ก็พบว่าสาเหตุใหญ่ ๆ ดังนี้คือ

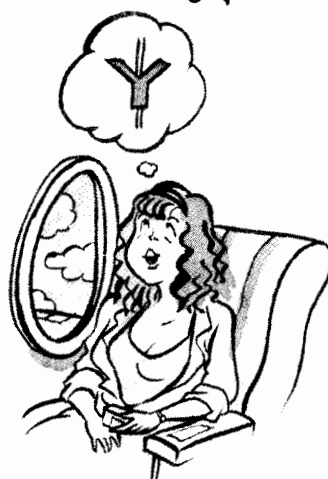
1. เกิดจากความไม่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ถูกหลอกลวงจากนายหน้าซึ่งร่วมมือกับแก๊งค้าผู้หญิงข้ามชาติ โดยหลอกว่าจะพาไปทำงานเป็นพนักงานร้านอาหาร พนักงานต้อนรับหรือทำงานร้านเสริมสวยในต่างประเทศ ซึ่งรายได้ดีกว่าในเมืองไทย ผู้หญิงกลุ่มนี้จึงเป็นกลุ่มที่ไปค้าประเวณีโดยไม่สมัครใจ แต่เมื่อเดินทางไปแล้ว ไม่มีทางเลือก ถูกบังคับขู่เข็ญฟุ้งใคร่ไม่ได้ก็จำเป็นต้องค้าประเวณี
2. ผู้หญิงบางคนมีปัญหาชีวิตครอบครัวแตกแยก เลิกกับสามีหรือถูกทอดทิ้ง ในขณะที่ต้องรับภาระเลี้ยงดูลูกและพ่อแม่ เมื่อมีคนมาชักชวนจึงตัดสินใจโดยง่าย
3. ผู้หญิงที่กำลังเจอ समस्याเศรษฐกิจ ตกงาน ไม่มีรายได้ บางคนมีครอบครัวแต่รายได้ไม่พอก็คิดว่าการไปทำงานเมืองนอก ซึ่งเงินดีกว่าสักช่วงหนึ่งจะช่วยแก้ปัญหาของตนเองได้ กรณีนี้บางคนรู้ล่วงหน้าว่าจะต้องไปขายบริการ แต่บางคนก็ถูกหลอก

4. ผู้หญิงบางคนตัดสินใจไปเมืองนอกด้วยความหวังว่าจะได้เจอผู้ชายต่างชาติดี ๆ สักคนที่ไม่สนใจภูมิหลังความเป็นโสเภณีของตน หรือความล้มเหลวในชีวิตแต่งงานที่ผ่านมา หวังว่าจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ที่งดงามอีกครั้ง รวมทั้งอาจช่วยยกฐานะของครอบครัวตัวเองที่อยู่เมืองไทยได้ด้วย เนื่องจากเห็นตัวอย่างความสำเร็จของหญิงขายบริการบางคนที่ได้แต่งงานเป็นหลักเป็นฐาน จึงอยากเอาอย่างบ้าง ผู้หญิงที่ไปนอกเพราะสาเหตุนี้บางคนไม่ได้เป็นหญิงขายบริการมาก่อน แต่ล้มเหลวกับชีวิตคู่ที่มีสามีเป็นคนไทย

5. ผู้หญิงที่ทำงานหรือเคยทำงานขายบริการทางเพศ คร่ำหวอดอยู่กับสถานบริการต่าง ๆ เกือบทุกประเภทในเมืองไทยแล้วรู้สึกเบื่อหน่ายในภาวะจำเจกับสิ่งแวดล้อมเก่า ๆ อยากออกไปเรียนรู้ หาประสบการณ์ใหม่ ๆ ในต่างประเทศบ้าง ประกอบค่านิยมที่ทำให้รู้สึกว่าโก้หรูที่ได้ไปเมืองนอก ผู้หญิงกลุ่มนี้จึงเป็นกลุ่มที่สมัครใจมากกว่า 4 กลุ่มที่กล่าวมา

ปัจจุบันจากหลักฐานรายงานต่าง ๆ ทำให้มีการคาดว่ามีผู้หญิงไทยเดินทางออกไปขายบริการในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกกว่า 2 แสนคน มีทั่วประเทศในเอเชีย ยุโรป อเมริกา ตะวันออกกลางและโอเชียเนีย จุดใหญ่ ๆ ที่มีการหลั่งไหลไปมาก ๆ ก็คือประเทศในเอเชียได้แก่ ญี่ปุ่น ไต้หวัน ฮองกง มาเก๊า มาเลเซีย สิงคโปร์ และบรูไน ส่วนยุโรปมากที่สุดก็คือเยอรมัน นอกนั้นก็กระจายกันอยู่ทั่วไป ผู้หญิงเหล่านี้จะมีอายุอยู่ระหว่าง 24-32 ปีเป็นส่วนมากและมาจากครอบครัวเกษตรกร โดยเป็นคนในภาคเหนือมากที่สุด รองลงมาคือภาคอีสานและภาคกลางที่แน่น ๆ คือเกือบทั้งหมดที่ไปขายบริการต่างแดนมีภาระที่ต้องส่งเสียเลี้ยงดูครอบครัว

ปลายทางที่ญี่ปุ่น

มีผู้หญิงไทยไปค้าประเวณีในญี่ปุ่นประมาณ 8 หมื่น ถึง 1 แสนคน! นี่คือตัวเลขที่กึ่งศตไทยในกรุงโตเกียวรายงานเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2536 ที่ผ่านมา ในขณะที่ญี่ปุ่นจึงนับเป็นตลาดการค้าหญิงไทยที่ดีที่สุดเพราะทำรายได้ให้กับผู้ส่งออกสูงกว่าประเทศอื่น

งานวิจัยหลายชิ้นพบว่าผู้หญิงที่ไปญี่ปุ่นมากที่สุดคือ ผู้หญิงจากภาคเหนือ เพราะมีคุณสมบัติตรงกับความต้องการของตลาด คือ ผิวขาว สวย และอายุระหว่าง 16-25 ปี โดยผู้หญิงที่ไปนี่จะมีทั้งที่ถูกหลอกลวงไปและกลุ่มที่สมัครใจไป การหลอกลวงก็อยู่ในลักษณะที่นายหน้าชวนไปทำงานร้านอาหาร เสริมสวย หรือพนักงานต้อนรับมีเงินเดือน 2-3 หมื่นบาทมอลอ ซึ่งโดยความจริงแล้วงานเหล่านี้กฎหมายญี่ปุ่นไม่เปิดรับแรงงานจากต่างชาติเลย หรือแม้แต่คนที่จะเข้าไปทำงานได้ก็ต้องมีเอกสารรับรองอย่างถูกต้อง โดยมีงานบางประเภทเท่านั้นที่ญี่ปุ่นอนุญาตสำหรับคนต่างชาติ ฉะนั้นการไปญี่ปุ่นของหญิงไทยเหล่านี้จึงผิดกฎหมายตั้งแต่เริ่มต้นคือ ต้องถือพาสปอร์ตและวีซ่าปลอมเข้าประเทศที่นายหน้าหรือเอเยนต์ ผู้ชักชวนจะเป็นธุระจัดทำให้โดยคิดค่าปวดยการก่อนประมาณ

8 หมื่น-2 แสนบาท ในการจัดส่งมาทำงานเมื่อถึงญี่ปุ่น แม่เล่าหรือมามาซึ่งจะมาประมูลซื้อตัวผู้หญิงอีกต่อหนึ่ง สิ่งที่คุณหญิงได้รับมาภายหลังจากนี้ก็คือ เธอจะต้องทำงานใช้หนี้มามาซึ่งหรือเจ้าของสถานบริการเป็นเงินประมาณ 8 แสนบาท ฉะนั้นเพื่อทำงานใช้หนี้เธอต้องทำงานขายบริการตั้งแต่สองทุ่มถึงตีสี่ทุกวัน และยังต้องจ่ายค่าที่พักและค่าอาหารให้มามาซึ่งอีกต่างหาก

ผู้หญิงบางคนอาจเข้าเมืองได้ โดยถูกกฎหมายในรูปของนักท่องเที่ยว เป็นกรุ๊ปทัวร์ แต่พอไปถึงก็จะถูกยึดหนังสือเดินทางและถูกขายไปในลักษณะเดียวกัน ในช่วงที่ต้องทำงานชดใช้หนี้สินที่ตนเองไม่เคยรู้ตัวมาก่อนนี้จะทรมานมาก เพราะนอกจากต้องทำงานหนักรับแขกตลอดคืนทุกคืนแล้วเงินที่ได้ทั้งหมดมามาซึ่งก็จะเก็บไว้จนกว่าจะครบตามจำนวนหนี้สินที่ตั้งไว้ ชีวิตในสถานบริการจะขาดอิสระถูกควบคุมเข้มงวดจากแมงดา แม่เล่าและยังมีกฎระเบียบต่าง ๆ ที่คอยเอาเปรียบขูดรีดทางอ้อมอีก เช่น ถ้านักเพิ่มจะถูกปรับ พูดภาษาไทยถูกปรับ ร้องไห้หรือสูบบุหรี่ถูกปรับ เป็นต้น บาร์บางแห่งยังห้ามเขียนจดหมายหรือโทรศัพท์อีกด้วย 2-3 ปีที่ผ่านมาผู้หญิงจะใช้เวลา 4-9 เดือนในการปลดหนี้ แต่ปัจจุบันต้องใช้เวลาลงถึง 9-18 เดือน เนื่องจากปัญหาเศรษฐกิจและการรณรงค์โรคเอดส์ในญี่ปุ่น ในช่วงเวลานี้ผู้หญิงที่ขี้อายไม่ยินยอมขายบริการจะถูกลงโทษอย่างเบาคือ ตักเตือนและหนักขึ้นเรื่อย ๆ คือ ทุบตี อดอาหาร จับหู ฉีกปาก ล้อมประสาธน์ ขายต่อไปเป็นทอด ๆ แต่ละทอด ๆ แต่ละทอดก็เพิ่มหนี้ไปเรื่อย ๆ หากยังไม่ยอมก็อาจถูกทรมาน ถูกทำร้ายมากขึ้นจนถึงขั้นถูกฆ่าตาย

หญิงไทยที่เจอปัญหาความกดดันเหล่านี้ หากลองออกให้ตนเองได้ยาก เพราะตนเองเข้าเมืองแบบผิดกฎหมายไม่มีเอกสารเดินทาง ไม่รู้จักแหล่งความช่วยเหลือและขอความช่วยเหลือใครไม่ได้เพราะมีปัญหาเรื่องภาษา บางรายทน

ไม่ไหวก็หนีออกมา ถ้าโชคดียังตอนหนีพ้นมาเจอตำรวจจับกุมก่อนส่งให้สถานทูตไทย แต่บางรายก็อาจถูกฆ่าถ้าหนีไม่พ้น หรือบางรายก็ลงมือฆ่าแม่ได้แล้วจึงหนีออกมา ดังที่เป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ แต่กรณีที่มาแม่แล้วตายผู้หญิงก็ต้องเข้าไปทนทุกข์อยู่ในคุกยาวนานกว่าจะผ่านการพิจารณาคดี เพราะช่วงถูกคุมขังนั้นถ้าญาติไปเยี่ยมก็ห้ามคุยกันเป็นภาษาไทย

ผู้หญิงบางคนหนีรอดถูกส่งกลับไทย ก็จะถูกยึดทรัพย์สินเงินทองไว้หมดเหลือแค่ค่าเดินทางเท่านั้น แต่ก็โชคดีที่เธอยังได้กลับบ้าน แต่หญิงไทยอีกหลายคนในญี่ปุ่นก็ยังถูกขายเป็นหลายทอดจนขายไม่ออก ในที่สุดบางคนต้องไปเร่ขายตัวตามถนน และบางคนก็กลายเป็นขอทานที่ทางบ้านยังไม่รู้ชะตากรรมของเธอในขณะนี้..... นี่คือเส้นทางและจุดจบของการไปขูดทองของสาวไทยในญี่ปุ่น

สุดท้ายที่เยอรมัน

การหาผู้ชายต่างชาติดี ๆ สักคนแต่งงานด้วย เป็นความหวังสูงสุดอย่างหนึ่งของหญิงไทยบางคนที่ออกห่างจากสามีที่เป็นคนไทย เยอรมันจึงเป็นประเทศหนึ่งที่ผู้หญิงไทยจำนวนมากเดินทางไปเพื่อสานความฝันของตนในรูปแบบอันหลากหลาย บางคนไปพร้อมกับคำชักชวนของนักท่องเที่ยว บางคนไปเพราะญาติมิตรที่เคยไปทำงานที่นั่นกลับมาแล้วพาไป บางคนยอมเสียเงินค่านายหน้าเป็นหมื่นเพื่อให้ได้ไป บางคนรู้ว่าจะไปต้องตากหน้าแสดงโชว์โป๊เปลือยต่าง ๆ ก็ยังยอมไป แต่บางคนก็ไปในนามของเจ้าสาวทางไปรษณีย์ หรือแม้แต่ไปทำงานเป็นคนใช้

บริษัทจัดหาจะทำหน้าที่แม่สื่อ มีแคตตาล็อกรูปถ่าย ประวัติ สักส่วนของผู้หญิงไทยส่งไปให้หนุ่มเยอรมันทั้งหลายเลือก และบริษัทจะจัดส่งผู้หญิงไปให้แต่งงานถ้าลูกค้าคนใดพอใจ โดยคิดค่าบริการตั้งแต่ราว 5 พัน ถึงหนึ่งหมื่นห้าพันมาร์ค ถ้าส่งไปแล้วไม่ถูกใจก็สามารถส่งกลับคืนเปลี่ยนคนใหม่ไปได้ สาวไทยที่ฝันว่าจะได้ไปเป็นเจ้าสาวเป็นแม่บ้านที่แสนดีให้กับชายเยอรมันมักจะออกหัก และอาการจะยิ่งหนักไปกว่าที่เจอกับชายไทยเสียด้วยซ้ำ เพราะเจ้าบ่าว

หรือสามีของเธอมักคาดหวังให้ผู้หญิงไทยไปเป็นทั้งเมียและคนรับใช้ รวมทั้งเป็นที่รองรับอารมณ์ของตน ทั้งตอบโต้ว่า เพราะถือว่าตนซื้อมาแล้ว บางคนไม่ให้ส่งเงินกลับบ้าน บางคนคิดเหล้าเมายา วิปริตวิถถการต่าง ๆ จนสุดท้ายเมื่อเข้ากันไม่ได้เธอก็จะถูกสามีขายไปเป็นโสเภณีเพื่อเอาทุนคืน

ผู้หญิงที่ต้องการไปทำงานอื่น สุดท้ายก็มักลงเอยด้วยการไปเป็นโสเภณี เพราะตัวผู้หญิงส่วนใหญ่จะอยู่ในลักษณะที่เข้าเมืองแบบผิดกฎหมาย ถูกนายจ้างกดขี่ขูดรีดแรงงานก็ต้องยอม ทนไม่ไหวก็ต้องหนีออกมา ออกมาแล้วก็ไม่รู้จะไปทำอะไร นอกจากไปขายตัว.. ส่วนผู้หญิงที่ตั้งใจเข้าไปขายบริการทางเพศโดยตรงนั้นก็ก็มีเป็นจำนวนมาก คาดว่ามีการเข้าไปปีละ 2,000 คน ที่เดียว แม้ว่ากฎหมายเยอรมันจะไม่ได้ห้ามการค้าประเวณี แต่หญิงไทยที่เข้าเมืองผิดกฎหมาย ถ้าถูกจับจะถูกส่งกลับประเทศ หญิงไทยกลุ่มนี้จึงหนีไม่พ้นการถูกแสวงหาและแสกที่มาเที่ยวเอาเปรียบอีก โดยที่ตัวเองไม่กล้าไปฟ้องร้อง บางคนถูกซ้อมกักขัง บางคนถูกเบียดค่าตัว บางคนถูกโกง บางคนถูกบังคับให้รับแขกเป็นจำนวนมาก

ผู้หญิงไทยที่ไปค้าประเวณีจะถูกส่งไปอยู่ตามเมืองใหญ่ ๆ ในเยอรมัน หรืออาจข้ามแดนไปถึงออสเตรีย เนเธอร์แลนด์ ส่วนหนึ่งจะไปอยู่ในบริเวณที่เรียกว่า “เซ็กส์ฟาร์ม” ซึ่งเป็นสถานบริการ สำหรับแขกมีเงิน โดยอยู่บริเวณรอยต่อของ 3 ประเทศคือ เบลเยียม เยอรมัน และเนเธอร์แลนด์ ทำให้การเข้าออกหลบหลีกข้ามแดนทำได้ง่ายและรวดเร็ว ในเซ็กส์ฟาร์มผู้หญิงจะถูกแสวงหาคุมและยึดเอกสารการเดินทางทั้งหมด ในแต่ละเดือนจะมีผู้หญิงใหม่ ๆ หมุนเวียนเปลี่ยนหน้าเข้ามารับรองแขกตลอด คนที่ทรุดโทรมจะถูกปลดระวางให้ออกไปหากินเอง ผู้หญิงกลุ่มนี้ก็จะย้ายไปหากินอยู่ในเซ็กส์คลับ ซึ่งค่าตัวถูกกว่าผู้หญิงในเซ็กส์ฟาร์มมาก แต่ทั้งสองแห่งนี้ผู้หญิงจะได้เงินส่วนแบ่งจากค่าเครื่อง

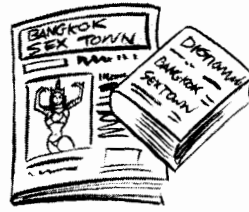
คิมที่แขกคิม รวมกับการออกไปนอนกับแขกโดยตรง ค่าตัวของผู้หญิงจะขึ้นอยู่กับสภาพร่างกาย ความสวย ความใหม่

การเข้าไปค้าประเวณีของผู้หญิงไทย ยังต้องแข่งขันกับหญิงชาวเยอรมันที่มีอาชีพนี้ด้วย แม้ว่าจะเข้าไปแบบถูกกฎหมายก็ตาม แต่ด้วยความด้อยกว่าทางภาษาและเป็นคนต่างชาติ ลู่ทางการทำมาหากิน ทางหนีทีไล่ต่าง ๆ ไม่มีสิทธิผู้หญิงเยอรมันได้เลย ความหวังที่ผู้หญิงไทยจะไปขุดทองที่เยอรมันจึงเป็นได้แต่เพียงความฝัน ในขณะที่ตัวเองกำลังสิ้นหวังนั้น เธอรู้หรือไม่ว่าเธอได้ทำให้คน กลุ่มหนึ่งที่มองเห็นเธอเป็นสินค่านั้นสมหวังและร่ำรวยมากขึ้นเพียงใด?

5. ใครเป็นปัญหา ?

ผู้ทำให้ประเทศชาติเสื่อมเสียเกียรติภูมิ ?

ในสังคมทั่วไปผู้หญิงที่มีอาชีพขายบริการจะถูกตราประทับว่าเป็นหญิงคนชั่ว หญิงสกปรก ลำซอน เป็นความชั่วร้ายของสังคมที่คนทั่วไปไม่ยอมรับ แต่ในระดับประเทศโดยเฉพาะในปัจจุบันที่กระแสสิทธิมนุษยชนได้แผ่ขยาย ครอบคลุมไปในพื้นที่อันเกือบจะไร้พรมแดนของโลก โสเภณีได้กลายเป็นรูปธรรมของปัญหาด้านสิทธิมนุษยชนอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะในด้านการค้าขายมนุษย์ การเอาเปรียบขูดรีดทางเพศ ซึ่งทั่วโลกไม่ยอมรับและยังประณามการกระทำในลักษณะดังกล่าว ประเทศไทยในฐานะสมาชิกของประชาคมโลม โดยเฉพาะองค์การสหประชาชาติที่ได้ประกาศจุดยืนและรณรงค์เพื่อแก้ไขปัญหา การมีโสเภณีจำนวนมาก จึงเป็นเสมือนเครื่องบ่งชี้ถึงภาวะการค้าและการเอาเปรียบทางเพศ โดยเฉพาะเพศหญิงและเด็กที่ยังมีอยู่ในประเทศไทย และนับวันจะเพิ่มขึ้น โสเภณีจึงได้รับตราประทับอีกชั้นหนึ่งในระดับชาติ คือ “เป็นผู้ทำให้ประเทศชาติเสื่อมเสียเกียรติภูมิ”

ตราประทับนี้ เป็นธรรมแก่โสเภณีหรือไม่นั้นต้องพิจารณาไปถึงผู้แวดล้อมที่ได้ประโยชน์และหาประโยชน์จากโสเภณี เช่น แม่ค้า แม่เล้า เจ้าของสถานบริการ นายหน้าผู้จัดหาผู้หญิง พ่อแม่ที่ขายลูกสาว ผู้นำชุมชน หมอ นักกฎหมาย นักการเมือง ข้าราชการเจ้าหน้าที่รัฐทุกคนที่มีส่วนในการช่วยให้ธุรกิจการค้ามนุษย์หรือการค้ากามเกิดขึ้นได้ และที่สำคัญบรรดานักเที่ยวที่ต้องการเสพอย่างไม่รู้จักสิ้นสุด บุคคลเหล่านี้อยู่ในทุกชนชั้นทุกระดับการศึกษา ทุกอาชีพ

ตั้งแต่กรรมกรรายวันไปจนถึงอัครมหาเสนาบดี นักธุรกิจ นายธนาคาร นักวิชาการ นักปกครอง ข้าราชการ นักศึกษา นักเลง และอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งถ้าประเมินจากตัวเลขของชายผู้เกี่ยวโสเภณีซึ่งประมาณว่าอยู่ในช่วงอายุ 15-55 ปี ก็มีอยู่ถึง 10-13 ล้านคนแล้ว บุคคลทั้ง 2 กลุ่มนี้คือผู้เสนอซื้อและผู้จัดหาขายควรจะเป็นผู้ได้รับการประทับตรามากกว่าหญิงโสเภณีหรือเปล่า? คำนิยมของสังคมที่มองผู้หญิงขายบริการว่า “ชั่ว” นั้นทำให้ผู้หญิงเหล่านี้ต้องรับบาปและข้อหาอีกกระทงหนึ่งโดยที่เธอไม่มีโอกาสอุทธรณ์ ร้องเรียนหรือแก้ตัว

“กรุงเทพนั้นเป็นเสมือนช่องของโลก” เป็นข้อความจากหนังสือเก่าเกี่ยวกับฉบับหนึ่งโดย Daniels ในปี 2530 “กรุงเทพฯเป็นสถานที่ที่มีโสเภณีจำนวนมาก” เป็นคำนิยามความหมายของกรุงเทพฯ ในพจนานุกรมลงแมนที่เป็นข่าวเกรียวกราวเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2536 หรือการที่หนังสือพิมพ์ใหม่ของอเมริกาได้ตีพิมพ์ภาพหญิงไทยในอ้อมกอดฝรั่งขึ้นปกและรายงานว่าประเทศไทยมีโสเภณีถึง 2 ล้านคนแล้ว

เกียรติภูมิชื่อเสียงหน้าตาของประเทศไทยถูกกระทบกระเทือนและติดลบกับชาวโลกเป็นอย่างมากในเรื่องนี้ การทำหนังสือประท้วงหรือชี้แจงเพื่อแก้ปัญหาคงทำได้ชั่วคราวครั้งชั่วคราว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพุ่งเป้าการลงโทษไปที่เฉพาะตัวโสเภณีแล้ว คงยากที่จะกู้เกียรติภูมิคืนมาได้ ถ้าบรรดาผู้อยู่เบื้องหลังธุรกิจและผลประโยชน์จากการค้าประเวณีทั้งหลาย ยังคงไม่ได้รับการแตะต้องหรือกล่าวโทษแต่อย่างใด รวมไปถึงบรรดานักเที่ยวด้วย หน้าตาของผู้ที่ทำให้ประเทศชาติเสื่อมเสียเกียรติภูมิ จึงควรมองกันให้ชัดว่าเป็นใครกันแน่จะได้แก้ปัญหาถูกจุดเสียที

ผิดกฎหมาย...ผิดศีลธรรม

การที่โสเภณีได้รับตราประทับว่า ชั่ว...เลว ก็เพราะเหตุว่าละเมิดกฎ กติกาความสัมพันธ์ทางสังคมซึ่งมีทั้งกฎหมายและกฎศีลธรรม โสเภณีจึงเป็น คนนอกคอกและค้อยศีลธรรมที่คนทั่วไปมองว่าควรได้รับการลงโทษทางกฎหมาย ในฐานะเป็นหญิงค้าประเวณี ในทางศีลธรรมผู้หญิงเหล่านี้ก็ทำผิดบรรทัดฐาน ทางเพศ จึงต้องถูกลงโทษโดยการประณาม ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม

ฉะนั้นผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งเมื่อก้าวเข้าสู่เส้นทางนี้จึงถูกถอดความเป็น “ผู้หญิงดี” ออกไปทันที หญิงขายบริการส่วนใหญ่จึงมักถอดชื่อนามสกุลจริงของตนเองออกไปด้วยในเวลาทำงาน โดยใช้แค่ชื่อเล่นหรือดัดเบอร์แทนชื่อ เพื่อเป็นการช่วยลดความละเอียดต่อชื่อเสียงวงศ์ตระกูล รวมทั้งช่วยลดความละเอียดใจในการทำงานที่ผิดต่อศีลธรรมลงได้บ้าง ในขณะที่แม่เล้า แมงคาง เจ้าของสถาน บริการ ผู้จัดหาต่าง ๆ รวมไปถึงนักเที่ยวที่ร่วมในการก่อพฤติกรรมการค้าประเวณีที่ “ละเมิดต่อศีลธรรมของสังคม” กลับไม่ถูกเรียกร้องให้มีความละเอียดหรือ ถูกประณามเท่าโสเภณี

นอกจากกฎหมายศีลธรรมจะลงโทษโสเภณีโดยประทับตราความชั่วให้แล้ว กฎหมายก็เพ่งเล็งเอาผิดกับหญิงเหล่านี้ตลอดมาเช่นกัน เพราะกฎหมายบ้านเราห้ามค้าประเวณีโดยเปิดเผย ในขณะที่กฎหมายเปิดช่องให้กับการเปิดสถาน บริการบันเทิงเรีงรมย์ต่าง ๆ โสเภณีที่มีรายได้จากการค้าประเวณีจึงต้องแอบ ซ่อนค้าประเวณีอยู่ในสถานบริการที่มีรูปแบบต่าง ๆ บังหน้าและก็เป็นสาเหตุ ที่ทำให้โสเภณีจำเป็นต้องพึ่งพิงและอยู่ใต้อิทธิพลของแมงคาง แม่เล้า เจ้าของ สถานบริการ เพราะตนเองทำผิดกฎหมาย ช่องโหว่ของกฎหมายทำให้เจ้าหน้าที่ ที่เกี่ยวข้องสามารถหาผลประโยชน์จากสถานบริการที่มีการค้าประเวณี ที่

ผ่านมาจะเห็นว่ามีกรับุกจับหลายช่องมากมายหลายครั้ง แต่การลงโทษส่วนใหญ่ก็คือลงโทษตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ซึ่งเป็นโทษสถานเบา คือ ปรับหรือส่งไปสถานสงเคราะห์สำหรับโสเภณี ส่วนแม่เล้าแมงดา เจ้าของสำนักนั้นมีการจับกุมและดำเนินคดีอย่างจริงจังน้อยมาก เท่าที่ปรากฏการลงโทษอย่างรุนแรงก็คือ คดีไฟไหม้ช่องที่ภูเก็ตเมื่อปี พ.ศ. 2527 ซึ่งมีโสเภณีถูกล่ามโซ่เสียชีวิตในกองไฟ 5 ราย เจ้าของถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิต แมงดาถูกจำคุกคนละ 10 ปี แต่ถึงวันนี้บุคคลเหล่านี้ถูกปล่อยตัวออกมาแล้ว และกลับไปประกอบธุรกิจแบบเดิมอีก

คดีที่ครึกโครมมากอีกคดีหนึ่งก็คือ คดีฆ่าโสเภณีบนศาลากลาง จังหวัดสงขลา ภายหลังจากที่นายกรัฐมนตรี นายชวน หลีกภัย ได้ประกาศนโยบายที่จะขจัดโสเภณีเด็กในประเทศเพียงวันเดียว โดยคดีเกิดเมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2535 คดีนี้สะท้อนถึงการที่เจ้าหน้าที่รัฐ โดยเฉพาะตำรวจมีผลประโยชน์เกี่ยวข้องโดยตรงกับธุรกิจการค้าประเวณี เพราะมีตำรวจถึง 2 นายถูกพิพากษาลงโทษประหารชีวิตในฐานะเป็นผู้คุมชองร่วมกับเจ้าของชองและแมงดา ทั้ง 2 คดีนี้เป็นข่าวครึกโครมจึงทำให้คนทั่วไปได้รับรู้ แต่จะมีกรณีเช่นนี้ที่ไม่เป็นข่าวอีกจำนวนเท่าใด คงไม่สามารถทราบและบอกได้ โดยเฉพาะหญิงโสเภณีเอง เพราะใน สังคมนี้คนส่วนใหญ่ก็มีทัศนคติที่ไม่เชื่อถือเธอ กฎหมายก็ปิดประตูความคุ้มครอง สถานสงเคราะห์ที่เปิดประตูต้อนรับแห่งเดียวก็เป็นสถานที่ที่โสเภณีส่วนใหญ่หลีกเลี่ยงอย่างที่สุด เพราะเวลาที่ยาวนานเป็นปีในนั้นก็เวลาของเสรีภาพที่จะต้องสูญเสียไปพร้อม ๆ ไปได้ โสเภณีจึงยอมทำผิดศีลธรรมและยอมเป็นผู้ทำผิดกฎหมาย แต่จะไม่พยายามผิดใจ “เจ้าที่” และ “เจ้าถิ่น” ในพื้นที่ทำมาหากินเด็ดขาด..ถ้าไม่จำเป็น

ปัญหาจิตใจใครจะเห็น

คนส่วนใหญ่มองว่าโสเภณีเป็นปัญหาของสังคม สร้างปัญหาให้ส่วนรวม ทำให้เสียหน้าเสียชื่อคนไทย ในขณะเดียวกันมีก็คนที่จะตั้งคำถามว่าแล้วผู้หญิงโสเภณีมีปัญหาอะไรบ้างไหม หรือเพราะตราประทับและมลทินทางสังคม ทำให้ความเป็นคนและความเป็นผู้หญิงคนหนึ่งของเธอหมดสิ้นลง ? ความจริงแล้วโสเภณีเป็นคนที่เจอกับปัญหาต่าง ๆ มากมายกว่าคนปรกติทั่วไปหลายอย่างและหลายเท่า

โสเภณีต้องประสบกับปัญหาอะไรบ้าง?

1. เธอถูกเอาเปรียบทางกฎหมาย เพราะกฎหมายเอาผิดกับหญิงบริการ แต่ไม่เคยเอาผิดกับนักเที่ยว และคนที่อยู่เบื้องหลัง ที่ฉกฉวยเอาผลประโยชน์จากร่างกายของเธอ
2. กฎหมายและกฎศีลธรรม ประณามและประทับตราให้เธอเป็นหญิงชั่วที่ต้องปิดบังซ่อนเร้น ต้องฟุ้งฟิงและอยู่ภายใต้การควบคุมของแมงดา แม่เล้าเจ้าของสถานบริการ

3. การต้องรับแขก และร่วมเพศกับคนที่ไม่เคยรักใคร่ผูกพันไม่ได้พึงพอใจ ไม่สามารถเลือกหรือปฏิเสธได้ ทำให้เกิดความกดดันทางจิตใจ ยิ่งถูกบังคับให้ทำงานหนักก็ยิ่งเครียด ผู้หญิงเหล่านี้จึงมักมีพฤติกรรมที่สังคมมองว่าก้าวร้าว หน้าด้าน ร่าน ใจแตก หยาบคาย ส้าสอน สกปรก เห็นแก่เงิน ฯลฯ หลายคนต้องใช้เวลา บุกหิ้ว การพนัน เป็นทางระบายความกดดัน บางคนใช้ยาเสพติดช่วย จนกลายเป็นคนติดยา

4. ผู้หญิงในอาชีพนี้เกือบทั้งหมดถูกเอาเปรียบเรื่องรายได้ ต้องทำงานหนักในขณะที่ได้รับส่วนแบ่งน้อยนิด บางรายยังถูกทุบตีทารุณ กักขังจนเสียชีวิต ตามที่เป็นข่าวไปหลายราย

5. อาชีพและรายได้ ที่ขึ้นอยู่กับความสวยสดของหน้าตาและร่างกายนี้ โสเภณีจึงไม่มีความมั่นคงในเรื่องของอาชีพและรายได้เลย เพราะวันใดที่เธออายุมาก ทรวดทรม ราคาคง ร่างกายขายไม่ได้แล้ว ชีวิตก็แทบจะไม่มีความหมาย เอาเสียเลย

6. การรับแขกร้อยละแปดสิบไม่ซ้ำหน้ากัน และไม่สามารถเลือกได้ ทำให้เสี่ยงต่อการติดโรคที่ผู้ชายคนใดอาจนำมาฝาก และเธอก็จะฝากให้กับชายคนต่อไปที่มาเที่ยวเธอต่อ รวมทั้งตัวเองก็ต้องรับของฝากหรือโรคนั้นเอาไว้เองด้วย คนส่วนใหญ่กลับคิดด้านเดียวว่าโสเภณีเป็นผู้แพร่โรค แต่ลืมคิดไปว่าก่อนจะเป็นผู้แพร่ นั้นเธอก็รับมาจากผู้แพร่คนอื่นอีกที แล้วผู้แพร่จะเป็นใครถ้าไม่ใช่ชายนักเที่ยว บางคนแม้เมื่อเจ็บป่วยกลับไม่ได้รับการดูแลรักษาใส่ใจ

นอกจากปัญหาใหญ่ ๆ ที่กล่าวแล้ว ก็ยังมีปัญหาอื่น ๆ อีกมาก โดยเฉพาะโสเภณีที่ไปเมืองนอก จะเจอกับปัญหาที่หนักหนาสาหัสกว่าในเมืองไทย หลายร้อยละ ประการแรกก็คือกำแพงภาษาพูดสื่อสารกับใครก็ไม่รู้เรื่องขอความช่วยเหลือ ร้องเรียนใครก็ไม่ได้ ผลก็คือต้องตกเป็นเบี้ยล่างของแมงคาวอยู่ตลอดเวลา นอกเหนือจากการที่จะต้องถูกเอาเปรียบเรื่องรายได้ ต้องเป็นหนี้โดย

ไม่รู้ตัว ถูกบังคับให้ค้าประเวณีไม่เลือกหน้า ถูกข่มขืนทารุณถ้าไม่ยอม ประการต่อมา ก็คือถูกกฎหมายประเทศนั้นเล่นงาน จับกุมด้วยข้อหาค้าประเวณีบ้าง ไม่ก็ เข้าเมืองโดยผิดกฎหมายบ้าง เพราะผู้หญิงส่วนใหญ่จะถือหนังสือเดินทางปลอม หรือวีซ่าหมดอายุ ถ้าถูกจับได้ก็จะถูกริบทรัพย์สินเงินทองหมดก่อนส่งกลับ อีก ประการก็คือการถูกผู้หญิงในชาตินั้นดูถูกเหยียดหยามประณาม ช้ายังต้องแข่งขันกับผู้หญิงชาตินั้น ๆ ที่มีอาชีพเดียวกันอีก ประการสุดท้ายคือ การส่งเงิน กลับมาเมืองไทยให้ครอบครัวก็มักมีปัญหา ส่งได้ครั้งละจำนวนจำกัด โดยเฉพาะ บางประเทศซึ่งมีมาตรการป้องกันการขนเงินออกจากประเทศของเขา การเก็บ รักษาเงินไว้กับตัวก็ทำได้ยาก เพราะอาจถูกขโมยถูกชิงไป บางคนเจ็บป่วยหรือ ประสบอุบัติเหตุในเมืองนอก ไม่รู้จะพึ่งใคร เพราะตนเองเป็นคนผิดกฎหมาย และไม่รู้จักช่องทาง ไม่รู้จักแหล่งความช่วยเหลือ

จุดจบของหญิงไทยในต่างแดน บางคนที่ดีหน่อยก็คือถูกสถานทูตส่งกลับ ไทย หลังจากที่เราร่างกายทรุดโทรมจนทำอะไรไม่ไหวแล้ว โดยเกือบจะไม่มีเงินกลับมา แต่ที่โหดร้ายกว่านั้นก็คือ บางคนฆ่าตัวตายหนีความทารุณบีบคั้นของ แมงดาเจ้าของสถานบริการ เพราะแค้นที่ถูกบีบบังคับกดขี่

พฤติกรรมการตอบโต้กับปัญหาที่ตนเองได้รับ บางครั้งก็ยิ่งทำให้คนใน สังคมมองภาพเธอเลวร้ายลงไปกว่าเดิม จนดูเหมือนว่าเธออยู่ในฐานะเป็น จำเลย ที่เป็นผู้กระทำผิดแต่ฝ่ายเดียว โดยไม่พยายามมองในมุมกลับว่าการ เป็นผู้กระทำของเธอนั้น ก็เป็นผลมาจากการที่เธอถูกผู้อื่นและสังคมกระทำมา แล้วเช่นเดียวกัน

6. เอดส์และการโรค...คู่รักคู่รสถลอดกาล

“โรคผู้หญิง” ในอดีต

สมัยก่อนเวลาที่ผู้ชายไปเที่ยวหญิงโสเภณีแล้วเป็นโรค ชาวบ้านจะเรียกกันง่าย ๆ ว่า “โรคผู้หญิง” เพราะเชื่อว่าไปติดโรคมาจากผู้หญิงโสเภณีและด้วยเหตุนี้ทำให้คนทั่วไปแม้แต่เด็กก็มองผู้หญิงโสเภณีว่าสกปรก เป็นแหล่งโรค ความเข้าใจนี้ก็ยังคงมีอยู่จนถึงปัจจุบัน เพราะทุกวันนี้คนทั่ว ๆ ไปก็ยังคงนิยมเรียกโรคนี้ว่า “โรคผู้หญิง” มากกว่าที่จะใช้คำว่า “กามโรค” ซึ่งเป็นชื่อทางการแพทย์แต่เดิมจริง ๆ นั้นโรคนี้ก็มักมีชื่อว่า “อุปทม” มาก่อนเช่นกัน

อุปทมหรือกามโรคเป็นโรคฮิตมานาน เท่าที่พอมีหลักฐานก็คือในสมัยรัชกาลที่ 5 ที่ประชาชนพลเมืองเป็นโรคนี้กันเป็นจำนวนมาก จนต้องทรงตราพระราชบัญญัติสั่งจรรยาบรรณ รศ.127 ขึ้นมา เพื่อควบคุมการระบาดของโรค โรคนี้ถือเป็นโรคติดต่อที่ร้ายแรงมากในยุคนั้น เพราะนอกจากตนเองจะเป็นแล้วยังนำโรคไปติดลูกเมียอีกด้วย ตัวอย่างหนึ่งที่แสดงถึงการเป็นโรคยอดนิยมของชายไทยในสมัยนั้นเช่น ในช่วงกบฏเจ็ยเมืองแพร่ในปี พ.ศ. 2445 นั้น ปรากฏว่าบรรดาชายฉกรรจ์ทั้งหลายที่ถูกเกณฑ์ขึ้นไปปรากฏว่าเป็นกามโรคกันงอมแงม เนื่องจากพากันไปเที่ยวหญิงโสเภณี จนต้องมีการขอให้ทางราชการและประชาชนทั้ง

ในกรุงเทพฯและหัวเมือง บริจาคเงินเพื่อตั้งโรงพยาบาลทหารขึ้นทางภาคเหนือ รวมถึงการส่งเวชภัณฑ์และยารักษาต่าง ๆ ขึ้นไปช่วยสมัยรัชกาลที่ 6 มีการบันทึกเป็นสถิติของกรมสุขาภิบาล กระทรวงมหาดไทยว่าบรรดาผู้ชายในกรุงเทพฯเป็นกามโรคกันถึงร้อยละ 75 ที่เดียว

อย่างที่กล่าวไว้แล้วว่ากามโรคยุคนั้นเป็นโรคร้ายแรงเพราะรักษาไม่หาย หากใครเป็นก็ต้องกินยาหม้อรักษากันไปจนตายไปข้างหนึ่ง การรักษายุคนั้นจึงพึ่งพายาหม้อหรือยาไทยเป็นหลัก เพราะยาฝรั่งที่รักษาได้ชงค้อย่างในปัจจุบันยังไม่มี

ว่ากันว่าคนเป็นโรคนี้ดูได้ง่ายเพราะจะแสดงอาการให้เห็น เช่นถ้าโรคเข้าข้อก็จะมีอาการปวดตามข้อในหน้าหนาว ถ้าโรคออกคอกก็ดูจากผิวหนังตามเนื้อตัว จะมีเม็ดผื่นแดงเล็ก ๆ ขึ้นและคันจนเกาเคะเยอทีเดียว พวกเป็นผีมะม่วง เวลาเดินจะรู้เพราะผีจะขึ้นที่ไขสันตรงขาหนีบทำให้เดินไม่ถนัด ถ้าผีขึ้นที่คอ เป็นแนวซ้ายขวา ขึ้นแล้วขึ้นอีกบางคนต้องเอากอเอี้ยะปิด เรียกว่า ผีประจำ ร้อย พวกที่เป็นจะหันคอไม่ถนัดเพราะเจ็บ เวลาหันจึงต้องหันไปทั้งตัว โรคพวกนี้มีวิธีรักษาอย่างเดียวคือเจียดยาหม้อต้มกินเป็นปี ๆ ตำรายารักษากามโรคที่ใช้กันในอดีตก็ยังคงมีจารึกเป็นหลักฐานอยู่ที่วัดโพธิ์จนทุกวันนี้

เอ็ดส์...เพชรฆาตไร้ใจ

โรคเอดส์เป็นโรคใหม่ที่เพิ่งเกิดมาบนโลกมนุษย์ของเราเมื่อ 10-20 ปีที่ผ่านมาเท่านั้นเอง สำหรับประเทศไทยเชื่อว่าเข้ามาเมื่อปี พ.ศ. 2527 แต่คนส่วนใหญ่ ก็เพิ่งจะมาตื่นตัวรู้จักและเริ่มหวาดกลัวกับโรคนี้เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมานี่เอง ถึงทุกวันนี้ก็ยังมีชาวบ้านที่เป็นชาวไร่ชาวนาอีกจำนวนมากที่ยังไม่รู้จักรโรคนี้ บางคนก็พาลไม่เชื่อด้วยซ้ำว่าจะมีโรคนี้อยู่จริง คิดไปว่าเป็นแผนที่มาหลอกหรือชุ่ให้กลัว เพื่อไม่ให้ผู้ชายไปเที่ยวโสเภณี หรือบางคนก็ยังคิดอยู่ว่าคนที่เป็นกะเทย หรือเป็นพวกรักร่วมเพศเท่านั้นจึงจะเป็นโรคนี้ ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดที่อันตรายมาก เพราะเอดส์เป็นโรคที่มีอยู่จริงและเป็นเพชรฆาตตัวใหม่ที่ร้ายแรงกว่ากามโรคและโรคอื่น ๆ ทุกชนิดแม้แต่มะเร็ง เพราะโรคเหล่านั้นถ้าเป็นแล้วยังมียาหรือวิธีการรักษาให้หายได้ แต่สำหรับโรคเอดส์จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่มียาหรือวิธีการรักษาให้หายได้เลย

เมื่อถึงสิ้นเดือนธันวาคม 2535 ทั่วโลกมีผู้ป่วยด้วยโรคเอดส์ถึงกว่า 6 แสนรายแล้ว และสำหรับประเทศไทย จำนวนผู้ป่วยโรคเอดส์ตั้งแต่เดือนกันยายน 2527 ถึงเดือนสิงหาคม 2536 รวมแล้วมีถึง 5,624 คน ที่น่าตกใจคือจำนวนผู้ป่วยกว่าครึ่งคือเกษตรกรและผู้ใช้แรงงาน อีกส่วนหนึ่งคือเด็กเล็กที่ยังไม่เข้าโรงเรียน ถ้าคุ่ออัตราการเพิ่มจะเห็นว่าการเพิ่มอย่างรวดเร็วมาก คือเมื่อปี พ.ศ. 2527 ที่มีการพบโรคเอดส์ใหม่ ๆ มีผู้ป่วยเพียง 15 คน ระยะเวลาเพียง 10 ปีเท่านั้น จำนวนผู้ป่วยกลับเพิ่มขึ้นแบบทบเท่าทวีคูณ

จำนวนผู้ป่วยดังกล่าว หมายถึงผู้ที่มีอาการของโรคเอดส์ออกมาให้เห็นแล้วเท่านั้น ยังไม่รวมจำนวนผู้ที่ติดเชื้อ ซึ่งเมื่อปี พ.ศ. 2535 ประเมินว่ามีคนที่

ติดเชื้อแต่ยังไม่แสดงอาการคือพบเชื้อเมื่อมีการตรวจเลือดไม่ต่ำกว่า 4 แสคนคน ในจำนวนนี้แบ่งเป็นผู้ชายที่อยู่ในวัย 15-50 ปีเสีย 120,000 คน ผู้หญิงที่มาฝากครรภ์ประมาณ 150,000 คน รวมกับหญิงบริการที่ติดเชื้ออีกประมาณเกือบ 4 แสคนและผู้ที่ยกยาศพติดที่ใช้เข็มฉีดยาอีก รวมแล้วก็กว่า 4 แสคน จากการแพร่กระจายขยายตัวของโรคที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วนี้ ทำให้มีการคาดการณ์ว่าถึงปี พ.ศ. 2544 ประเทศของเรจะมีผู้ติดเชื้อเอดส์ประมาณ 2.1 ล้าน 6.7 ล้านคน สำหรับองค์การอนามัยโลกก็ประมาณว่าใน ค.ศ. 2000 หรือปี พ.ศ. 2543 ผู้หญิงทั่วโลกจะติดเชื้อเอดส์ประมาณ 13 ล้านคน และตายด้วยโรคเอดส์ประมาณ 4 ล้านคน

จากจำนวนตัวเลขของผู้ที่ติดเชื้อ และป่วยด้วยโรคเอดส์ที่เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลนั้น โดยเฉพาะกลุ่มคนที่ติดเชื้อไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะคนติดยาเสพติดหรือผู้ชายที่เกี่ยวโสเภณี หรือกลุ่มผู้หญิงผู้ชายที่ขายบริการทางเพศ แต่เพียงอย่างเดียวอีกต่อไปแล้วแต่ได้ลามระบาคไปถึงกลุ่มภรรยา แม่บ้านของชายนักเที่ยวที่นำเชื้อมาให้ และที่นากลัวก็คือมันได้แพร่เข้าสู่กลุ่มผู้หญิงมีครรภ์ซึ่งเด็กทารกในครรภ์ก็พลอยมีโอกาสติดเชื้อไปด้วย นอกเหนือจากตัวแม่ที่คุ้มท้องแล้วจะนั้นจึงมีการศึกษาคาดการณ์ว่าในปี พ.ศ. 2543 ประเทศไทยของเรจะมีเด็กอายุ 5-12 ปีเป็นเด็กกำพร้าแม่ซึ่งตายด้วยโรคเอดส์ประมาณ 116,000 คน และจะมีเด็กแรกเกิด - 5 ปี ที่เกิดมาพร้อมกับได้รับเชื้อเอดส์จากแม่อีกประมาณ 350,000 คน ถึงวันนั้นประเทศไทยของเรจะมีแต่เด็กกำพร้าและเด็กที่ติดเชื้อเอดส์รวมกันแล้วเกือบ 5 แสคน ยังไม่นับรวมพลเมืองผู้ใหญ่ที่จะล้มตายเป็นเปื้อนด้วยโรคเอดส์ แล้ววันนั้นอนาคตของประเทศจะเป็นอย่างไร

โสเภณีกับนักเที่ยว...ดวงใครจะเหนียวกว่ากัน

ขณะนี้มีการประมาณว่ามีโสเภณีหรือหญิงขายบริการทางเพศ ที่แอบแฝงอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ รวมแล้วประมาณ 1 แสน-2 ล้านคน ในขณะที่เรามีชายไทยวัย 15-55 ปีที่เที่ยวโสเภณีอยู่ ประมาณ 10-13 ล้านคน ในจำนวนนี้คาดว่าหญิงบริการร้อยละ 25 ติดเชื้อและสามารถแพร่เชื้อเอชไอวีได้เช่นเดียวกับผู้ชายนักเที่ยวที่คาดว่าติดเชื้อแล้วกว่า 1 แสน 2 หมื่นคน

ตัวเลขล่าสุดเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2536 จากกองระบาดวิทยากระทรวงสาธารณสุข รายงานถึงจำนวนผู้หญิงขายบริการทางเพศโดยตรงในจังหวัดต่าง ๆ พบว่าจังหวัดที่มีหญิงขายบริการประเภทนี้ติดเชื้อสูงสุดคือ จังหวัดนครปฐม พบโสเภณีติดเชื้อ 109 คน ในจำนวน 170 คน โสเภณีแอบแฝงในจังหวัดศรีสะเกษ ติดเชื้อสูงสุดคือ พบเชื้อ 28 คนในจำนวน 75 คน ส่วนนักเที่ยวที่มาขอตรวจถามโรค ก็พบว่านอกจากถามโรคแล้วยังเจอโรคเอดส์เข้าด้วยจังหวัดที่มีสถิติสูงสุดของชายที่ติดเชื้อก็คือ นักเที่ยวในจังหวัดพะเยาซึ่งตรวจเลือด 100 คน พบผู้ติดเชื้อถึง 33 คน อย่างไรก็ตามตัวเลขเหล่านี้ไม่ตายตัว จะมีการเปลี่ยนแปลง ตลอดรวมทั้งจังหวัดที่ครองแชมป์ แต่ละช่วงที่มีการสำรวจอาจเปลี่ยนไปด้วยเช่นกัน ส่วนชายขายบริการก็พบว่าผู้ติดเชื้อจำนวนไม่น้อยเช่นกัน โดยในช่วงเวลาเดียวกันที่สำรวจโสเภณีผู้หญิง ก็พบว่าโสเภณีผู้ชายที่เชียงใหม่ติดเชื้อมากที่สุดคือ 21 คนในจำนวนผู้มาตรวจ 121 คน สำหรับกรุงเทพมหานครนั้น โสเภณีโดยตรงที่มาตรวจ 215 คน พบเชื้อ 44 คน โสเภณีแฝงมาตรวจ 588 คน พบเชื้อ 25 คน ส่วนโสเภณีชายพบเชื้อ 7 คนจากผู้มาตรวจ 97 คน

ตัวเลขเหล่านี้เพิ่มสูงขึ้นมากเรื่อย ๆ ในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา นั้นหมายถึงการติดเชื้อเอชไอวีจากการมีเพศสัมพันธ์ ระหว่างนักเที่ยวกับโสเภณีมีสูงขึ้นอย่าง

รวดเร็วด้วย โดยเฉพาะนักเที่ยวส่วนใหญ่กว่า 50% ไม่ใช้ถุงยางอนามัย เพราะคิดว่าตนเองจะไม่โชคร้ายเจอแจ๊คพ็อตเข้าพอดิ ซึ่งความจริงแล้วเป็นความคิดที่ผิดและน่ากลัวมาก เพราะการเที่ยวเพียงครั้งเดียวก็ติดโรคเอดส์ได้ มีผู้คาดการณ์ว่าวันหนึ่ง ๆ ถ้าโสเภณีที่มีเชื้อเอดส์รับแขกวันละ 4 คนเท่านั้น ทั่วประเทศจะมีนักเที่ยวติดเชื้อเอดส์ถึงวันละ 1,000 คน แต่ถ้ามีการใช้ถุงยางจำนวนจะลดลงเหลือวันละ 500 คน เมื่อคิดเป็นปีแล้วตัวเลขจะออกมาถึง 1 แสน 8 หมื่นคนต่อปีทีเดียว แล้วมันก็จะไม่หยุดอยู่เฉพาะชายนักเที่ยวนี้เท่านั้นแต่มันจะแพร่ขยายไปถึงภรรยาที่บ้านของนักเที่ยว ถ้ากำลังท้องก็รวมไปถึงลูกในท้องอีกด้วย หรือผู้หญิงอื่น ๆ ที่ชายนักเที่ยวคนนั้นไปมีเพศสัมพันธ์ด้วยอีก

ฉะนั้นตัวนักเที่ยวและตัวโสเภณี หรือหญิงบริการทางเพศทุกรูปแบบจึงเป็นผู้ที่มีทั้งโอกาสรับเชื้อและแพร่เชื้อไปพร้อม ๆ กัน ขึ้นกับว่าตัวเองจะไปมีเพศสัมพันธ์กับใครและคนนั้นจะไปมีเพศสัมพันธ์ต่อกับใคร ๆ ไปเรื่อย ๆ เหมือนห่วงโซ่ ซึ่งท้ายที่สุดก็อาจไม่จำกัดอยู่เฉพาะตัวนักเที่ยวหรือโสเภณีอีกต่อไป การป้องกันโดยถุงยางอนามัยนั้นอาจได้ผลบ้าง แต่จะมั่นใจได้อย่างไรว่าถุงยางจะไม่แตก รั่วซึม? วิธีการป้องกันที่ได้ผลที่สุดก็คือเลิกเที่ยวโสเภณี หยุดการสำส่อนทางเพศกับผู้หญิงหรือผู้ชายที่ไม่ใช่คูครองของตน ไม่เสพยาเสพติดโดยเฉพาะที่ใช้ฉีดเข้าเส้น ระวังระวังในการให้เลือดถ่ายเลือด หรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะต้องสัมผัสกับเลือดนำเหลืองของผู้อื่น โรคเอดส์ก็ไม่อาจเข้าถึงตัวได้หรือใครยังคิดว่าดวงเหนียว หรือคิดว่าโรคเอดส์เป็นโรคที่หลอกกันเล่นมากกว่า หลายคนเคยคิดแบบนี้แต่หลายคนเหล่านั้นได้สัมผัสกับโรคเอดส์แล้วในเวลา

กรณีศึกษาผู้ป่วยโรคเอดส์ชาย “สมจิต”

สมจิตหนุ่มใหญ่วัย 34 ปี ผิวคล้ำแววตาอ่อนล้าและอมทุกข์ ในเครื่องแบบราชการ ไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา จะพูดจะจาแต่ครั้งมีการไต่สวนเรื่องเสียก่อน ติดเชื้อมาครบ 3 ปีนี้แล้ว

สมจิตเกิดในครอบครัวข้าราชการระดับหัวหน้าส่วนราชการ แม่ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านคอยดูแลครอบครัว พ่อเป็นคนเจ้าชู้ขาดความรับผิดชอบต่อครอบครัวทำให้แม่ต้องรับภาระในการดูแลครอบครัวไว้เพียงลำพัง สุดท้ายพ่อต้องแก้ปัญหาชีวิตด้วยการฆ่าตัวตาย “คงมาจากปัญหาหนี้สินที่เขาก่อไว้ และการไปทำให้ข้าราชการหญิงผู้หนึ่งตั้งครรภ์ จึงถูกระงับบังคับให้หย่าเพื่อไปจดทะเบียนสมรสกับเธอ” จากภาระค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ทำให้แม่ต้องนำมรดกที่เธอได้รับไปขายทอดตลาดเพื่อนำเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว

ตั้งแต่เด็กจนถึงวัยรุ่นสมจิตมีแต่เรียนหนังสืออย่างเดียว เพียงช่วยงานบ้านบ้างเป็นครั้งคราว เป็นคนดื้อเงียบแต่ไม่เคยเรียกร้องอะไรจากแม่ ส่วนมากจะชอบเที่ยวอยู่กับเพื่อน ๆ เขาเรียนจบประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงจากวิทยาลัยเทคนิคแห่งหนึ่ง เมื่อพ่อเสียชีวิตจึงตัดสินใจไปศึกษาในสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่ง จนกระทั่งจบการศึกษาและได้กลับมาปฏิบัติราชการที่ภูมิลำเนาเดิม การรับราชการทำให้เขามีรายได้ประจำได้รับการยอมรับจากสังคม มีเพื่อนที่จบการศึกษาด้วยกัน และกลุ่มวัยรุ่นในอำเภอเข้ามาสมัครเป็นพรรคพวก สมจิตยังได้รับความเมตตาจากผู้ร่วมงานในฐานะลูกของเจ้านายเก่า เขาได้รับการสนับสนุนให้ได้รับความดีความชอบในการปฏิบัติราชการบ่อยครั้ง เขาเริ่มเที่ยวมากขึ้นและใช้ชีวิตอยู่กับกลุ่มเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ เริ่มเที่ยวมากขึ้น หัดดื่มเหล้าสูบบุหรี่ คบเพื่อนมากขึ้นในหน่วยงานมีกลุ่มอยู่ประมาณ 10 คน ส่วน

ข้างนอกจะเป็นพวกวัยรุ่นในตัวอำเภอเข้ามาทำความสนิทสนมเป็นจำนวนมาก “ผมเป็นหัวใจในกลุ่มเพื่อนและเริ่มทำตัวเป็นนักเลงหัวไม้” สมจิตเล่าถึงการใช้ชีวิตในกลุ่มและการเที่ยวว่า “ส่วนใหญ่ข้า ๆ ซาก ๆ เริ่มต้นจากการดื่มเหล้า แล้วจบลงด้วยการเที่ยวโสเภณีหรือหญิงบริการตามร้านอาหาร อาบอบนวด หรือสถานเริงรมย์ในลักษณะอื่น ๆ ตามแต่กำลังเงิน” ในการยุ่งกับหญิงบริการ สมจิตมีทั้งใช้และไม่ใช้ถุงยางอนามัย ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของผู้หญิงที่ยุ่งเกี่ยวด้วย และความ สามารถที่จะหาถุงยางในแต่ละครั้ง กล่าวคือถ้าหากเป็นโสเภณีแอบแฝงตามร้านอาหาร คาเฟ่ คอกเทลเลาจ์ หรืออาบอบนวด ส่วนใหญ่จะไม่ใช้ถุงยางอนามัย เนื่องจากเห็นว่าเป็นผู้หญิงมีระดับจึงคิดว่าปลอดภัยจากโรคภัย

แม่ของสมจิตพูดถึงลูกชายว่า “ไม่ค่อยอยู่บ้านไปอยู่แต่กับเพื่อน บางครั้งหาย ออกจากบ้านทีละ 3 วัน แล้วกลับมาตอนเมาพร้อมกับเพื่อน ๆ” จนแม่เคยตำราว่า “ถ้าไม่เมาไม่กลับบ้าน ถ้าตายก็ให้เพื่อนเอาไปเผาแล้วกันไม่ต้องมาบอกแม่” เขากลายเป็นคนติดเพื่อนจนไม่รู้สึกเบื่อ รายได้ไม่พอใช้จนแม่ต้องให้เงินช่วยเป็นรายเดือน จะไปทำงานทั้งที่เงินเดือนน้อยแม่ก็ต้องซื้อรถให้ขับไปทำงาน “ลูกคนนี้เลี้ยงไม่ค่อยโตซะที” แต่ก่อนสมจิตดื่มจัดมากจนกระทั่งเคยอาเจียนออกมาเป็นเลือด การเที่ยวมากทำให้เขาเป็นที่รู้จักของร้านอาหารและสถานบริการทางเพศ บางครั้งไม่มีเงินเลยสมจิตยังสามารถพาเพื่อนไปเที่ยวโดยใช้เครดิตครั้งละ 2-3 พันบาทได้ทั้งในเขตอำเภอ และตัวจังหวัด การเที่ยวคบเพื่อนจำนวนมากทั้ง ๆ ที่รายได้ประจำจากเงินเดือนไม่มากนัก ทำให้เขาต้องประสบปัญหาการเงินมีหนี้สินจนต้องกู้จากที่ทำงาน สุดท้ายแม่ต้องเข้ามารับผิดชอบแทน “ถ้ามันเงินหมดเมื่อไหร่มันจะกลับบ้านแล้วเตรียมตัวใช้หนี้ให้มันต่อไป”

นอกจากสมจิตจะมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว เขายังมีเพศสัมพันธ์กับหญิงทั่วไปในลักษณะคูรักที่เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ บางครั้งนำมาอยู่ด้วยกันที่บ้าน ซึ่งแม่ของเขาเล่าว่า “เมื่อก่อนเขาติดพันกับข้าราชการ เอามาอยู่ด้วยกันที่บ้านจนต้องตั้ง 4 เดือน ใจจริงแม่อยากให้ลูกแต่งงานกับผู้หญิงคนนี้เพราะเป็นคนมีอัธยาศัยดีมาก เป็นคนรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของเขาในบางครั้ง แต่แม่ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมลูกถึงไม่ยอมแต่งงานด้วย” เมื่อสอบถามถึงผู้หญิงคนนี้ สมจิตอธิบายว่า “ผู้หญิงคนนี้แม้จะมีตำแหน่งหน้าที่การงาน แต่ผู้หญิงที่พบกันในวงเหล้ามันก็เหมือนผู้หญิงอื่น ๆ ที่ผมทิ้งไป เราเที่ยวมากเรารู้ว่าผู้หญิงถ้าจริงจังคงไม่มาเจอกับเราในท่อย่างนี้ อีกร้อยอย่างแม้ว่าจะท้องก็ไม่แน่ใจว่าจะเป็นลูกของผมหรือลูกใคร” หลังจากเลิกจากผู้หญิงคนนี้เขาติดพันอยู่กับผู้หญิงอีกคน เธอประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างเลี้ยงเด็กในสถานเลี้ยงเด็กแห่งหนึ่งติดพันกันจนถึงขั้นมานอนด้วยกันที่บ้านของเขาเป็นครั้งคราว นอกจากนั้นยังมีผู้หญิงอีกคนที่เขาหลงรักอยู่ที่กรุงเทพฯ ติดต่อกันมาประมาณ 14 ปี ทุกครั้งทีไปติดต่อราชการที่กรุงเทพฯ เขาจะไปค้างที่บ้านของเธอและคาดว่าจะแต่งงานกับเธอเร็ว ๆ นี้

สมจิตได้รับการตรวจสอบเพื่อค้นหาเชื้อเอดส์เนื่องจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดจัดโครงการค้นหาผู้ติดเชื้อในกลุ่มเสี่ยงต่าง ๆ หน่วยงานของเขาได้ถูกกำหนดให้เป็นกลุ่มเสี่ยงกลุ่มหนึ่งของโครงการ ในการดำเนินการค้นหาใช้วิธีเรียกเจ้าหน้าที่ทั้งหมดมารับฟังความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ หลังจากนั้นเปิดโอกาสให้ผู้สมัครเข้ารับการตรวจสอบเพื่อค้นหาเชื้อได้ฟรี ในส่วนของสมจิตแม้ว่าจะไม่แน่ใจพฤติกรรมที่ผ่านมาจะเป็นเหตุให้ตนเองติดเชื้อหรือไม่ แต่ก็ตัดสินใจเข้ารับการตรวจด้วยเหตุผลสองประการคือ ประการแรก ในหน่วยงานมีบุคลากรที่มีพฤติกรรมเสี่ยงเช่นเดียวกับเขาเป็นจำนวนมาก ถ้าพวกเขาติดเชื้อคงมีผู้ติดเชื้อเช่นเดียวกับเขาหลายคน ประการที่สอง ในเมื่อบุคลากรในหน่วยงานส่วน

ใหญ่ (มีผู้ขอรับการตรวจเลือดครั้งนั้นประมาณ 1500 คน) หากเขาไม่รับการตรวจอาจจะเป็นที่เพ่งเล็งของเพื่อนร่วมงาน หลังจากตรวจเลือดแล้วโครงการได้แจ้งผลด้วยวิธีการส่งใบแจ้งผลการตรวจแก่ผู้ที่ไม่ติดเชื้อไปยังหน่วยงานต่าง ๆ สำหรับผู้ที่ตรวจพบว่าติดเชื้อจะถูกเรียกตัวไปรับฟังผลที่หมวดแพทย์ และส่งไปพบเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษาและแนะนำสำหรับผู้ติดเชื้อโรคเอดส์ของโรงพยาบาลทั่วไป สมจิตต์แสดงความคิดเห็นต่อการแจ้งผลด้วย วิธีการนี้ว่าทำให้ผู้ร่วมงานสงสัยว่าเขาอาจจะติดเชื้อเอดส์ทำให้เขาต้องหาเหตุผลต่าง ๆ นานา มาอธิบายแก่เพื่อนร่วมงานว่าไม่ได้ติดเชื้อ แต่ตรวจพบว่าเป็นกามโรค และต้องไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลทั่วไป “ผมต้องเก็บความรู้สึกและพยายามทำตัวให้เป็นปกติเพื่อแก้ข้อสงสัยของเพื่อน”

ในการให้คำปรึกษาแก่ผู้ติดเชื้อโรงพยาบาลทั่วไปได้จัดเจ้าหน้าที่รับผิดชอบเป็นการเฉพาะ โดยมีแนวทางการให้คำปรึกษาที่วางอยู่บนหลักการสำคัญ 2 ประการคือ ประการแรก เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับโรค คือโรคนี้ติดต่อได้อย่างไร การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นเพื่อป้องกันการแพร่เชื้อและการรับเชื้อเพิ่ม ประการที่สอง เป็นการให้กำลังใจแก่ผู้ติดเชื้อในการต่อสู้ชีวิตต่อไปโดยให้ความหวังว่าถ้าหากรักษาสุขภาพด้วยการเลิกเหล้า บุหรี่ ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ และไม่รับเชื้อเพิ่มจะทำให้เขามีชีวิตที่ยืนยาวไปจนแก่โดยไม่ปรากฏอาการของเอดส์ หรืออย่างน้อยที่สุดจะยืนยาว จนมีการค้นหายาเพื่อรักษาโรคได้สำเร็จ และเขาสามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติเพราะไม่มีอาการอะไรให้คนอื่นได้รู้ว่าเขาติดเชื้อ สมจิตต์ให้ความเห็นต่อคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ว่า “เจ้าหน้าที่มีส่วนสำคัญในการให้กำลังใจให้ต่อสู้ชีวิต” แม้ว่าเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษาจะเปิดโอกาสให้เขามาพบปะพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินชีวิตในวันข้างหน้า แต่เขาปฏิเสธโอกาสนั้นเนื่องจากไม่ต้องการติดต่อหรือพบกับผู้ที่รู้เรื่องการติดเชื้อของเขาอีกต่อไป และหากมีปัญหาทาง

สุขภาพในระยะต่อมา เขาต้องการเปลี่ยนไปใช้บริการกับสถานบริการทางการแพทย์แห่งอื่นแทน

นับจากที่ทราบว่าคุณเริ่มคิดซื้อเอส ซีเอ็ม สบับสนวุ่นวายทางความคิด และชีวิตตกอยู่ภายใต้ห้วงทุกข์ เป็นความทุกข์ที่เกิดจากความวิตกกังวล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาการของโรคที่ไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่าจะปรากฏออกมาเมื่อใด หากอาการของโรคปรากฏขึ้นจริง ทั้งตัวเขาและครอบครัวจะต้องประสบกับการรังเกียจของสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แม้ว่ากำลังใจที่ได้รับจากเจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษาที่ให้ความหวังว่าเขาอาจจะมีชีวิตยืนยาว โดยไม่ปรากฏอาการของโรค ทำให้เขาพอมีความหวังอยู่บ้าง แต่ไม่อาจลบล้างความหวาดวิตกที่เกิดจากการคิดซื้อออกไปได้ “ความรู้สึกทั้งสองฝ่ายในขณะนี้มันก้ำกึ่งกันเหลือเกิน”

จากสภาวะอารมณ์ความรู้สึกที่บีบคั้นดังกล่าวทำให้สมจิตคิดมากนอนไม่หลับ เขาเริ่มแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อน ไม่กระตือรือร้นทำงาน “มันมีเรื่องการคิดซื้อผุดขึ้นมาในความคิดอยู่เรื่อย” จนเกิดความรู้สึกท้อแท้ในชีวิต และแสวงหาวิธีการต่าง ๆ มาใช้เพื่อบรรเทาความทุกข์ เช่น ดูทีวีจนจบรายการแล้วอ่านหนังสือต่อจนกว่าจะหลับ “บางครั้งถ้าผมเครียดมาก ๆ ผมจะไปฟันหญ้าทำสวน ถ้าหากยังคิดมากอยู่อีกผมก็ซื้อเหล้ามาดื่มคนเดียวที่บ้านเพื่อให้ลืมเรื่องการคิดซื้อ” บางครั้งถ้าหาทางออกไม่ได้จะใช้วิธีการไปเยี่ยมญาติของเจ้าหน้าที่ที่เสียชีวิต เขารับผิดชอบในการทำเรื่องเบิกเงินของทางราชการให้แก่เจ้าหน้าที่ที่เสียชีวิตที่ต่างอำเภอ การได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนเองยังมีค่าอยู่ มีกำลังใจได้ระยะหนึ่ง “บางทีไม่รู้จะไปไหนดีผมจะใช้วิธีการขับรถไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีจุดหมาย” ในขณะเดียวกันจะใช้เวลาช่วงเย็นเล่นกีฬาที่หน่วยงานเป็นประจำและเลิกเที่ยวผับอย่างเด็ดขาด เขาคงอยู่ภายใต้ห้วง

ทุกข์และย่ำคิดถึงการติดเชื้อย่างแสนสาหัสในช่วง 3 เดือนแรกที่ทราบผลว่าตนเองติดเชื้อเอดส์

ประมาณ 1 เดือนต่อมา สมจิตต์ตัดสินใจเปิดเผยสภาพการติดเชื้อมีกับพี่ชาย ด้วยสาเหตุที่เขากังวลว่าพี่สะใภ้ที่ทำงานที่หมวดแพทย์คงต้องทราบว่าเขาคิดเชื้อ และคงจะนำเรื่องนี้ไปบอกพี่ชาย นอกจากนั้นเขายังเคารพพี่ชายคนนี้อย่างมากโดยตลอดเพราะเป็นคนที่มีเหตุผล ถ้าหากนำเรื่องการติดเชื้อไปสารภาพกับพี่ชายโดยตรง คงจะได้รับความเห็นอกเห็นใจ ซึ่งเหตุการณ์ก็เป็นไปตามที่เขาคาดคิดไว้ เมื่อเขาเปิดเผยสภาพการติดเชื้อมีกับพี่ชาย พี่ชายได้ให้กำลังใจปลอบโยนให้เขาต่อสู้ชีวิตต่อไป นอกจากคำพูดที่ให้กำลังใจแล้วเขายังได้รับการปฏิบัติจากครอบครัวของพี่ชายเสมือนไม่มีเรื่องของการติดเชื้อเอดส์เข้ามาเกี่ยวข้องสมจิตต์ได้เข้าถึงความสัมพันธ์ของเขากับครอบครัวของพี่ชายด้วยความประทับใจว่า “ครอบครัวของพี่ให้ความสนิทสนมเหมือนเดิมไม่เคยตั้งข้อรังเกียจใด ๆ ทั้งสิ้น เคยทำอะไรก็ทำอย่างนั้น เช่น ผมเป็นคนรับส่งพี่สะใภ้หลังเลิกงานก็ยังรับส่งเช่นเดิม”

ภายหลังทราบผลการติดเชื้อ 2 สัปดาห์ สมจิตต์ตัดสินใจแต่งงานกับคู่รักคนหนึ่งที่ได้ติดต่อได้เสียกันมาประมาณ 4 เดือน พื้นฐานของภรรยาจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีภูมิลำเนาที่ต่างอำเภอ มีพี่น้องทั้งหมด 3 คน พ่อเสียชีวิตแล้ว พี่น้องคนอื่น ๆ แต่งงานแยกครอบครัวแล้วเหลือเธออยู่กับแม่เพียงลำพังในหมู่บ้าน เธอประกอบอาชีพเป็นคนเลี้ยงเด็กในสถานรับเลี้ยงเด็กแห่งหนึ่งในตัวจังหวัด แม่ของสมจิตต์ พูดถึงการแต่งงานครั้งนี้ว่า “การแต่งงานเพราะอุบัติเหตุไปได้เขาก่อนแต่งงาน ประมาณ 1 เดือน เคยพากันมานอนอยู่ด้วยกันที่บ้าน แม่และผู้หญิงพยายามมารบเร้าเรื่องการแต่งงานแทบทุกวัน” แม่ไม่ชอบเลยลูกสะใภ้คนนี้ แต่เมื่อลูกจะเอาก็กังใจแต่งให้ยอมเสียเงิน 2 หมื่นกับทองอีก 2 บาท

แต่งงานแล้วแม่ไม่ยอมให้อยู่ที่บ้าน ส่วนสมจิตให้เหตุผลในการตัดสินใจแต่งงานว่า ต้องการรับผิดชอบต่อเธอ เพราะยุ่งเกี่ยวกับในขณะทีติดเชื้อและเธอก็คิดเชื้อไปแล้ว อีกส่วนหนึ่งเห็นว่าอายุมากแล้วอยากมีครอบครัวเป็นฝั่งเป็นฝาเสียที ตัวสมจิตก็ยอมบอกเหตุผลในเบื้องลึกของการแต่งงานครั้งนี้ว่า “ถ้าหากเราอยู่กับเขาแล้วเราทำตัวดี ย่อมมีความผูกพันต่อกันเมื่อถึงจุดที่เรามีอาการอย่างน้อยก็จะมีคนดูแลไม่ทอดทิ้ง” พิธีแต่งงานได้จัดขึ้นที่สโมสรของหน่วยราชการมีแขกมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก

ภายหลังแต่งงานไปอยู่บ้านภรรยา สมจิตใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับครอบครัว เลิกคบเพื่อน การมีเพศสัมพันธ์เขาไม่ได้ป้องกันการแพร่เชื้อไปยังเธอเนื่องจากคิดว่าเธอคงจะได้รับเชื้อไปแล้วตั้งแต่ก่อนการแต่งงาน แต่ป้องกันการตั้งครรภ์ด้วยการให้ภรรยาใช้ยาคุมกำเนิด โดยให้เหตุผลกับเธอว่าเขายังไม่พร้อมจะมีลูก ซึ่งเธอก็ยินยอม อย่างไรก็ตามภายหลังจากการแต่งงานได้ 3 เดือน ภรรยาบอกเธอว่าเธอดังครรภ์ทำให้เขาต้องตัดสินใจ บอกความจริงเรื่องการติดเชื้อกับเธอและให้เธอทำแท้งเสีย เพราะกลัวว่าลูกที่เกิดมาจะมีปัญหาการติดเชื้อเอชไอวี สมจิตเชื่อว่าภรรยาเป็นคนมีเหตุผลและรักเขามากคงจะยอมรับความจริงได้ “หลังจากรู้ว่าเธอท้อง ผมนอนคิดอยู่คืนหนึ่งจึงตัดสินใจบอกตรง ๆ เธอตกใจ ร้องไห้ซักพักหนึ่งก็ทำได้เพราะเราอ้างเหตุผลต่าง ๆ นานา มาบอก อีกอย่างผมคิดว่าเธอคงไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้” หลังจากนั้นทั้งคู่ไปตรวจเลือดเพื่อค้นหาเชื้อโรคเอชไอวีที่โรงพยาบาลพบว่าทั้งคู่ติดเชื้อและตัดสินใจทำแท้ง การใช้ชีวิตร่วมกันภายหลังการทำแท้งภรรยาให้ความสนใจกับสุขภาพของเขามากขึ้น ให้ความสนใจเรื่องความเป็นอยู่ของเขาเป็นอย่างดี คอยหาอาหารเสริมและยาบำรุงมาให้เขารับประทานเป็นประจำ “เราเข้าใจกันดีขึ้นใช้ชีวิตกันตามปกติหยอกล้อกันเป็นครั้งคราวมีเพศสัมพันธ์กันประมาณเดือนละ 2-3 ครั้งแต่เปลี่ยนมาใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการรับเชื้อเพิ่ม” คำพูดที่สมจิตใช้ปลอบใจเธอเสมอคือ “ถ้าพี่ตายไป

อย่างน้อยที่สุดน้องจะมีเงินก้อนหนึ่งประมาณ 300,000 บาท ไว้ใช้เลี้ยงชีวิตต่อไป” เขาคิดว่าเงินก้อนนี้พอจะสร้างความหวังให้กับภรรยาได้บ้าง

นับตั้งแต่เขามาใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านของภรรยา และต้องปรับตัวให้เข้ากับชีวิตของชาวบ้านโดยเฉพาะแม่ยาย เขารู้สึกลำบากใจมากเนื่องจากเห็นว่าแม่ยายเป็นคนไม่มีระเบียบ ไม่รู้เรื่องกิริยามารยาท ต่างจากครอบครัวเดิมของเขา ที่แม่เป็นคนเข้มงวดในเรื่องนี้มาก สมจิตพยายามปรับตัวเพื่อเห็นแก่ความรักที่ภรรยามอบให้โดยไม่ปริปากบ่น และทำตัวเป็นผู้นำที่ดี ไม่ตีแม่และเที่ยวเตร่เช่นในอดีต จนกระทั่งเริ่มมีปัญหาทางสุขภาพ อุจจาระร่วงบ่อย น้ำหนักลด ทำให้เขาคุ่นคิดถึงปัญหาต่าง ๆ ที่จะติดตามมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรังเกียจของสังคมที่จะมีต่อตัวเขาเองและครอบครัว “เราคงมีสภาพไม่ต่างจากสัตว์ไม่ต้องการอะไรมากขนาดคนตกลูกเพื่อนฝูงยังไม่อยากคบ นับประสาอะไรกับคนเป็นเอกสัใครจะมาคบหาด้วย” ความกลัดกลุ้มความวิตกกังวลและความเบื่อหน่ายสภาพภายในครอบครัว ทำให้สมจิตเริ่มตีแม่และคบเพื่อนอีกครั้ง ระยะเวลาแรกเขาใช้วิธีการชักชวนเพื่อนมาดื่มที่บ้านแล้วขยายออกไปเที่ยวนอกบ้าน การเปลี่ยนพฤติกรรมไปหาแหล่งอบายมุขได้สร้างความเบื่อหน่ายให้กับภรรยามากขึ้นเป็นลำดับ ถึงขั้นโทรศัพท์มาฟ้องและปรึกษาแม่ของเขายู่บ่อยครั้ง เพราะไม่รับผิดชอบอะไรเอาแต่ตีแม่เถลไถล เมื่อเขาไม่ยอมกลับเมื่อกลับตัวมารักษาสุขภาพ เช่นในอดีต ทำให้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวเลวร้ายลง ภรรยาเริ่มแยกตัวไม่ค่อยกลับบ้านหลังเลิกงานมักจะพักค้างคืนที่ทำงาน หรือหารายได้พิเศษจากการทำงานนอกเวลามากขึ้น สมจิตพูดถึงพฤติกรรมของภรรยาว่า “เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ เธอคงเบื่อ อยากจะหาอะไรทำให้หายเครียด” ไม่เคยต่อว่าเพราะเป็นความสุขของเธอ ระยะเวลาที่เขาเที่ยวหนักขึ้น บางครั้งหายไปจากบ้านนานถึง 2-3 วัน

ครั้งหลังสุดนี้ สมจิตเพิ่งกลับจากไปเที่ยวกับเพื่อนที่จังหวัดเชียงรายมา 2 วัน 1 คืน “เมากันแทบไม่มีเวลานอน” เกี่ยวกับเรื่องขาดงาน สมจิตบอกว่า “ไม่เป็นไรช่วงนี้ไม่ค่อยมีงาน ระยะเวลาหลังผมขาดงานบ่อย ๆ เจ้านายไม่ได้ว่าอะไร เพราะในช่วงที่ม้งานผมทำเต็มที่” เพื่อนรุ่นพี่ของเขาให้ความคิดเห็นว่า “ไม่รู้สมจิตเป็นอะไรระยะหลังไม่ค่อยทำงาน เทียวไปกับเพื่อนบ่อยมาก เมาเหล้าเป็นประจำ พี่อยากจะเตือนเขาเพราะเป็นลูกเจ้านายเก่า” สมจิตกับเพื่อนไปฟังเพลงที่ร้านอาหาร บรรยากาศของร้านมีนักเที่ยวนั่งอยู่มากมาย หญิงบริการจำนวนมากคอยให้บริการพูดคุยกับลูกค้า พวกเขาต้องหาความสำราญต่อจันร้านอาหารปิด เพื่อนบางคนพานักร้องไปเที่ยวต่อคงเหลือเพียงสมจิตและเพื่อนอีกคน จากนั้นก็พากันไปต่อที่ริสอร์ทนอกเมือง สภาพของริสอร์ทแห่งนี้มีสภาพเหมือนแหล่งค้าประเวณีแอบแฝง มีทั้งที่พัก ห้องอาหาร ดนตรี และหญิงบริการจำนวนมากจนกระทั่งร้านอาหารเลิกเวลา 03.00 น. คำพูดของสมจิตครั้งหลังสุดก่อนจากกัน ราวกับการระบายและฝากฝังภาระที่เขายังไม่ได้ทำ “เผื่ออะไรเกิดขึ้นในอนาคต จะได้ช่วยอธิบายให้แม่เข้าใจ” “สิ่งที่ผมกลัวที่สุดตอนนี้คือความรู้สึกและการปฏิบัติของสังคมต่อผู้ติดเชื้อเอดส์” ครอบครัวผมจะอยู่อย่างไร ถ้าผมต้องตายด้วยโรคเอดส์ ผมต้องจัดการอะไรบางอย่างกับตัวเองเพื่อไม่ให้แฟนผมต้องทนทุกข์ทรมานจากปฏิกิริยาของสังคม... ช่วยโทรไปอธิบายให้แฟนผมที่กรุงเทพฯ เข้าใจ เหตุผลที่ผมต้องแต่งงาน และเรื่องที่เกิดขึ้นกับผม ไม่ว่าผมจะเป็นอย่างไรผมยังรักเธอเสมอ

จากหนังสือ *ชะตาชีวิตผู้เป็นโรคเอดส์ “ชาย”*

โดย ทวีทอง หงษ์วิวัฒน์ และคณะ

สำนักพิมพ์แสงแดด, กรุงเทพฯ

กรณีศึกษาผู้ป่วยโรคเอดส์หญิง “ไพลิน”

“ไพลิน” เป็นผู้ติดเชื้อที่อายุน้อยเพียง 19 ปี เท่านั้น แม่ของเธอเสียชีวิตตั้งแต่ยังเด็ก จึงเหลือเพียงพ่อ เธอ และน้องสาวอายุ 6 ขวบ เธอเรียนจบประถมศึกษาปีที่ 6 พร้อมทั้งเรียนตัดเย็บเสื้อผ้าช่วงเสาร์ อาทิตย์ไปด้วย โดยการส่งเสียของนางสาว ถ้าพึ่งพ่อกองนั้นแม่จะรักเธอ ก็ไม่อาจจัดวางอนาคตให้เธอได้ เพราะพ่อเป็นคนดื่มเหล้าจัดมาก และค่อนข้างเจ้าชู้ เงินที่ได้จากการรับจ้างก็จะหมดไปกับเหล้าและผู้หญิง จากความช่วยเหลือของนางทำให้ไพลินมีอาชีพหลังจากเรียนจบชั้นประถม คือ รับจ้างเย็บผ้าโหล ต่อมาเธอแต่งงานกับโชติ หนุ่มในหมู่บ้านใกล้เคียงกัน ซึ่งมีอาชีพเป็นช่างก่อสร้างเขาเองอายุเกือบ 30 ปีแล้ว พ่อและญาติ ๆ ของเธอเห็นด้วยกับการตัดสินใจครั้งนี้เพราะเขาเป็นผู้ใหญ่ ทำงานเป็นหลักเป็นฐานและขยันขันแข็ง

ชีวิตหลังแต่งงาน

หลังแต่งงานไพลินย้ายเข้าไปอยู่บ้านของสามี ต้องรับผิดชอบงานบ้านทุกอย่างตั้งแต่ หนึ่งข้าว ตักน้ำ ซักผ้า ช่วงนี้เธอยังคงเย็บผ้าโหลอยู่และส่งเงินไปบ้านสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายของน้อง โดยที่บางครั้งโชติก็ช่วยด้วย เธอทราบดีว่าสามีเธอนั้นทำงานหนัก มีภาระมากทั้งทางบ้านเขาและบ้านเธอ เธอจึงอดทน

ต่อปัญหาภายในครอบครัว ที่มีเรื่องกระทบกระทั่งกันระหว่างเธอกับแม่สามี หรือเธอกับน้องสาวของเธอเอง ในที่สุดเหตุการณ์ทั้งหลายก็เริ่มจะมีทางออก เมื่อน้องสาวของโชติย้ายมาอยู่ในครอบครัวเดิม โชติจึงชวนไพลินแยกออกมาอยู่ข้างนอกในบ้านพักคนงาน จึงเหมือนกับเธอได้เริ่มที่จะมีครอบครัวที่เป็นอิสระ แยกตัวออกมาจากครอบครัวใหญ่ที่ยุ่งเหยิง

เมื่อไพลินย้ายออกมาอยู่อย่างอิสระก็ทำงานเป็นคนงานก่อสร้างแห่งเดียวกับโชติ เธอได้ค่าจ้างวันละประมาณ 70 บาท ส่วนโชติเป็นช่างฝีมือจึงได้วันละ 140 บาท เงินส่วนนี้ยังคงต้องถูกแบ่งออกเป็นส่วนที่จะต้องส่งให้กับครอบครัวเดิม รวมทั้งต้องผ่อนชำระมอเตอร์ไซด์เดือนละพันกว่าบาทอีกด้วย โชตินั้นเป็นคนขี้นม พุดน้อย ชอบเลี้ยงสัตว์ เด็ก ๆ ลูกคนงานจะมาคุยมาเล่นด้วยเสมอที่บ้านพักคนงานหรือที่เรียกกันว่าแคมป์นั้น พอดตกเย็นหลังเลิกงานคนงานทั้งหลายก็จะจับกลุ่มกันเหล้าคุยกันจนดึกดื่น จากนั้นก็จะได้อินเสียงมอเตอร์ไซด์ที่ออกไป จดหมายก็คือของนั่นเอง เธอชี้ให้ดูว่าถั่วใกล้ ๆ นี่มีซองมากมายที่ลงท้ายคาเฟ่ที่นี่ โชติก็เช่นเดียวกันกับคนงานคนอื่น ๆ ที่บางครั้งก็กลับมาดึกดื่น เธอเองรู้สึกระแวงเหมือนกัน แต่เขาก็บอกว่าไปส่งเพื่อนเที่ยว เธอได้แต่เพียงประจบเท่านั้นว่าน่าจะเข้าไปกับเขาด้วย ไม่ถึงกับต่อว่ารุนแรงหรือทะเลาะกัน

โชติเองก็เคยเล่าให้ไพลินฟังว่า ก่อนที่จะแต่งงานก็เที่ยวผู้หญิงบ่อยเคยเป็นทั้งผีมะม่วง หนองใน ซิฟิลิส มักจะไปตรวจรักษาที่ศูนย์กามโรคบ่อย ๆ ตัวไพลินนั้นรับได้ในเรื่องการเที่ยวผู้หญิง ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของผู้ชาย

นับตั้งแต่อยู่กินกันมาตลอด 2 ปี โชติจะเป็นคนตัดสินใจในปัญหาต่าง ๆ ตลอดมา ไม่ค่อยได้ปรึกษาหารือกับเธอ รวมทั้งเรื่องการเงินในครอบครัวด้วย

โชติก็เป็นคนเก็บฝักธนาคารไว้ ทั้งสองทะเลาะกันบ้าง ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่ เขาจนเจือกรอบครัวเดิมมากเกินไป มีเพียงครั้งเดียวที่ไพลินโกรธเขามากจน เกือบต้องแยกทางกัน

ไพลินยังจำได้ถึงเหตุการณ์วันนั้น ขณะที่เธอกำลังจะไปเอาของในห้อง เก็บอุปกรณ์ก่อสร้าง เธอบังเอิญเห็นโชติกำลังกอดรัดกับคนงานหญิงหม้ายในห้องน้ำ เธอเข้าไปต่อว่าโดยบอกว่าไม่ชอบที่เขาทำเช่นนี้ จากนั้นก็รีบกลับมา บ้านพักเก็บข้าวของใส่กระเป๋ากลับไปอยู่บ้าน โชติยื้อยุดคนกระเป๋ามาไว้ รื้อข้าวของออกจากกระเป๋ามาโยนให้ไป เธอไม่พูดกับเขาถึง 3 วัน ไม่ซักผ้า ไม่ ทำอาหาร พอถึงวันที่ 3 โชติพูดว่า ทำไมถึงโกรธเขานานอย่างนี้ แล้วก็ร้องไห้ เขาบอกเธอว่า “ผู้ชายใครให้ก็เอาหมด ของฟรีใครบ้างจะไม่ชอบ” ไพลินจึง ใจอ่อน

ไพลินกับสามี มีเพศสัมพันธ์เดือนละครั้ง บางทีก็สองเดือนครั้งในทำ ธรรมดาไม่มีพลิกแพลง อะไรและเนื่องจากไพลินสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรงเจ็บป่วย บ่อย บางครั้งโชติมีความต้องการทางเพศ เธอก็จะบอกเขาว่าเธอรู้สึกไม่สบาย หรือไม่สบายใจ “อู๊กับเป็นติ ๆ เป็นก๊วยม” ไพลินคุมกำเนิดมาตลอด เมื่อสามี บอกว่าอยากได้ลูกจึงหยุดกินยาคุมกำเนิด ระยะหลังมานี้เธอก็มีอาการผมหงอก เนื่องจากคิดเชือดีฟิลิสมาจากสามี แต่ตอนนั้นคิดว่าเป็นเพราะแพ้แชมพูสระผม

ตั้งครรภ์

ต่อมาไพลินมีอาการแพ้ท้องจึงมาตรวจที่โรงพยาบาล พบว่าเธอตั้งครรภ์ ได้ 3 เดือน ครั้งนั้นเธอได้รับการตรวจเลือดด้วย โชติดีใจมากดูแลเอาใจใส่เธอเพิ่ม ขึ้น ไพลินออกจากงานก่อสร้างมารับจ้างซักรีดเสื้อผ้าคนงานในแคมป์ มีรายได้

เดือนละ 900 บาท ตั้งแต่เธอตั้งครรภ์ ก็ไม่เคยทะเลาะกันเลย แม่โชติเห่อหลาน พุดจากับเธอใช้เวลาไปเยี่ยม พ่อของเธอเองก็ตั้งใจถึงกับแย่งกันว่าใครจะเลี้ยงหลาน แม่โชติบอกว่าจะเอาหลานไปเลี้ยงเอง ไพลินกับโชติจะไปอยู่ไหนก็ไป แต่ไม่ให้เอาหลานไปด้วย

เมื่อเข้าไปตรวจ แพทย์แจ้งให้ทราบว่าไพลินติดเชื้อซิฟิลิส และให้ตามโชติมาตรวจเลือดด้วย เขายืนยันต่อหน้าแพทย์ว่าไม่เคยเที่ยวเลยหลังแต่งงาน แพทย์บอกว่าอาจเป็นการกำเริบใหม่ของเชื้อที่ได้รับ ไพลินและโชติจึงต้องได้รับการรักษาซิฟิลิส ตั้งแต่นั้นมาจนตลอด

เมื่อทราบว่าติดเชื้อซิฟิลิส และได้รับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์จากแพทย์อีกครั้ง ไพลินและโชติจึงตัดสินใจตรวจเอดส์ด้วย ไพลินบอกว่าเธอเคยทราบเรื่องเอดส์จากหนังสือพิมพ์ ซึ่งรวมทั้งเรื่องที่มีคนฆ่าตัวตายเพราะติดเชื้อเอดส์ด้วย เคยเห็นในโทรทัศน์แต่ก็ไม่ได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษ เคยได้ยินเรื่องเล่าเกี่ยวกับคนที่ตายด้วยโรคเอดส์ แล้วมีคนไปงานศพน้อย ไม่มีใครกินข้าวในงานศพ ตอนนั้นเธอยังให้ความเห็นว่าไม่น่าทำอย่างนั้น แต่ไม่เคยเห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง

ทราบผลติดเชื้อเอดส์

ในวันนั้นไพลินได้รับการแจ้งผลว่าทั้งเธอและสามีติดเชื้อเอดส์ ในห้องที่มีมานานเป็นสัปดาห์ รู้สึกตกใจ เสียใจมาก เธอร้องไห้ และเมื่อแพทย์ถามว่าเธอจะเป็นคนบอกผลการติดเชื้อกับสามีเธอเอง หรือจะให้แพทย์เป็นฝ่ายแจ้งผลเลือดแก่เขา เธอเลือกให้แพทย์เป็นฝ่ายแจ้งให้โชติทราบเอง เมื่อแพทย์แจ้งผลเลือดแก่เขา โชติถึงกับหน้าซีด ทั้งสองได้รับข้อมูลความรู้เกี่ยวกับโรค การติดต่อของโรค การปฏิบัติตน และรับทราบว่าโรคนี้ขึ้นอยู่กับพฤติกรรม การปฏิบัติ

ตนถ้าทำดีอาจไม่เป็นอะไรเลยก็ได้ แพทย์แนะนำให้ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ สำหรับเรื่องลูกแพทย์ให้ข้อมูลว่าลูกอาจจะติดเชื้อจากแม่ ซึ่งถ้าลูกติดเชื้อจะเจ็บป่วยบ่อย อาจมีอายุแค่ประมาณ 2 ปี ลูกจะไม่พิการ ไม่ให้เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมแม่เพราะอาจติดเชื้อได้ ให้ทั้งสองตัดสินใจว่าจะเอาลูกไว้หรือไม่ ไพลินถามแพทย์ว่าถ้าทำแท้งจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือไม่ แพทย์ตอบว่าไม่อันตราย จากนั้นเธอได้รับเอกสารให้ความรู้และแนวทางปฏิบัติตนเอง 2 ชุด

ไพลินเชื่อว่าเธอติดเชื้อจริง แต่สำหรับโชติซึ่งถึงวันนี้แล้วยังคงยืนยันว่าไม่ได้ไปเที่ยวอีกเลยหลังแต่งงาน ได้ถามแพทย์ผู้แจ้งผลว่าเป็นคนตรวจเองหรือไม่ แพทย์ตอบว่าเป็นผู้ตรวจเองเขาจึงเชื่อ ไพลินบอกว่า แพทย์ใจดีมาก “ถ้าหมอทุกคนเป็นอย่างนี้คงดี”

เมื่อไพลินกลับมาถึงบ้านเธอร้องไห้ตลอด ข้าวปลาไม่ยอมแตะต้อง โชติเป็นคนปลอบเธอ คินนั้นทั้งสองปรึกษากันเรื่องลูก โชติบอกว่าอยากได้ลูก เขาตัดสินใจตั้งแต่อยู่โรงพยาบาลแล้วว่าจะเอาลูกไว้ ตัวไพลินเองอยากจะทำแท้งเมื่อคิดว่าครอบครัวของเธอขณะนี้มีการะมาก และจะต้องเสียค่าใช้จ่ายอีกมากในอนาคต ทั้งค่านมลูก ทั้งในวันข้างหน้าที่ตนอาจเจ็บป่วยด้วยโรคนี้ รวมไปถึงค่าใช้จ่ายขณะคลอดซึ่งขณะนี้ก็ยังไม่มี ตอนแรกที่ทราบว่ามีลูกเธอตั้งใจว่าจะเลี้ยงลูกด้วยน้ำนมแม่จะได้ประหยัดเงิน โดยเฉพาะสามีต้องหาเงินคนเดียว ในขณะที่ใจหนึ่งก็คิดว่าจะทำแท้ง อีกใจหนึ่งก็คิดว่าตอนนี้ลูกมีชีวิตแล้ว เธอเกิดความรู้สึกรักผูกพันและสงสารลูกถ้าจะทำแท้ง

ไพลินบอกให้สามีทราบถึงความคิดของเธอ รวมทั้งปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายและสุขภาพของเธอ ซึ่งไม่แข็งแรงอยู่แล้ว แต่โชติก็รับรองแข็งขันว่าจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเองทั้งหมด และตราบนานเท่าที่เขายังอยู่เขาจะไม่ทำให้ไพลิน

ป่วยหรือไม่สบายใจ ทั้งสองได้นำเอกสารที่ได้รับจากแพทย์มาอ่านและเก็บซ่อนไว้ เกรงว่าถ้าคนอื่นเห็นจะทราบความลับได้ ไพลินตั้งใจไว้ว่าจะไม่บอกใครเลย แม้จะสนิทกับนางสาวก็บอกไม่ได้ กลัวว่าเขารังเกียจ ส่วนพ่อคงจะไม่สนใจรับรู้อะไร ถึงแม้จะบอกพ่อก็คงไม่ทราบว่ามีอะไรถึงอะไร อย่างไรก็ตามไพลินก็เชื่อว่าถ้าวันข้างหน้าเธอไม่สบายจริง ๆ อย่างน้อยก็มีพ่อที่จะดูแล

จนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้น ไพลินก็ยังครองใจอยู่ โชตินั่งเฝ้าเธอไว้ไม่ยอมให้อยู่คนเดียว และไม่ยอมไปทำงาน เก็บของมีคมซ่อนไว้ กลัวเธอจะมาตัวตาย จนเธอต้องสัญญาว่าจะไม่คิดสั้น จึงยอมไปทำงาน ไพลินใช้เวลาหลายวันที่จะทำให้ตนเองคลายทุกข์โศก เธอพยายามหางานทำเพื่อไม่ให้ตัวเองคิดมาก แต่บางครั้งก็คิดขึ้นมาที่เป็นห่วงก็คือกลัวลูกพิการ โชติบอกกับเธอว่าไม่ต้องคิดอะไรมาก หมอบอกแล้วว่าลูกไม่พิการ แต่ถ้าเป็นอะไรไปก็ลูกเรา เลี้ยงเขาไปตามนั้น

ไพลินกังวลเรื่องลูกจนเก็บไปฝันเป็นเรื่องเป็นราวว่า เธอไปเที่ยวถ้าพบคนหนุ่มสาวหมั้นขาว บอกกับเธอว่าให้เลือกเอาระหว่างที่ดินกับสร้อยคอ ในฝันเธอเลือกเอาสร้อยคอ แต่เป็นสร้อยขาด จึงเล่าความฝันให้โชติฟัง พร้อมทั้งบอกความกังวลใจว่าทำไมถึงสร้อยขาด โชติก็ปลอบว่า “อย่าไปคิดมากอะไรจะเกิดขึ้นก็ต้องเกิด เธอคิดว่าคงจะได้ลูกสาว”

ไพลินพยายามหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับโรคเอดส์จากข่าวโทรทัศน์ขณะดูจะรู้สึกกลัวและไม่สบายใจ คิดอยู่เสมอว่าเธอเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น เพียงแต่ยังไม่เป็นมาก แต่ก็ดูเพราะต้องการทราบว่าเขาจะแนะนำอะไรบ้าง ซึ่งก็เหมือนกับแพทย์บอก ไพลินเชื่อว่าคงเป็นเวรกรรม คราวเคราะห์ของเธอและชนโชติไปตักบาตรทุกวันพระ เพราะทำให้เธอสบายใจขึ้น เมื่อกลับไปเยี่ยมแม่ของโชติ ไพลินเลียบ ๆ เคียง ๆ ถามว่า ถ้าลูกไม่แข็งแรงควรจะทำอย่างไร แม่บอกว่าถ้า

ไม่พิการก็ไม่ต้องเอาออก ไม่แข็งแรงก็ไม่เป็นไรเอาออกก็เป็นบาป ในที่สุด ไพลินจึงแจ้งให้แพทย์ทราบว่าเธอและสามีตัดสินใจเอาลูกไว้ แพทย์ได้แนะนำให้ มีลูกคนเดียว จากนั้นให้เลือกระหว่างทำหมันและฝังยาคุมกำเนิดหลังจากที่ คลอดแล้ว

ระยะหลังไพลินไม่ค่อยได้ไปเยี่ยมน้องสาว เธอกลัวว่าน้องอาจคิดเชื่อ จากเธอ ไพลินพูดถึงน้องว่า “ถ้าเป็นอะหยิ่งที่เป็นห่วงก็มีเพียงน้องคนนี้นี่เท่านั้น เพราะพ่อไม่รับผิดชอบกลัวพ่อกจะมีเมียใหม่” ตั้งแต่มีเรื่องเอดส์เข้ามาเกี่ยวข้องกับ โซติเอาใจใส่เธอมากขึ้น ทำงานหนักแม้ว่าจะปวดแหว เพราะเป็นนิว แพทย์นัด ผ่าตัดก็ไม่ไป เพราะถ้าหยุดงานก็หมายถึงครอบครัวขาดรายได้ เขาต้องหาเงิน ไว้เป็นค่าใช้จ่ายในช่วงคลอดและไว้สำหรับลูก ทั้งสองวางแผนไว้ว่าจะสะสม ทรัพย์สิ้นไว้แล้วโอนเป็นชื่อลูก เผื่อว่าเสียชีวิตจะได้ไม่มีใครโกงสมบัติลูก โซติจะ ให้ไพลินไปอยู่ไฟที่บ้านเขาหลังคลอด เพราะแม่และน้องจะช่วยดูแลเธอได้ ส่วน ไพลินนั้นอยากจะไปอยู่ไฟที่บ้านเธอเองเพราะกลัวมีปัญหาและไม่สบายใจที่จะ ต้องไปอยู่โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากบ้าน แต่ครั้นโซติถามว่าทำไม เธอตอบเพียงว่า “บ่ม่วน บ่เหมือนบ้านเฮา”

เนื่องจากทั้งสองยังคงพักอยู่ในแคมป์ จึงทำให้โซติยังคงต้องเข้ากลุ่มกับ เพื่อนฝูงและไปเที่ยวกลางคืนอยู่ ครั้งหนึ่งหัวหน้างานชวนไปเลี้ยงงานวันเกิด ไพลินรู้นิสัยหัวหน้าดีว่าเลี้ยงทั้งเหล่า เลี้ยงทั้งสาว เธอเตือนโซติว่า “รู้อยู่ว่าตัว เองเป็นอะไร อย่าไปเที่ยวอย่างนั้นอีก”

ไพลินบอกว่าตั้งแต่ตั้งท้องมาไม่เคยมีเพศสัมพันธ์เลย หลังจากทราบผล ติดเชื้อบางครั้งโซติก็ทวน เธอก็จะบอกว่า “ไม่ม่วน ไม่สบายใจ ตัวเองก็รู้อยู่ว่า

เป็นอะไร เดี่ยวเธอจะมาติดลูก” โชติก็ยอม ทั้งที่เขาเองก็หาซื้อและเตรียมถุงยางอนามัยมาไว้ แต่เธอไม่มีอารมณ์ บางครั้งก็ทำหน้าบูด เขาก็จะเลิกกวน

ต่อมาโชติตักงาน ทำให้ออกนอกบ้านบ่อยขึ้น กลับมาตี 1 ตี 2 เหม็นกลิ่นเหล้าคั่ง เขาบอกว่าออกไปหางานทำ เจอเพื่อนเพื่อนเลี้ยงไม่ไปก็ไม่ได้ บางครั้งก็มีเพื่อนมาหาที่บ้านพัก เหม็นกลิ่นเหล้าเข้ามา แล้วก็ออกไปด้วยกัน ไพลินเตือนให้เขาสีมน้อยลง เพราะเป็นทั้งนิ้วทั้งเอคส์ และกลัวจะเกิดอุบัติเหตุ บางครั้งถึงกับทะเลาะกันเธอไล่เขาออกจากบ้านเขาก็ขโมยเตอร์ไรซ์ออกไป แต่ไม่นานก็กลับเนื่องจากเป็นห่วงเธอ เพราะตอนนี้บริเวณบ้านพักคนงานไม่มีใครอยู่กันแล้ว เขาทราบที่ไพลินอยู่คนเดียวไม่ได้

แม้ว่าโชติจะกลับบ้านดึกคืน ไพลินก็ไม่เคยคิดว่าเขาจะไปเที่ยวผู้หญิง เมื่อก่อนเธออาจจะคิด แต่เมื่อเป็นโรคนี้ไม่เคยคิดอย่างนั้น เพราะเชื่อว่าเขาต้องกลัวที่จะเอาโรคไปติดคนอื่น เธอบอกว่า “เชื่อใจกัน เขาก็เชื่อใจเขา เขาก็เชื่อใจเจ้า”

ต่อมาไพลินกลับไปอยู่บ้านสามี แม่ไม่ยอมพูดด้วย บางครั้งน้องเขาก็ฝากเสื้อผ้าให้ซักไพลินคิดมากไม่มีความสุข อยากไปอยู่กับพ่อตัวแต่โชติก็ไม่ให้ไป ตอนนี้ไม่ได้รับจ้างซักผ้าแล้ว อยากจะเอาผ้ามารับจ้างปักแทนแต่โชติก็ไม่ให้ทำ ช่วงนี้เธอไม่ได้กังวลเรื่องเอคส์เรื่องลูก เธอให้เหตุผลว่าเพราะโชติบอกเธอ ตั้งแต่แรกว่าไม่ต้องคิดอะไร อะไรจะเกิดก็ต้องเกิดแต่กลับกังวลใจเรื่องสามีตักงาน สัปดาห้ต่อมาโชติก็ได้งานทำ แม้ค่าจ้างจะถูกเขาก็ยอมดีกว่าอยู่เปล่า ๆ หัวหน้างานและเพื่อน ๆ จะให้เงินยืมเขาไม่เอากลัวจะเป็นหนี้ บอกกับเธอว่าค่อย ๆ หาเงินกันไป มีน้อยก็ใช้น้อย

คลอดลูก

เมื่อครบกำหนดคลอด ไพลินมาคลอดที่โรงพยาบาล ก่อนคลอดเธอไม่ได้กังวลใจอะไรเลย แม้แต่เรื่องลูกพิการ เพราะเธอหมอดั้งแต่แรกว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น ขณะคลอดไพลินก็ไม่ได้ถามเรื่องความพิการของลูก ถามแต่เพียงเพศอะไรใจไม่ตีเพราะลูกไม่ร้อง จนแพทย์ต้องฉีดยาให้ลูกถึงร้อง

ขณะที่ไพลินอยู่ในห้องคลอด โชติมาเยี่ยมแต่เข้าพบไม่ได้จึงเขียนจดหมายฝากพยาบาลไว้ว่า “อ้ายรู้ว่าไพลินเกิดลูกแล้วเป็นผู้หญิง อยากเห็นหน้าลูก” เมื่อเขามาเยี่ยมเธออีกครั้งก็รีบเร่งให้ไปดูหน้าลูก แต่เธอยังเดินไม่ไหวจึงขอผลัดเป็นวันรุ่งขึ้น ไพลินถูกแยกให้ไปอยู่ในห้องของตึกผู้ป่วยติดเชื่อ แพทย์บอกกับเธอว่าการที่แยกห้องนั้นไม่ได้รังเกียจ แต่เนื่องจากหลังคลอดมีเลือด น้ำคร่ำออก อาจติดคนอื่นได้ และการที่ไม่ได้เอาลูกมาให้เลี้ยงในห้องนี้เพราะว่าตึกนี้เป็นตึกติดเชื่อหลายอย่าง ลูกเพิ่งเกิดใหม่ยังไม่แข็งแรงอาจติดเชื่อได้ แพทย์พยาบาลดีกับเธอมาก มาเยี่ยมบ่อย ๆ บางครั้งซื้อขนมมาฝาก เธอบอกว่า “ไม่ได้คิดว่าลูกรังเกียจ เราก็คือรู้ว่าเราเป็นอะไร”

โชตินั้นทั้งรักทั้งหวงลูก วางแผนตั้งแต่ลูกยังไม่คลอดว่า พออยู่ไฟแล้วจะให้ไพลินเลี้ยงลูกอยู่ที่บ้านเขาสักพักหนึ่งจากนั้นจะพาลูกไปอยู่ด้วย เขากำลังจะได้งานใหม่ซึ่งมีห้องพักคนงานด้วย จะให้ไพลินเลี้ยงลูกอยู่ในแคมป์ พอลูกโตจะส่งลูกเข้าเรียนอนุบาลในตัวเมือง ถึงกับลงมือไปสอบถามเรื่องรถ เรื่องโรงเรียนไว้เรียบร้อยแล้ว

ทุกเช้าโชติจะตื่นพร้อม ๆ กับที่ไพลินตื่นมานั่งข้าว ทำกับข้าว เขาก็จะอุ้มลูกพาเดินเล่นบริเวณหน้าบ้าน ลูกร้องไห้แอะนิดแอะหน่อยก็คอยโหยเรียกว่า

จะไม่ยอมให้ลูกชัใจ ยายของเขาอุ้มลูกก็เอื่อยาย เพราะยายหลังโก่งเดินไม่ค่อยถนัดอาจจะทำลูกหล่นจากมือ จนยายร้องไห้น้อยใจ ทุกครั้งที่มาตรวจที่โรงพยาบาลจะสังเกตเห็นว่าเขาจะเป็นคนอุ้มลูก ให้นม คุณแพทรี โดยที่ไพลินนั่งอยู่ใกล้ ๆ

ลูกไม่สบาย

ต่อมาไม่นานลูกมีตุ่มหนองขึ้นที่ศีรษะ ทั้งโชติและไพลินกังวลใจกลัวว่าลูกจะมีอาการเอดส์ โชตินั้นถึงกับหยุดงาน 2 วันดูแลลูก จนลูกหายถึงยอมไปทำงาน ครั้นนั้นเธอพาลูกไปตรวจที่คลินิก ขณะเดียวกันไพลินก็กังวลกับการที่ลูกมีอาการกระดูกของกล้ามเนื้อเล็กน้อย และมีผื่นขึ้นบริเวณท้อง แขน เมื่อมาพบแพทย์ได้รับการชี้แจงว่าเป็นผื่นปกติ

การที่ลูกมีอาการเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ทำให้ไพลินรู้สึกกังวลไม่มีที่สิ้นสุด จนเธออยากทราบผลเลือดของลูก ถ้าเธอทราบว่าลูกติดเชื้อจะได้ตามใจลูกมาก ๆ แต่โชติกลับไม่เห็นด้วยบอกว่า ทราบไปก็ไม่สบายใจเปล่า ๆ เขาอยากซื้อสร้อยเงินหรือนาคให้ลูกใส่ แต่ไพลินแย้งว่าให้เก็บเงินไว้เผื่อลูกไม่สบาย เขายืนยันว่าถ้าเขามีปัญหาซื้อให้ได้ก็จะซื้อ เพราะไม่ทราบว่าต่อไปลูกจะเป็นเหมือนเราหรือเปล่า จะเอาใจก็รีบเอาใจเสียตั้งแต่ตอนนี้ และบอกไพลินว่าถ้าลูกเป็นอะไรไปไม่ต้องเสียใจ ในวันข้างหน้าถ้ามียาเราค่อยมีลูกกันใหม่ เราก็เลี้ยงเขาให้ดีที่สุดก็แล้วกัน

ลูกสาวของไพลินนั้นจะมีตุ่มขึ้นเป็นระยะ ๆ ตลอดมา ตรงนั้นบ้าง ตรงนี้บ้าง เมื่อหายาก็จะหายไป แต่ก็จะมีตุ่มใหม่อีก บางตุ่มติดเชื้อเป็นหนองขนาดใหญ่ รวมทั้งตัวของไพลินเองก็เริ่มมีตุ่มเป็นระยะ และติดเชื้อเช่นเดียวกันกับลูก

เธอเองก็รู้สึกกลัวว่าลูกจะเป็นโรคนั้นเช่นเธอ แต่ก็ไม่เคยพูดคุยหรือปรึกษากับ โชติเลย เพียงแต่เฝ้าคิออยู่คนเดียว ทั้งเธอและสามีไม่เคยพูดถึงเรื่องโรคเอดส์เลย หลังจากนั้น “พยายามลืม ๆ มันไป” และตัวโชติเองก็พยายามไม่ให้ไพลินได้ยิน ได้รับฟังหรือติดตามข่าวสารเรื่องนี้ เวลาที่มีข่าวในโทรทัศน์เกี่ยวกับโรคเอดส์ ก็จะ รีบเปลี่ยนช่องทันที

สำหรับเรื่องอาการตุ่มของลูกนั้น ไพลินพาลูกไปคลินิก หมอก็บอกว่า เป็นโรคภูมิแพ้ ไปหลายครั้งก็บอกเช่นเดิมและให้ยามาทา เธอมาคิดตรองดูว่า โรคแพ้อะไรตุ่มถึงเป็นหนอง จึงพามาโรงพยาบาล หมอขอเอาตุ่มลูกไปตรวจพบ เชื้อรา และก็ยังบอกว่าเป็นโรคภูมิแพ้ไม่ให้ทาแป้งลูก เพราะไม่สะอาด เสื้อผ้าลูกก็พยายามซักน้ำธรรมดา ส่วนอาการเป็นตุ่มของตัวเธอเองนั้นเป็นเหมือนกันกับของลูก หมอก็บอกว่าเป็นโรคภูมิแพ้เช่นกัน ไพลินพยายามคิดว่าลูกคงไม่เป็นอะไร ลูกแข็งแรงมาก สามารถคว้า จับขวคนมได้เร็วกว่าเด็กในวัยเดียวกัน

จนถึงปัจจุบันไพลินยังคงมีโอกาสพบกับนวล ทุกครั้งที่เธอพาลูกมารับ วัคซีน ทั้งสองได้พูดคุยและรับรู้สภาพปัญหาซึ่งกันและกัน ในขณะที่นวลและลูก ไม่มีอาการเป็นตุ่มหรือผดผื่นใด ๆ เช่นไพลินกับลูก

2-3 วันต่อมา นวล ผู้หญิงตั้งครรภ์ที่ติดเชื้ออีกคนหนึ่ง กำลังปวดท้องจน คลอดลูกส่งเข้ามาอยู่ในห้องเดียวกันกับไพลิน แพทย์บอกว่ามีเพื่อนแล้ว ไพลิน ได้ยินเช่นนั้นก็นึกสงสัยว่าคงจะเป็นอย่างเรา เมื่อนวลปวดท้องมาก ไพลินก็ช่วย กดกริ่งเรียกเจ้าหน้าที่ให้ หลังจากทีนวลคลอดเสร็จแล้ว ไพลินจึงเลียบ ๆ เคียง ๆ ถامنวลว่า ให้ลูกกินนมหรือเปล่า ให้เอาลูกมาเลี้ยงหรือเปล่า “ถามกันอ้อม ๆ ไม่ได้ถามตรง ๆ ว่าเป็นโรคนั้น จะถามมากก็กลัวเขาจะว่ารังเกียจ” ไพลิน ถامنวลว่าเล่าให้ใครฟังบ้างหรือไม่ นวลตอบว่าเล่าให้ผู้วิจัยฟัง ไพลินบอกว่า เธอก็เช่นเดียวกัน ทั้งสองจึงรู้จักกันโดยปริยายและถ้อยทีถ้อยอาศัยดูแลแบ่งปัน

อาหารกันและกัน นวลเพิ่งคลอดยังไม่ได้นม โพลีนก็ช่วยเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ ต่อมา โพลีนมีไข้ ผิขึ้นในหู หน้าบวม ปากเปื่อยไปข้างหน้า นวลก็เป็นคนปลอบ โพลีนร้องไห้ ประรากับนวลว่า “เราสองคนไม่น่าจะต้องตกอยู่ในสภาพนี้เลย” นวลจึงปลอบว่า “ไม่ต้องคิดมาก จะทำอย่างไรได้ ไหนๆ เรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้ว ไม่มีใครคาดคิดว่ามันจะเป็นเช่นนี้ และนวลก็คอยเช็ดตัวดูแลเธอ นวลได้รับอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลก่อนโพลีน

โพลีนยังคงต้องอยู่รักษาในหูต่อ เธอร้องไห้อยากกลับบ้าน เธอจึงถูกส่งไปตรวจหู ตอนแรกพยาบาลก็พูดดีกับเธอ แต่พอเห็นประวัติของเธอเข้าก็ทำหน้าอเสียดเปลี่ยนไป โพลีนรู้สึกน้อยใจที่ถูกรังเกียจ ก่อนออกจากโรงพยาบาลโพลีนเลือกฝังยาคุมกำเนิด “เพราะหมอเดินมาถามทุกวันเกรงใจเขา แพนก็บอกว่าทำอะไรก็ทำเสีย” เธอไม่ได้ต่อรองทำอย่างอื่น ทั้งที่เธอเคยบอกว่า เธออยากฉีดหรือกินยาคุมกำเนิดมากกว่า แต่เพราะถูกให้เลือกระหว่างทำหมันและฝังยาจึงเลือกฝังยาคุมกำเนิด เพื่อมีयरักษาอาจต้องการมีลูกอีก

ในที่สุดโพลีนได้ออกจากโรงพยาบาลก่อนลูก เพราะลูกต้องฉีดยารักษาซิฟิลิสอีกหนึ่งสัปดาห์ เธอและสามีรู้สึกสงสารลูกมาก เพราะทราบดีว่าฉีดยานี้ปวดมาก กลับมาบ้านโพลีนร้องไห้ คิดถึงลูก รบเร้าให้โซติไปเยี่ยมลูก

อีกสัปดาห์ต่อมาโพลีนและโซติไปรับลูกกลับบ้าน ทั้งสองได้รับการสงเคราะห์ค่ารักษาพยาบาลจากแผนกสังคมสงเคราะห์ของโรงพยาบาล โดยเสียค่าใช้จ่ายเพียงเล็กน้อย รวมทั้งได้รับนมผง 3 กระป๋อง ซึ่งก็เหลืออายุใช้รับประทานได้ แค่เพียง 6 วัน นมก็จะหมดอายุแล้ว โพลีนบอกว่า เธอเห็นวัน เดือน ปี ที่เขียนด้วยหมึกตัวโตติดอยู่ข้างกระป๋อง ก็คิดว่าเป็นวันที่หมดอายุหรือเปล่า แต่ก็ไม่แน่ใจ เมื่ออ่านรหัสกันกระป๋อง จึงพบว่าใช้วันที่หมดอายุจริง ๆ เธอและ

สามีรู้สึกน้อยใจ บอกว่า “ทำไมจะต้องให้น้องหิ้วมาทั้งที่บ้านให้หนักเปล่า ๆ” ช่วง 3-4 วันแรกเธอยังคงใช้นมนี้ ต่อมาโชติได้รับเงินค่าจ้างจึงซื้อนมใหม่ให้ลูก

เนื่องจากหมู่บ้านที่ไพลินและสามีอาศัยอยู่เป็นชนบท เป็นธรรมเนียมที่เมื่อใครคลอดหรือเจ็บป่วยก็จะมีคนมาเยี่ยม เพื่อนบ้านที่มาเยี่ยมทราบดีว่าทั้งสองไม่ใช่คนมีฐานะ จึงสงสัยเรื่องที่เลี้ยงลูกด้วยนมผง “เขาถามกันมากว่าทำไมถึงเลี้ยงลูกด้วยนมผง ไม่มีวิตามิน แพงก็แพง ไม่ว่าใครก็มาถาม” ไพลินตอบไปว่า เธอมีเลือกบวก เชื้อหลบใน เพื่อนบ้านบอกให้ไปรักษาเสีย ไพลินไม่สามารถบอกได้ว่าน้ำนมไม่มี เพราะน้ำนมมีมากจนเปียกเสื้อเป็นวง พอมีคนเข้าช้ถามมาก โชติจึงตวาดว่า “หมอบอกว่ากินบได้ก็กินบได้ มีปัญหาอะไร” เพื่อนบ้านจึงเงียบไป ไพลินไม่คิดว่าจะมีใครสงสัย

จากหนังสือ *ชะตาชีวิตผู้เป็นโรคเอดส์ “หญิง”*

โดย ทวีทอง หงษ์วิวัฒน์ และคณะ

สำนักพิมพ์แสงแดด, กรุงเทพฯ

บันทึกจากผู้ป่วยโรคเอดส์/ผู้ใกล้ชิดกับผู้ป่วยโรคเอดส์

สามี-ภรรยา ที่โชคร้าย

ดิฉันกับแฟนเป็นอีกคู่หนึ่ง ที่ได้รับเชื้อเอชไอวีนี้เข้าไปโดยไม่รู้ตัวมาก่อน ประมาณปลายปี พ.ศ.2533 ดิฉันได้แต่งงานและตั้งครรรค์ขึ้นมา แล้วไปฝากท้องที่ ร.พ.หัวเฉียว หมอบอกตั้งท้องได้สองเดือนแล้ว หมอได้เจาะเลือดไปตรวจและให้ ดิฉันรอฟังผลอีกประมาณ 10 วัน พอถึงวันฟังผลหมอก็บอกดิฉันว่ามีเลือดบวก เอชไอวี ตอนแรกตกใจมากไม่เชื่อก็เลยให้หมอตรวจอีกทีโดยที่พาสามีไปด้วย ในที่สุดก็รู้ผลดิฉันเองพอทำได้ แต่ตอนนั้นแฟนเป็นลมเลยคะ

ดิฉันและสามีพอทราบว่าติดเชื้อหมอมาก็แนะนำให้ทำแท้ง เพราะลูก ออกมาก็จะไม่สมบูรณ์และอีกอย่างสงสารลูกก็เลยต้องเอาออก พ่อ แม่ พี่ น้อง ถามว่าเป็นอะไรก็ไม่กล้าบอก บอกแต่เพียงว่าเป็นโรคเลือดแดงกินเลือดขาว ทางบ้านก็เชื่อจนกระทั่งปัจจุบันนี้ทางบ้านก็ยังไม่รู้เลยคะ

ช่วงเวลาที่ดิฉันกับแฟนเป็นแบบนี้เราก็อ่อนแออย่างคนธรรมดาทั่วไปไม่เคยโทษใคร โทษแต่เวรและกรรมที่เราเคยทำมา เราก็อ่อนแอได้ด้วยดีตลอดมา

เป็นเวลา 3 ปีมาแล้ว ตอนนี่ดิฉันก็เป็นคนไข้ของอาจารย์ประพันธ์ ก็มาตรวจตามนัดทุกครั้ง แต่ยังไม่ได้รับยาเพราะเราสองคนยังไม่มีอาการใด ๆ เกิดขึ้นก็พยายามออกกำลังกายและไม่คิดมาก ให้กำลังใจซึ่งกันและกันค่ะ อนาคตเราสองคนยังคิดไม่ออกและไม่ทราบว่า จะทำอะไรดี จะบอกพ่อ แม่ พี่ น้องว่าอย่างไรดี ก็คงต้องมาหาหมอไปเรื่อย ๆ

เพราะช่วงเวลา 3 ปีที่ผ่านมา ก็ทรมานมากพออยู่แล้วไม่มีอะไรจะทรมานมากกว่านี้ ดิฉันกับแฟนจึงอยากจะบอกกับทุก ๆ คนที่ยังไม่คิดเชื่อร้ายนี้เข้าไปก็ขอให้ระวังตัวให้ดี ๆ ผู้ชายถ้าจะไปเที่ยวก็ขอให้ป้องกันตัวเองด้วย สำหรับคุณผู้หญิง จะแต่งงานก็ขอให้พาสามีไปตรวจเลือดเสียก่อนไม่เช่นนั้นจะเสียใจไปตลอดชีวิตเหมือนดิฉันและสามีที่ได้รับเชื้อเอชไอวี นี่มา

*จากหนังสือ เขียนสองใจ ของชมรมเพื่อนวันพุธ
โครงการโรคเอดส์ สภากาชาดไทย โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์*

ประสบการณ์ เช็กส์

ปกติผมชอบเที่ยวผู้หญิงมาก โดยเฉพาะเด็กออฟหรืออาบอบนวด
เที่ยวเพลินจนลืมอันตรายจากผู้หญิงเหล่านี้ คือโรคเอดส์นี้แหละไม่นึกไม่ฝันเลย
ว่าตัวเองจะต้องมาติดโรคนี้ ที่แรกก็คิดว่าจะเที่ยวเอาประสบการณ์ผลสุดท้ายก็ติด
เชื้อเอดส์จนได้ มารู้ตัวตอนที่ไปตรวจเลือดเข้าทำงาน หมอเรียกไปพบที่
โรงพยาบาลกล้วยน้ำไท หมอบอกว่าในเลือดคุณมีไวรัสตัวหนึ่งน่าสงสัยมากมัน
คล้ายไวรัสเอดส์ หมอถามผมว่าคิดยาเสพติดไหม ผมบอกไม่ติด หมอก็บอกว่ายัง
งั้น 50-50 หมอเลยให้ผมมาตรวจซ้ำอีกที่คลินิกนิรนาม ผลการตรวจก็ออกมา
เป็นบวกอีก หมอบอกว่าติดเชื้อไวรัสเอดส์แน่นอน

ที่แรกผมก็เสียใจมากที่สุด จะบ้าให้ได้แต่เดี๋ยวนี้ทำได้แล้วรู้สึกดีขึ้น
ผมอยากจะบอกเพื่อน ๆ ที่ชอบเที่ยวผู้หญิงขอให้เลิกเถอะครับผมไม่อยากเห็น
เพื่อน ๆ จะต้องมาเสียใจไปตลอดชีวิตเหมือนกับผม...รักเพื่อนทุกคน

จากหนังสือ เทียนส่องใจ ของชมรมเพื่อนวันพุธ
โครงการโรคเอดส์ สภากาชาดไทย โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

ลูกแม่

ครั้งแรกที่ได้ทราบว่าลูกป่วยด้วยโรคร้าย “เอดส์” ก็ตกใจมาก เพราะไม่ได้เตรียมใจไว้ก่อน แล้วย่อย ๆ ช่มใจด้วยธรรมชาติวันละเล็กละน้อย ตั้งสติให้มันเริ่มศึกษาและปรึกษากันภายในครอบครัวทุกคนควรจะทำอย่างไรดี ก็เริ่มสนใจอ่านหนังสือเกี่ยวกับความรู้ ข้อควรปฏิบัติเกี่ยวกับโรคนี้ ดูทีวี ฟังวิทยุ ไปคุยขอคำปรึกษาขอคำแนะนำจากคุณหมอมือที่รักษาลูกบ่อย ๆ ครั้ง

แม่และพี่น้องทุกคนให้การดูแลเอาใจใส่ ให้ความรักและอบอุ่น ปลอบโยนให้กำลังใจให้ต่อสู้เข้มแข็ง อย่าอ่อนแอ อย่าตกใจ ต้องไม่วิตกกังวล ไม่คิดมาก ไม่เครียด ไม่เก็บตัวซึมเศร้าทำจิตใจให้สบาย สดชื่นแจ่มใสเสมอ ระวังรักษาตัวให้มีสุขภาพแข็งแรง ต้องไม่ทำตัวเองพ่ายแพ้เป็นอันขาด

แม่ดูแลลูกทุก ๆ อย่าง เป็นต้นว่าสรรหาอาหารที่ดีเหมาะสมบำรุงร่างกาย มีประโยชน์แก่ร่างกายให้รับประทาน อาหารบำรุงดีจำเป็นมาก แม้จะราคาแพงก็พยายามให้ลูกได้รับประทานที่อยู่อาศัยก็จัดให้โปร่งเรียบร้อย เสื้อผ้าเครื่องใช้ก็สะอาดอยู่เสมอ สบายhusบายตาและให้สะดวกสบาย

ครอบครัวเรานับว่าอบอุ่นมาก เราจะรับประทานอาหารพร้อม ๆ กัน พูดคุยหยอกล้อกันสนุกสนาน ไม่ได้แบ่ง ไม่ได้รังเกียจ ไม่ซ้ำเติมกัน ให้ความสำคัญแก่ลูก (คนไข้) ให้เขามีกำลังใจต่อสู้ หาอะไร (งานเบา ๆ) ให้ทำเพลิน ๆ เขาจะได้ไม่หมกมุ่นอยู่กับการเจ็บไข้ได้ป่วย ดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างคนธรรมดา เพียงคอยดูแลให้หลีกเลี่ยงการติดเชื้อโรคแทรกซ้อนต่าง ๆ เช่น ไข้หวัดอากาศเย็นก็ต้องให้อาบน้ำอุ่น ๆ ให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย ระวังไม่ไปตากแดดร้อนจัดนาน ๆ ไม่ตากฝน ไม่ไปในที่ผู้คนแออัด

แม่เป็นผู้ยึดมั่นในพุทธศาสนา ได้ปฏิบัติตนมาโดยตลอด ใส่บาตรและทำบุญ สวดมนต์บูชาพระทุก ๆ เช้า มีศเป็นเวลานาน กรวดน้ำแผ่เมตตาให้ทั่ว ๆ ตั้งจิตมั่นขอพรพระให้พระองค์คุ้มครองรักษาให้ลูกหายพ้นจากโรคร้ายไข้เจ็บ มีสุขภาพแข็งแรง มีอายุยืนขวัญอยู่กับแม่

พร้อมกันแม่ก็ชี้แนะให้ลูกบำเพ็ญกุศล บำเพ็ญทาน บูชาพระ ใส่บาตร ในบางโอกาส ให้ลูกบูชาพระกวนอิมโพธิสัตว์เจ้า รับประทานอาหารเจมังสวิรัต ในวันพฤหัสบดี ซึ่งเป็นวันที่ลูกเกิดถวายเป็นพุทธบูชาปฏิบัติแต่ความดี ทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่สังคมส่วนรวม

อนึ่งลูกเป็นผู้สนใจศึกษาอ่านหนังสือมากเกี่ยวกับโรคนี้ ลูกจึงทราบว่าตนเองควรปฏิบัติรักษาตัวอย่างไร อะไรควร อะไรไม่ควรทำ ลูกก็ได้กระทำให้บ้าง บางอย่างเกี่ยวกับคำแนะนำชี้แนะการปฏิบัติแก่เพื่อน ๆ ต่อไป เป็นวิทยาทานแก่เพื่อน ๆ เท่าที่ตัวเองประสบมา

แม่รักลูกผูกพันห่วงใยมาก ดูแลเอาใจใส่ไม่เคยห่าง เป็นกำลังใจให้ลูกเข้มแข็ง ต่อสู้ตลอดไปด้วยดี ลูกของแม่อบอุ่นเสมอเมื่อมีแม่และมีพี่น้องรักและห่วงใยลูก เท่าที่ทราบลูกเป็นผู้โชคดีที่สุดที่มีสิ่งแวดล้อมดี คุณหมอมและคุณพยาบาลก็ดูแลรักษาเอาใจใส่ดีมาก เป็นกำลังใจให้ลูกดำเนินชีวิตไปข้างหน้าอีกยาวนานอย่างผู้พ้นทุกข์พ้นภัย

จากหนังสือ เทียนส่องใจ ของชมรมเพื่อนวันพุธ
โครงการโรคเอดส์ สภาวิชาชีพไทย โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

โปรดให้การเอาใจใส่

เมื่อสามปีที่แล้วกระผมได้พบกับสิ่งหนึ่ง ที่ได้ทำให้ชีวิตของกระผมต้องเกือบสูญสลายลงไปในนั้นก็คือโรคเอดส์ ซึ่งภายหลังจากที่ได้รับการตรวจและให้คำปรึกษาจากบรรดาคณะแพทย์แล้ว กระผมจึงได้ทราบว่ากระผมได้ติดเชื้อมาเป็นเวลาหลายปีก่อนหน้านั้นแล้ว ซึ่งอาจเป็นเวลาถึงเจ็ดหรือแปดปีจวบจนถึงปัจจุบันนี้

ภายหลังจากที่ได้เริ่มทำการบำบัดรักษา จากคณะแพทย์ได้ไม่นานนัก กระผมก็ได้เริ่มเจ็บป่วยด้วยอาการติดเชื้ออย่างรุนแรง จนในที่สุดก็ต้องเข้าทำการรักษาตัวในโรงพยาบาล ซึ่งในครั้งนั้นอาการของกระผมก็อยู่ในขั้นวิกฤตซึ่งคณะแพทย์ที่ทำการรักษา ต่างก็ได้ลงความเห็นว่ายากต่อการเยียวยาให้รอดชีวิตได้ แต่อย่างไรก็ตามด้วยความพยายามอย่างสุดความสามารถของคณะแพทย์ ประกอบกับด้วยการให้กำลังใจจากครอบครัวของกระผม อันประกอบไปด้วยมารดาและพี่น้องที่ได้เป็นส่วนช่วยให้กระผมต่อสู้โรคร้ายมาโดยตลอดนั้น จนในที่สุดกระผมก็ได้กลับเข้าสู่สภาวะที่ดีขึ้น และได้กลับคืนสู่สภาวะปกติได้ตามเดิม

นับเนื่องจากวาระแรกที่กระผมได้ทราบว่าตนเองติดเชื้อมาจวบจนปัจจุบัน แม้ว่ากระผมจะทราบดีว่า โรคร้ายอาจจะทำให้กระผมต้องเสียชีวิตลงในไม่ช้า อีกทั้งที่กระผมต้องท้อแท้ใจจากการที่ต้องปกปิดสิ่งเหล่านี้มิให้สังคมภายนอกได้ทราบ อันเนื่องจากความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับโรคเอดส์และโดยเฉพาะ

ความ “เห็นแก่ตัว” ของสังคมไทยเรา แต่อย่างไรก็ตามสิ่งที่ทำให้กระผมมีกำลังใจเป็นอย่างยิ่งต่อการฟันฝ่าต่อสู้กับโรคร้ายมาโดยตลอดนั้นก็คือคณะแพทย์และพยาบาลที่ได้ช่วยประคับประคองกระผมและผู้ที่ดีเชื้อรายอื่น ๆ ให้รอดชีวิตอยู่มาได้จนถึงปัจจุบัน ซึ่งกระผมได้สำนึกในพระคุณของทุกท่านมาโดยเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะแพทย์และพยาบาลของโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และโรงพยาบาลภูมิพลฯ ซึ่งหากมิได้ท่านเหล่านี้แล้วกระผมคงไม่สามารถมีชีวิตมาได้ปัจจุบัน

กระผมทราบว่า สาเหตุที่ทำให้กระผมต้องพบกับโรคร้ายนี้ก็เพราะการใช้ชีวิตที่ไม่ถูกต้องในอดีต หากย้อนกลับไปเมื่อเกือบสิบปีที่แล้วมา กระผมเคยใช้ชีวิตในยามค่ำคืนที่เวียนวนอยู่กับสิ่งที่เป็นอบายมุข เช่น ร้านขายสุรา และอาบอบนวด จนเป็นสาเหตุให้กระผมต้องพบกับหายนะในที่สุด แม้ว่ากระผมจะไม่สามารถกลับไปแก้ไขอดีตได้ก็ตาม แต่ทุกวันนี้กระผมก็ได้เฝ้าเตือนทุกคนที่อยู่รอบข้างให้เข้าใจและตระหนักถึงภัยพิบัติที่อาจมาถึงพวกเขา หากไม่ระมัดระวังและประพฤติตนให้ถูกต้องอย่างสมควร

สิ่งที่กระผมหวังไว้ก็คือนับแต่บัดนี้ไป สถานการณ์ของโรคเอดส์ก็ควรจะดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการแพร่ระบาดหรือการบำบัดรักษา หากเราทุกคนได้ช่วยกันดูแลป้องกัน โดยเฉพาะผู้ที่ติดเชื้อและป่วย โปรดให้การเอาใจใส่และมีจิตเมตตาต่อพวกเขา เพื่อให้สังคมไทยของเรานั้นอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นสุขในที่สุด

จากหนังสือ เขียนสองใจ ของชมรมเพื่อนวันพุธ
โครงการโรคเอดส์ สภากาชาดไทย โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

ชีวิตของผม

ผมเป็นคนหนึ่งที่ได้รับเชื้อมาประมาณ 2 ปีแล้ว ผมมีภรรยาและลูก 1 คน ผมได้เข้าทำการรักษาจากโรงพยาบาลจุฬาฯ เป็นเวลา 2 ปี มีช่วงแรกผมได้นอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลจุฬาฯ นานพอสมควร ระหว่างที่อยู่โรงพยาบาลไม่มีใครมาเยี่ยมผมเลย แม้กระทั่งพี่ น้อง เพื่อนฝูง ทำให้ผมคิดว่าผมไม่น่าเป็นโรคร้ายนี้เลย มันมีแค่คนรังเกียจ หรือแม้แต่กระทั่งญาติของแฟนเขาก็บอกให้เลิกกับผม ผลสุดท้ายผมและแฟนต้องหย่ากันเพราะญาติของเขา ผมหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง มันสิ้นหวังและมีคณไปหมดบางครั้งก็รู้สึกท้อแท้ใจ

หลังจากนั้นผมก็ได้ออกจากโรงพยาบาล และผมก็เริ่มทำงานต่าง ๆ ที่ผมพอจะทำได้เพื่อไม่ให้มันเหงาและเครียด อย่างน้อยผมก็มีความสุขกับงาน แต่ทำได้ไม่นานผมก็ออกเพราะร่างกายไม่ค่อยดี ตอนนี้ผมได้ทานยา AZT พอทานไปได้สักระยะหนึ่งผมเริ่มมีอาการเบื่ออาหารอาเจียน โลหิตจาง ไม่ค่อยมีแรง ผมจึงหยุดชั่วคราว

ต่อมาเมื่อปี 2534 ผมก็ได้รับเป็นคนไข้ในพระบรมราชูปถัมภ์ของพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลีฯ ผมคิดว่าถ้าไม่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากท่านผมก็คงจะไม่มีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ และก่อนนอนทุกคืนผมได้ระลึกถึงพระองค์ท่านที่ได้เมตตาผมและทำให้ผมได้มีชีวิตต่อสู้กับโรคร้ายนี้ต่อไป

จากหนังสือ เขียนส่องใจ ของชมรมเพื่อนวันพุธ
โครงการโรคเอดส์ สภากาชาดไทย โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

7. กฎหมายเกี่ยวกับโสเภณี

กฎหมายกับโสเภณี

แม้ในประวัติศาสตร์กฎหมาย เช่น กฎหมายตราสามดวง กฎหมายลักษณะพยานที่มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาจะมีการกล่าวถึง หญิงโสเภณียู่บ้าง แต่ก็ไม่ใช่ว่าในลักษณะที่เกี่ยวข้องโดยตรง จนมาถึงสมัยรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ซึ่งในยุคนั้นปรากฏว่ามีโสเภณีมากขึ้นซึ่งเป็นผลมาจากการเลิกทาส ที่หญิงทาสส่วนหนึ่งสมัครเข้าไปเป็นโสเภณีกับนายโรง ปัญหาที่ตามมาคือ กามโรคที่ติดต่อระบาดออกไปมากขึ้น การเกิดเหตุวิวาทระหว่างชายที่มาเที่ยว รวมทั้งปัญหาที่เกิดมีการล่อลวงหญิงมาเป็นโสเภณีก็น่าขึ้นด้วย จึงได้ทรงตรากฎหมายออกมาเพื่อแก้ไข ควบคุมปัญหาเหล่านี้ รวมไปถึงการที่จะทำให้รู้ได้เป็นผู้ดูแลและได้ผลประโยชน์โดยการเก็บภาษีจากการค้าประเวณีด้วยที่เรียกว่า “ภาษีบำรุงถนน” กฎหมายที่ตราออกมานี้มีชื่อว่า **พระราชบัญญัติสัญญาจรโรค รศ. 127** กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่ทำให้อาชีพค้าประเวณีเป็นอาชีพที่ถูกกฎหมายในสมัยนั้น โดยกำหนดให้นายโรงเจ้าของสำนักต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงาน เช่นเดียวกับโสเภณีก็น่าขึ้นบัญชีกับเจ้าพนักงาน รวมทั้งต้องถือใบอนุญาตประจำตัว ซึ่งทำให้ประเทศไทยมีโสเภณีจดทะเบียนขึ้นเป็น ครั้งแรก

พระราชบัญญัติสัญจรโรคนี้ ครั้งแรกใช้แค่ในกรุงเทพฯ และหัวเมืองบางแห่ง ถึง พ.ศ.2456 ในสมัย รัชกาลที่ 6 จึงประกาศใช้ทั่วประเทศ

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ 7 จากปัญหาที่สืบเนื่องมาจากการเปิดให้มีการค้าประเวณีอย่างถูกกฎหมาย ส่วนหนึ่งนอกจากจะทำให้มีโสเภณีเถื่อนซึ่งไม่ยอมจดทะเบียนจำนวนมากแล้ว ยังมีการนำหญิงต่างชาติโดยเฉพาะหญิงจีนเข้ามาค้าประเวณีในประเทศรวมทั้งมีการพาออกไปขายต่างประเทศโดยเฉพาะทางภาคใต้เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ เป็นต้น จึงทรงพระกรุณาให้ตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พุทธศักราช 2471 ขึ้น เพื่อควบคุมแก้ไขปัญหาดังกล่าว

การจดทะเบียนโสเภณีตาม พรบ.สัญจรโรค รศ.127 ควบคุมการค้าประเวณีไม่ได้ผลเพราะจากรายงานของกรมตำรวจเองก็พบว่า โสเภณีเถื่อนมีมากกว่าโสเภณีจดทะเบียนหลายเท่า เช่น ปี พ.ศ.2500 มีโสเภณีที่ถูกกฎหมายเพียง 524 คน เเถื่อน 12,358 คน ถึงในปีที่มีการยกเลิกพระราชบัญญัติคือปี พ.ศ. 2503 ก็ปรากฏว่ามีโสเภณีจดทะเบียนอยู่เพียง 298 คน ในขณะที่มีโสเภณีเถื่อนที่ถูกจับกุมถึง 8,355 คน ประกอบกับกระแสการต่อต้านการค้าหญิงและเด็กของประชาชนโลก โดยผ่านองค์การสหประชาชาติก็มีผลทำให้ประเทศไทยซึ่งเป็นสมาชิกอยู่ด้วยต้องปรับเปลี่ยนกฎหมายคือ พรบ.สัญจรโรค ที่อนุญาตให้มีการค้าประเวณีซึ่งเท่ากับเป็นการสวนทางกับกระแสโลก การปรับเปลี่ยนครั้งนี้ทำให้มีการยกเลิก พรบ.สัญจรโรค รศ.127 โดยมีการตราพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ขึ้นมาใช้แทน ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ก็ยังคงเป็นกฎหมายหลักที่มีการใช้มาจนถึงทุกวันนี้

นอกจากกฎหมาย 3 ฉบับที่กล่าวมาแล้ว ก็ยังมีกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้องกับการล่อลวงหญิงมาเพื่อค้าประเวณีหรือเพื่อการอนาจาร กฎหมายอาญานี้มีกำหนดไว้ในประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 และมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาหลายครั้ง จนล่าสุดก็คือประมวลกฎหมายอาญาแก้ไขเพิ่มเติมฉบับ พ.ศ.2535 ตั้งแต่มาตรา 282-286 ซึ่งกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดไว้หนักกว่า พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ เช่น กฎหมายอาญาโทษปรับมีอัตราตั้งแต่จำนวนพันถึงจำนวนหมื่นบาท และโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึงตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต ในขณะที่พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ.2503 โทษปรับจะอยู่แค่จำนวนพัน สูงสุดไม่เกิน 4 พันบาทและโทษจำคุกจะอยู่ระหว่างไม่เกินสามเดือนถึงไม่เกิน 1 ปีเท่านั้น

การดำเนินคดีเกี่ยวกับการค้าประเวณีที่ผ่านมา กฎหมายที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเลือกนำมาใช้ก็คือ พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ.2503 เป็นส่วนใหญ่ โดยมีการนำประมวลกฎหมายอาญามาใช้น้อยมาก ดังเช่นคดีที่เกิดขึ้นชาวคริสต์โครมเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2535 คือคดีฆ่าโสเภณีที่ศาลากลางจังหวัดสงขลามีกฎหมายอาญามาใช้ จนถึงสุดท้ายที่มีการพิพากษาลงโทษถึงขั้นจำคุกตลอดชีวิต และประหารชีวิตผู้กระทำความผิด

นอกจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีโดยตรงแล้ว ก็ยังมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องอีก เช่น พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 หรือพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2478 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2470 เป็นต้น พระราชบัญญัติเหล่านี้รวมถึงกฎหมายที่กล่าวมาแล้ว ถือได้ว่าเป็นการปรับตัวของประเทศไทยตามกระแสสิทธิมนุษยชนที่ก่อตัวขึ้นในประเทศยุโรป ตั้งแต่สมัยก่อนการเลิกทาสจนสมัยรัชกาลที่ 5 ทรงต้องประกาศเลิกทาส และต่อมาจน

กระทั่งถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี ซึ่งเชื่อมโยงกับการค้าหญิงและเด็กโดยตรง

การค้าประเวณีอย่างเปิดเผยถือเป็นเรื่องผิดกฎหมายที่มุ่งปราบ ฉีไชปราบ ในขณะที่การเปิดสถานบริการ สถานเริงรมย์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการขายบริการทางเพศ กลับเป็นเรื่องถูกกฎหมาย โสเภณีซึ่งเป็นผู้ขายบริการหรือขายประเวณี จึงเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายโดยตรง โสเภณีจึงต้องแอบแฝงอยู่ในสถานบริการที่ไม่ผิดกฎหมายเพื่อหารายได้ กฎหมายในปัจจุบันจึงเท่ากับเอื้ออำนวยประโยชน์โดยตรงแก่ธุรกิจสถานบริการต่าง ๆ ที่หาประโยชน์จากการขายประเวณีแอบแฝงของหญิงขายบริการ ซึ่งก็คือโสเภณีในรูปแบบต่าง ๆ นั่นเอง

พระราชบัญญัติ ป้องกันการสัณจรโรค รศ.127

(1) ผู้ที่จะเป็นนายโรงหึงนครโสเภณี จะต้องขออนุญาตจากเจ้าพนักงานเสียก่อนและต้องจัดให้เป็นไปตามกฎหมายที่กำหนดไว้ เช่น หน้าโรงต้องเป็นที่กำบัง ปกปิดมิดชิด มิให้คนเดินทางไปมาแลเห็นตลอดเข้าไปในโรงนั้นได้ หน้าโรงหลังโรง และบริเวณโรง ต้องให้สะอาดปราศจากสิ่งรกรุงรัง (ม.6, ม.12)

(2) ผู้ที่จะเป็นหึงนครโสเภณี ต้องรับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเสียก่อน และจะแสดงกิริยาอาการให้เป็นที่รำคาญแก่ผู้คนที่เดินผ่านไปมาภายนอกโรง เช่น ยื้อแย่ง อดคร่ำ ล้อเลียนมิได้ (ม.15, ม.16)

(3) ก่อนที่เจ้าพนักงานจะออกใบอนุญาต จะต้องสอบสวนเป็นชั้นหนึ่งก่อนว่า หึงนั้นมีอายุครบตามที่กฎหมายกำหนดไว้หรือไม่ เป็นโรคติดต่อหรือไม่ (ม.22)

(4) เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต ต้องทำบัญชีโรงหึงนครโสเภณีเสนอผู้บังคับบัญชาทุกเดือน เพื่อจะได้ทราบว่ามีผู้ใดได้ตั้งโรงหึงนครโสเภณีที่ตำบลใด มีจำนวนหึงนครโสเภณีเท่าใด ได้ถอนใบอนุญาตเสียหรือเลิกไปโดยเหตุประการใด เท่าใด คงมีตั้งอยู่เท่าใด (ม.21)

(5) เจ้าพนักงานมีอำนาจตรวจใบอนุญาตหึงนครโสเภณีทุกเวลา และถ้าเห็นว่าหึงนครโสเภณีผู้ใด จะเป็นโรคติดต่อกันได้ก็ให้นำหึงนั้นไปให้แพทย์ตรวจ เมื่อเห็นว่าเป็นโรคติดต่อจริง เจ้าพนักงานก็มีอำนาจไม่ออกใบอนุญาตหรือถอนใบอนุญาตตามแต่กรณี และส่งตัวหึงนั้นให้แพทย์การรักษาเสียก่อนจนกว่าจะหาย (ม.25, 26)

(6) ผู้ใดย้ายโรงหุงนึ่งหรือโรงโม่แป้งไปในที่ที่ไม่ได้รับอนุญาต หรือ ขัดขวางโรงโม่แป้งซึ่งไม่สมัครใจจะอยู่ด้วยต่อไป หรือรับหญิงที่ไม่มีใบอนุญาต ไว้เป็นโสเภณี หรือขัดขวางไม่ยอมให้เจ้าพนักงานตรวจใบอนุญาต และตรวจโรค ย่อมมีความผิดตาม ม.29 ปรับไม่เกินหนึ่งร้อยบาทหรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

(7) ผู้ใดหลอกลวงเจ้าพนักงาน เพื่อขออนุญาตเป็นโสเภณีว่ามีอายุ เกิน 15 ปี หรือกระทำการลวงละเมิดไม่ขออนุญาตก่อนที่จะประพฤติดนเป็น โสเภณีหรือเอาใบอนุญาตผู้อื่นมาใช้ ปรับไม่เกินร้อยบาท จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ (ม.30)

(8) หุงนึ่งหรือโม่แป้งผู้ใด กระทำการทราจารแก่ผู้ที่เดินไปมาภายนอก โรงหรือย้ายโรงไปที่อื่นก่อนได้รับอนุญาต ปรับไม่เกินยี่สิบบาท หรือจำคุกไม่ เกินหนึ่งเดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ (ม.31)

(9) ผู้ใดบังคับบุคคลอื่นลวงหญิงที่ไม่สมัครใจเป็นโสเภณี จนต้องจำใจ เป็นโสเภณีมีโทษตามพระราชบัญญัติข่มขืนลวงประเวณี (ม.32)

พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง
พุทธศักราช 2471

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก
พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวคำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่เป็นการสมควรจะปราบปรามการค้าหญิงและเด็กหญิง ซึ่งมีผู้นำ
เข้ามาหรือพาออกไปจากประเทศสยาม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 ให้เรียกพระราชบัญญัตินี้ว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการค้า
หญิงและเด็กหญิงพุทธศักราช 2471”

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

คำว่า “เสนาบดี” หมายความว่า เสนาบดีผู้มีหน้าที่รักษาการตาม
พระราชบัญญัตินี้

คำว่า “เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงานใด ๆ ที่ได้แต่งตั้งขึ้น
ตามกฎหมายเพื่อให้ปฏิบัติการตามบทพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ผู้ใดนำหรือให้ผู้อื่นนำหญิงหรือเด็กหญิงเข้ามาในประเทศไทยเพื่อการรับจ้างให้เขาทำเมณกรรมก็ดี พาหรือให้ผู้อื่นพาหญิงหรือเด็กหญิงออกไปจากประเทศไทย เพื่อการรับจ้างให้เขาทำเมณกรรมดี รับหรือจำหน่ายหญิงหรือเด็กหญิงโดยมิชอบด้วยกฎหมาย โดยที่ตนรู้หรือว่ามีผู้นำเข้ามาในประเทศไทยเพื่อการตั้งที่ว่ามานั้นก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับทั้งสองสถาน

ถึงแม้กรรมทั้งหลายซึ่งประกอบกันเป็นความผิดนั้น ได้กระทำไว้ในประเทศต่างกันก็ตามผู้กระทำความผิดนั้นก็อาจถูกฟ้องร้องและลงโทษได้

มาตรา 5 ในการที่จะปฏิบัติการตามความประสงค์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจที่จะตรวจตราหญิงและเด็กหญิงทั้งปวงซึ่งเข้ามาสู่หรือจะออกไปจากประเทศไทยและเพื่อที่จะทำการตรวจตราดังว่านี้ เจ้าพนักงานอาจเข้าไปในยานพาหนะใด ๆ เว้นเสียแต่เมื่อยานพาหนะนั้น ๆ ได้ ใช้อยู่โดยเฉพาะในราชการของรัฐบาลสยามหรือรัฐบาลต่างประเทศ

มาตรา 6 เมื่อมีเหตุควรสงสัยว่า ได้มีผู้กระทำความผิด ตามที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 4 หรือได้มีผู้พยายามที่จะกระทำความผิดดังว่านั้นแล้ว ในระหว่างที่สอบสวนเจ้าพนักงานจะกักตัวหญิงหรือเด็กหญิงนั้นไว้ในสถานที่อันควร ที่ได้จัดไว้สำหรับการนี้ก็ได้

การกักตัวบุคคลตามความในมาตรานี้จะต้องไม่เกินสามสิบวัน นอกจากจะได้ร้องขอคำสั่งต่อศาลชั้นต้น และศาลได้ออกคำสั่งให้กัก ถ้าศาลออกคำสั่งให้คำสั่งนั้นมีอายุไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ตั้งในคำสั่งและถ้าจำเป็นจะต้องกักตัวไว้ต่อไปอีก ศาลจะต่ออายุคำสั่งให้เมื่อเจ้าพนักงานร้องขอก็ได้

มาตรา 7 เมื่อได้ความตามทางไตสวนว่า มีผู้กระทำความผิดดังที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าให้ส่งตัวหญิงหรือเด็กหญิงนั้นไปยังประเทศเดิมหรือถิ่นที่อยู่ในประเทศสยามแล้วแต่เรื่อง ถ้าหญิงหรือเด็กหญิงนั้นไม่สามารถจะเสียค่าเดินทางได้ และทั้งไร้สามี หรือญาติหรือผู้ปกครอง ซึ่งจะเสียค่าเดินทางให้ได้แล้ว รัฐบาลจะเป็นผู้ออกค่าเดินทางให้จนถึงพรมแดน หรือทำเรือที่ใกล้ที่สุดที่จะเดินทางสู่ประเทศแห่งหญิงหรือเด็กหญิงนั้น อนึ่งในระหว่างเวลาก่อนที่จะออกเดินทางเจ้าพนักงานจะกักตัวหญิงหรือเด็กหญิงนั้นไว้ก็ได้

มาตรา 8 คำสั่งใดๆ ของเจ้าพนักงานผู้กระทำการตามมาตรา 6 และมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัตินี้ บุคคลผู้มีประโยชน์ได้เสียอาจอุทธรณ์คำสั่งนั้นได้ ภายในสี่สิบแปดชั่วโมง ให้เสนาบติเป็นผู้วินิจฉัยขออุทธรณ์ และคำวินิจฉัยของเสนาบตินั้น ต้องนับว่าเป็นที่สุด

คำอุทธรณ์ให้ยื่นต่อพนักงานเป็นลายลักษณ์อักษร

มาตรา 9 ให้เสนาบติกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้และมีอำนาจที่จะออกกฎเสนาบติ เพื่อปฏิบัติการตามบทพระราชบัญญัตินี้ กฎเสนาบตินั้นเมื่อได้ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ประกาศมา ณ วันที่ 5 พฤษภาคม พุทธศักราช 2471 เป็นปีที่ 4 ในรัชกาลปัจจุบัน

(ประกาศในราชกิจจานุเบกษา วันที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ. 2471)

กฎเสนาบดี
ดำนินการตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง
พุทธศักราช 2471

อาศัยอำนาจอันมีอยู่ตามความในพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พุทธศักราช 2471 เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยจึงออกกฎเสนาบดีไว้ มีความดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้เจ้าพนักงานกรมตรวจคนเข้าเมือง เป็นเจ้าพนักงานตามความในพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พุทธศักราช 2471

ข้อ 2 ในท้องถิ่นตำบลใด อันยังมิได้มีเจ้าพนักงานกรมตรวจคนเข้าเมืองไปตั้งประจำทำการอยู่ให้นายอำเภอประจำท้องถิ่นนั้น ๆ เป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติให้เป็นไปตามความในพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พุทธศักราช 2471

ข้อ 3 ในกรณีที่กล่าวในข้อ 2 นั้น ถ้าเป็นเรื่องที่จะต้องขอคำสั่งศาลตามความในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติ และเป็นอำเภอในท้องถิ่นซึ่งไม่มีศาลประจำ ก็ให้นายอำเภอร้องขอไปยังนายอำเภอท้องถิ่น ซึ่งมีศาลประจำให้จัดการแทน

กฎนี้ออกให้ไว้ตั้งแต่วันที่ 5 พฤษภาคม พุทธศักราช 2471

จอมพล บริพัตร
 เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย

(ประกาศในราชกิจจานุ วันที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ.2471)

พระราชบัญญัติ
ปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503

ในพระปรมาภิไธย
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

สังวาลย์
ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
ให้ไว้ ณ วันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2503
ปีที่ 15 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการปรามการค้าประเวณี
พระมหากษัตริย์ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญ ใน
ฐานะรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติปรามการค้า
ประเวณี พ.ศ.2503”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติป้องกันสัจจโรค รัดนโกสินทร์ศก

มาตรา 4 พระราชบัญญัตินี้

“การค้าประเวณี” หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสาธอนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ

“สถานการค้าประเวณี” หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ที่จัดไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำการค้าประเวณี โดยจัดให้มีผู้ทำการค้าประเวณีไว้เพื่อการนี้ด้วย

“สถานบริการ” หมายความว่า สถานประกอบธุรกิจเพื่อสินจ้างที่จัดไว้เป็นที่พักหรืออยู่อาศัย เป็นที่จำหน่ายอาหารเครื่องดื่ม หรือเป็นที่ให้ความบันเทิงการปรนนิบัติหรือความสะดวกสบาย

“สถานสงเคราะห์” หมายความว่า สถานสงเคราะห์ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้

“ผู้รับการสงเคราะห์” หมายความว่า บุคคลซึ่งอธิบดีมีคำสั่งให้ส่งตัวไปรับการรักษาและหรืออบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ผู้ใด เพื่อการค้าประเวณี กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

1) เข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเฝ้าบุคคลตามถนน หรือสาธารณะสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่ใดอันเป็นการเปิดเผยและน่า อับอายหรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน

2) เตรีอเตร หรือคอยอยู่ตามถนน หรือสาธารณะสถานในลักษณะหรือ อากาารที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณี

3) เข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณี

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 6 ผู้ใดกระทำการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน สามเดือนหรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 7 ผู้ใดกระทำการค้าประเวณี ต่อบุคคลเพศเดียวกัน ต้องระ- วางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 8 ผู้ใดจัดหา ผู้กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้ง ปรับ

มาตรา 9 ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานการค้า ประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 4,000 บาท หรือทั้ง จำทั้งปรับ

มาตรา 10 ผู้ใดยินยอมให้ผู้อื่นกระทำการค้าประเวณี เป็นปกติธุระในสถานบริการที่ตนเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 11 เมื่อศาลได้พิพากษาลงโทษผู้ใด ตามมาตรา 5 มาตรา 8 หรือมาตรา 7 แล้วถ้าปรากฏว่าผู้นั้นเป็นโรคอันควรได้รับการรักษา หรือเป็นผู้ควรได้รับการฝึกอบรมฝึกอาชีพ หรือทั้งสองอย่าง อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปรับการรักษาและหรืออบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์ เมื่อผู้นั้นพ้นโทษได้ตามระยะเวลาที่อธิบดีกำหนด แต่มิให้เกินหนึ่งปีนับแต่วันพ้นโทษ

มาตรา 12 ให้กรมประชาสงเคราะห์จัดตั้งสถานสงเคราะห์ สำหรับรักษาและอบรมอาชีพผู้รับการสงเคราะห์

มาตรา 13 ให้อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจออกข้อบังคับว่าด้วยระเบียบวินัยและการทำงานของผู้รับการสงเคราะห์ ให้อธิบดีมีอำนาจลงทัณฑ์แก่ผู้รับการสงเคราะห์ ซึ่งฝ่าฝืนข้อบังคับที่ออกตามวรรคก่อนดังต่อไปนี้

- (1) กักบริเวณไม่เกินครั้งละ 15 วัน หรือ
- (2) ตัดหรือลดประโยชน์ หรือความสะดวกที่สถานสงเคราะห์จะอำนวยความสะดวกให้

มาตรา 14 เมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นว่า ถ้าจะจัดให้ผู้รับการสงเคราะห์ไปทำงานหรือประกอบอาชีพอยู่ ณ สถานที่ใดนอกสถานสงเคราะห์ จะเป็นการเหมาะสมและเป็นผลดีแก่ผู้รับการสงเคราะห์ และเจ้าของสถานที่ยินยอมรับตัวไว้ ก็ให้อธิบดีมีอำนาจสั่งให้ส่งตัวไปทำงานหรือประกอบอาชีพอยู่ ณ สถานที่นั้นได้

มาตรา 15 ผู้รับการสงเคราะห์ผู้ใดหลบหนี ไปจากสถานสงเคราะห์ หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประกอบอาชีพตามมาตรา 14 ต้องต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 16 อธิบดีมีอำนาจสั่งปล่อยตัวผู้รับการสงเคราะห์ จากสถานสงเคราะห์ หรือสถานที่ซึ่งอธิบดีกำหนดให้ไปทำงานหรือประกอบอาชีพตามมาตรา 14 ก่อนเวลาที่อธิบดีกำหนดตามมาตรา 11 ได้ เมื่ออธิบดีเชื่อว่าผู้รับการสงเคราะห์จะกลับตัวไม่กระทำการค้าประเวณีอีก เพราะมีความประพฤติดี หรือเพราะมีหลักฐานควรเชื่อถือว่าอุปการะ หรือรับรองจะให้งานที่มีรายได้พอสมควรแก่การเลี้ยงชีพ

มาตรา 17 อำนาจและหน้าที่ ซึ่งอธิบดีมีอยู่ตามพระราชบัญญัตินี้ อธิบดีอาจมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัดใดเป็นผู้ใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ ในเขตจังหวัดนั้นได้

การมอบให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 18 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

ประมวลกฎหมายอาญา แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2535

มาตรา 282** ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง แม้หญิงนั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท ไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กหญิง หรือหญิงอายุยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสอง เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น รับตัวเด็กหญิงหรือหญิงซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไป หรือชักพาไปตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

** ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความที่พิมพ์ไว้แทน โดยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530

มาตรา 283* ผู้ใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมหรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ต้อง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท ไม่ว่าการกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้น จะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสอง เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น รับตัวเด็กหญิงหรือหญิงซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไป หรือชักพาไปตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

* ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความที่พิมพ์ไว้แทน โดยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2530

ผู้ใดไม่มีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับดำรงชีพ หรือไม่มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับดำรงชีพและ

- 1) ปรากฏว่าอยู่ร่วมกับหญิงซึ่งค่าประเวณี หรือสมาคมกับหญิงซึ่งค่าประเวณีคนเดียวหรือหลายคนเป็นอาชญา
- 2) กินอยู่หลับนอน หรือรับเงิน หรือประโยชน์อย่างอื่นโดยหญิงซึ่งค่าประเวณีเป็นผู้จัดหาให้ หรือ
- 3) เข้าแทรกแซงเพื่อช่วยหญิงซึ่งค่าประเวณีในการทะเลาะวิวาทกับผู้ใดที่คบค้ากับหญิงซึ่งค่าประเวณีนั้น ให้ถือว่าผู้นั้นดำรงชีพอยู่จากรายได้ของหญิงในการค้าประเวณี เว้นแต่จะพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจได้ว่ามิได้เป็นเช่นนั้น

มาตรา 284* ผู้ใดพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวง ขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจ ด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

ผู้ใดซ่อนเร้นหญิงซึ่งเป็นผู้ถูกพาไปตามวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พาไปนั้น

ความผิดตามมาตรานี้ เป็นความผิดอันยอมความได้

* ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความที่พิมพ์ไว้แทน โดยมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2525

มาตรา 286*** ผู้ใดอายุสิบหกปีดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากราย
ได้ของหญิงซึ่งค่าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับ
ตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต

*** ความเดิมถูกยกเลิก และให้ใช้ความที่พิมพ์ไว้แทน โดยมาตรา 5 แห่ง
พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2525

พระราชบัญญัติ

สถานบริการ พ.ศ. 2509

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

สั่งวาลย์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2503

เป็นปีที่ 15 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายเพื่อควบคุมสถานบริการบางประเภท
พระมหากษัตริย์ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญ ใน
ฐานะรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสถานบริการ
พ.ศ.2509”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในจังหวัดพระนครและจังหวัด
ธนบุรี ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป และเมื่อจะ
ให้ใช้บังคับในท้องที่อื่นได้อีก ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา 3 พระราชบัญญัตินี้

“สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้า ดังต่อไปนี้

- 1) สถานเต้นรำ รำวง หรือ ร้องเงี้ง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหญิงพาดเนอ์บริการ
- 2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องคี่อย่างอื่นจำหน่ายและบริการ
- 3) สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า
- 4) “สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องคี่อย่างอื่นจำหน่ายโดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง”

(พ.ร.บ. สถานบริการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2525 มาตรา 3)

“พนักงานเจ้าหน้าที่” สำหรับกรุงเทพมหานคร หมายความว่า ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลในจังหวัดอื่น หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด

(พ.ร.บ. สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 3)

มาตรา 4 ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) (2) (3) เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (4) ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบก่อนจัดตั้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

การขออนุญาต เงื่อนไขการอนุญาตและการขอต่ออายุใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งและการแจ้งตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(พ.ร.บ. สถานบริการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2525 มาตรา 4)

มาตรา 4 ทวิ สถานบริการตามมาตรา 3 (4) ต้องมีผู้จัดการที่มีคุณสมบัติตามมาตรา 6 และต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ นอกจากมาตรา 9 ถึงมาตรา 13 มาตรา 18 มาตรา 21 และมาตรา 22

(พ.ร.บ. สถานบริการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2525 มาตรา 5)

มาตรา 5 เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เห็นสมควรจะกำหนดเขตอันมีปริมาณพลจำกัดในท้องที่ใดเพื่อการอนุญาตหรือขออนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 ก็ให้กระทำโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา 6 ผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 4 ต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- 1) อายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
- 2) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรม
- 3) ไม่เป็นผู้วิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
- 4) ไม่เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคพิษสุราเรื้อรัง หรือโรคยาเสพติดให้โทษอย่างร้ายแรง
- 5) ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษในความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ในความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง ตามกฎหมายว่าด้วยการปราบปรามการทำให้แพร่หลายและการค้าวัตถุอันลามก หรือตามกฎหมายว่าด้วยการปราบปรามการค้าประเวณี

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติตามความในวรรคก่อน

มาตรา 7 อาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาต ตั้งเป็นสถานบริการตาม มาตรา 4 ต้อง

- 1) ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง
- 2) มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก

มาตรา 8 ถ้าอาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาต ตั้งสถานบริการตาม มาตรา 4 เป็นของผู้อื่นในชั้นขออนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้ขออนุญาตต้องมีหนังสือแสดงว่าได้รับความยินยอมจากเจ้าของอาคารหรือสถานที่นั้น

มาตรา 9 เมื่อได้รับคำขออนุญาตตั้งสถานบริการ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาสั่งภายในเก้าสิบวัน

มาตรา 10 ใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ให้ใช้ได้จนถึงวันที่ 31 ธันวาคมของปีที่ยกใบอนุญาต

ผู้รับอนุญาตผู้ใดประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต จะต้องยื่นคำขอเสียก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอดังกล่าวแล้ว จะประกอบกิจการต่อไปก็ได้จนกว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตนั้น

มาตรา 11 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการในกรุงเทพมหานคร ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมตำรวจ ในจังหวัดอื่น ผู้ขออนุญาตหรือผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงมหาดไทย การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการไม่อนุญาตหรือไม่ต่ออายุใบอนุญาต

คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจ หรือปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณีให้เป็นที่สุด

หนังสือของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในวรรคแรก ต้องแสดงเหตุผลในการไม่ออกใบอนุญาต หรือไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้ผู้ขอทราบด้วย

(พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 5)

มาตรา 12 ในกรณีใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการสุญหาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยื่นคำขอรับใบอนุญาตภายในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้ทราบว่าใบอนุญาตสุญหายหรือชำรุด

มาตรา 13 ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ย้าย แกะไข เปลี่ยนแปลงหรือต่อเติมสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 14 ก่อนที่ลูกจ้าง หญิงพาดเนอร์ หญิงบำเรอ ผู้บริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัว หรือคนรับใช้เริ่มเข้าทำงานในสถานบริการ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการต้องจัดทำบัตรประวัติของแต่ละบุคคลดังกล่าว จำนวนสองชุด เก็บรักษาไว้ ณ สถานบริการนั้นหนึ่งชุด และส่งไปเก็บ รักษาไว้ ณ สถานีตำรวจท้องที่หนึ่งชุด บัตรประวัตินั้นอย่างน้อยต้องมีรายการ ชื่อ ที่อยู่ วันเดือนปีเกิด หมายเลขประจำตัว ภาพถ่ายครึ่งตัวหน้าตรง ขนาด 4 X 6 เซนติเมตร ลายพิมพ์นิ้วมือทั้งสองนิ้ว ชื่อและที่อยู่ของผู้รับรอง ทั้งนี้ ตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่รายการในบัตรประวัติเปลี่ยนแปลงไปให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการแจ้งการเปลี่ยนแปลงตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง ภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง และให้นำความในวรรคก่อนมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 15 ในกรณีบัตรประวัติซึ่งเก็บรักษาไว้ ณ สถานบริการ สูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการต้องจัดทำประวัติใหม่ ภายในกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่บัตรสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ และให้นำความในมาตรา 14 วรรคแรก มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 16 ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ

- 1) รับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ
 - 2) ยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ
 - 3) ยอมให้หญิง ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการโดยไม่มีชายมาด้วย
 - 4) ยอมให้ผู้มีอาการเมาสุราจนประพฤตินุญวายหรือครองสติไม่ได้เข้าไปหรืออยู่ในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ
 - 5) จำหน่ายสุราให้แก่ลูกค้า ซึ่งมีอาการเมาสุราจนประพฤตินุญวายหรือครองสติไม่ได้แล้ว
 - 6) ยอมให้บุคคลตั้งระบู่ไว้ในมาตรา 3 หรือบุคคลที่มาร่วมแสดงดนตรีหรือแสดงอื่นใด เพื่อบันเทิง พักอาศัยหลับนอนในสถานบริการ
- (พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 5)
(ป.ว. ฉบับที่ 47 ข้อ 1)

มาตรา 17 การกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ การจัดสถานที่ภายนอกและภายในเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย เพื่อความสะอาดหรือเพื่อความสะดวกในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ การใช้ไฟฟ้าหรือการให้หญิงพาดเนอร์ หญิงบำเรอ ผู้บริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัว และคนรับใช้ ดิ

หมายเลขประจำตัวในสถานบริการดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่กำหนดใน กฎกระทรวง (พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 7)

มาตรา 18 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) จะจัดให้มี สุราน้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย หรือจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงด้วยก็ได้

(พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 8)

มาตรา 19 ในการจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีหน้าที่ต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมิให้มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม

มาตรา 20 เมื่อปรากฏว่า ผู้ได้รับอนุญาตตั้งสถานบริการฝ่าฝืนมาตรา 19 ในกรุงเทพมหานคร นายตำรวจท้องที่ตั้งแต่ชั้นสารวัตรขึ้นไป ในจังหวัดอื่น ตั้งแต่นายอำเภอท้องที่ขึ้นไปมีอำนาจสั่งให้งดการแสดงนั้นได้

(พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 9)

มาตรา 21 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการขาดคุณสมบัติก็ดี ดำเนินกิจการสถานบริการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมก็ดี ดำเนินกิจการสถานบริการ โดยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ก็ดี พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจไม่ต่ออายุใบอนุญาตหรือสั่งพักใช้ใบอนุญาต หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตได้

มาตรา 22 ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งพักใช้ หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการในกรุงเทพมหานคร มีสิทธิอุทธรณ์ต่ออธิบดี

กรมตำรวจในจังหวัดอื่น ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีสิทธิอุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงมหาดไทย การอุทธรณ์ให้กระทำภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือพนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการสั่งพักใช้หรือเพิกถอนการอนุญาต

คำวินิจฉัยของอธิบดีกรมตำรวจ หรือปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณีให้เป็นที่สุด

(พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 10)

มาตรา 23 ก่อนครบกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตผู้หนึ่งผู้ใดจะยื่นคำขอรับใบอนุญาตเพื่อตั้งสถานบริการ ณ สถานที่เดียวกันนั้นไม่ได้

มาตรา 24 เมื่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีเหตุอันควรเชื่อหรือสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ในสถานบริการแห่งใด ให้เจ้าพนักงานนั้นมีอำนาจเข้าไปตรวจภายในสถานบริการนั้นได้ไม่ว่าในเวลาใด ๆ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตรวจแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

(พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 11)

มาตรา 25 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ ผู้ดำเนินการ ลูกจ้าง หรือคนรับใช้ของสถานบริการ ผู้ใดสามารถให้ความสะดวกแก่เจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติตามมาตรา 24 ได้ แต่ไม่ยอมให้ความสะดวกนั้นเมื่อเจ้าพนักงานขอร้อง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2521 มาตรา 12)

มาตรา 25 ทวิ ผู้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (4) ถ้าดำเนินการ ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรม หรือมิได้ปฏิบัติได้เป็นไปตามมาตรา 4 ทวิ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งหยุดกิจการได้ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน

(พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2525 มาตรา 6)

มาตรา 26 ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) (2) (3) โดยไม่ได้รับ อนุญาต หรือดำเนินการสถานบริการเช่นนั้นโดยไม่ได้รับอนุญาตให้ต่ออายุ ใบอนุญาต หรือใบอนุญาตถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนหรือดำเนินการสถาน บริการตามมาตรา 3 (4) ในระหว่างถูกสั่งหยุด กิจการตามมาตรา 25 ทวิ ต้อง ระวังโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ในกรณีนี้บุคคลกระทำความผิดตามมาตรา นี้ ให้ผู้ดำเนินการ สถานบริการนั้นร่วมกันผิดกับนิติบุคคลด้วย

(พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2525 มาตรา 7)

มาตรา 26 ทวิ ผู้ใดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (4) โดยไม่แจ้งตาม มาตรา 4 วรรคสอง หรือตั้งสถานบริการฝ่าฝืนมาตรา 7 ต้องระวังโทษจำคุกไม่ เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พ.ร.บ.) สถานบริการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2525 มาตรา 8)

มาตรา 27 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 12 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 มาตรา 18 มาตรา 19 หรือฝ่าฝืนกฎกระ- หารอง ตามมาตรา 17 ต้องระวังโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา 28 ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 13 ต้อง ระวังโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา 29 เมื่อพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับในท้องที่ใด ให้ผู้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (1) (2) หรือ (3) อยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ดำเนินกิจการต่อไปได้ ในเมื่อได้จัดทำบัตรประวัติตามที่บังคับไว้ใน มาตรา 14 และมาขอรับใบอนุญาตตั้งสถานบริการนั้นโดยเสียค่าธรรมเนียมภายในกำหนด สามสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับในท้องที่นั้น

ให้ผู้ตั้งสถานบริการตามมาตรา 3 (4) อยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับปฏิบัติตามมาตรา 16 และมาตรา 17 ภายในกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับใน ท้องที่นั้น

มาตรา 30 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตรา ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ยกเว้นค่าธรรมเนียม และกำหนดกิจการอื่นเพื่อ ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ : เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยเหตุที่ ปัจจุบันได้มีบุคคล ประกอบกิจการสถานบริการบางประเภท ซึ่งอาจดำเนินการ ไปในทางกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมของประชาชน

และจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการนั้น ๆ ไม่เหมาะสมเป็นเหตุให้เยาวชนเอาเยี่ยงอย่าง จนประพฤติดัวเสื่อมทรามลงเป็นการสมควรที่จะออกกฎหมายควบคุมสถานบริการนั้น ๆ รวมทั้งการแสดงด้วย ทั้งนี้เพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ศิลธรรม วัฒนธรรม และประเพณีอันดีของชาติต่อไป

อัตราค่าธรรมเนียม

1) ใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ	ฉบับละ	1,000 บาท
2) ใบแทนใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ	ฉบับละ	100 บาท
3) การต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ	ครั้งละ	500 บาท

โสเภณี มีหรือหมด...ใครกำหนด ? ใครแก้ ?

วาทกรรมคำพูดต่าง ๆ ที่เราได้ยินกันมาจนคุ้นหูเกี่ยวกับโสเภณี มักจะสรุปได้ว่า โสเภณีเป็นสิ่งที่มีความผิดบาปบรรพ จะให้หมดไปจากสังคมคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เพราะประเทศไทยนั้น ๆ ก็มีโสเภณีบนพื้นฐานความคิดนี้ ทำให้กฎหมายและการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่รัฐที่รับผิดชอบอยู่ในลักษณะการปราบปราม-ใช้การปราบปรามตลอดมา โดยที่ขณะเดียวกันคนในสังคมก็รู้สึกว่าเป็นสิ่งธรรมชาติที่ชั่วร้ายแต่ก็จำเป็นต้องมีอยู่ การได้รับมรดกสืบทอดความคิดและค่านิยมเกี่ยวกับโสเภณีต่อ ๆ กันมาเช่นนี้ ทำให้คนไทยส่วนใหญ่ไม่ค่อยรู้สึกว่าคุณค่าชีวิตเช่นนี้คือสาเหตุที่ทำให้เราแก้ปัญหาโสเภณีกันไม่ได้จริงจังเสียที เพราะคนส่วนใหญ่รับรู้ปัญหาโสเภณีตามข่าวสาร หรือที่ชาวต่างชาติอื่น ๆ ช่างนอกบอกหรือประณามโดยที่ไม่สำนึกถึง ๆ ของเราเองยังไม่ได้ตระหนักกันอย่างลึกซึ้งว่ามันเป็นปัญหาเหมือนปัญหาอื่น ๆ ที่ถูกลามมาถึงปลายจมูกของเราแล้ว เช่น ปัญหาจราจร ปัญหาเรื่องน้ำ เรื่องป่าไม้ ซึ่งทุกคนสัมผัสกับปัญหานั้นได้โดยตรงด้วยตนเอง

แต่ปัญหาโสเภณี ผู้ที่เจอกับปัญหาโดยตรงก็คือ ผู้หญิงกลุ่มที่อยู่ในอาชีพนี้ที่ร่างกายต้องกลายเป็นสินค้าอย่างหนึ่ง คนส่วนใหญ่ได้รับผลของปัญหา

ทางอ้อมมากกว่า ที่ผ่านมาก็คือการเสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติภูมิที่ถูกต่างชาติเอาไปเปิดโปงประณามในทางที่เสียหาย ปัจจุบันคนที่ เป็นภรรยาและถูกรวมถึงคนในครอบครัวชายนักเที่ยว ส่วนใหญ่ก็อาจได้รับผลมากขึ้นจากการติดเชื้อเอดส์ ซึ่งผลกระทบนี้ก็จะไปกระทบถึงส่วนอื่น ๆ ที่จะทำให้เกิดปัญหาต่อไปในอนาคต ฉะนั้นถ้าวันนี้เรายังยึดถือค่านิยม ความเชื่อตามวาทกรรม คำพูดเก่า ๆ สมัยที่ยังกินยาหม้อรักษากามโรคกันอยู่แล้วละก็.. ภาวะการสิ้นชาติสิ้นเผ่าพันธุ์จากโรคเอดส์คงจะมาถึงในวันใดวันหนึ่งแน่นอน

ฉะนั้นถ้ามองกันให้รอบด้านทุกมุมแล้วจะพบว่า โสเภณีเกิดขึ้นก็เพราะคนในสังคมบางส่วนต้องการให้เกิด ดำรงอยู่ได้และมีพัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปในรูปแบบต่าง ๆ ก็เพราะคนในสังคมด้วยกันยอมรับ รวมทั้งเห็นประโยชน์หรือบางกลุ่มก็ได้ประโยชน์จากการมีโสเภณี หรือเอาโสเภณีไปหาประโยชน์ได้ โสเภณีจึงกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยที่คนไทยสร้างขึ้นมาวัฒนธรรมประเพณีบางอย่างที่ไม่ดีงามหรือเหมาะสมกับยุคสมัย เช่น การมีทาสก็ยังถูกยกเลิกไปได้ ถ้าทุกคนเห็นว่าวัฒนธรรมการมีโสเภณีเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายของยุคสมัยนี้ ควรที่จะทำให้หมดไป

การแก้ปัญหาโสเภณีจึงต้องทำทั้งในระดับแคบและระดับกว้าง ทั้งระดับล่างและระดับบนทีเดียว

เริ่มที่ตัวเอง

- ถ้าคุณเป็นชายนักเที่ยวโปรดเลิกเที่ยวโสเภณีเสีย
- เลิกให้การสนับสนุนเห็นดีเห็นงามกับเพื่อน พี่น้อง หรือคนใกล้ชิดที่ชอบเที่ยว รวมทั้งควรดำเนิน ห้ามปราม และประณามบุคคลต่าง ๆ ที่ยังนิยมการเที่ยวโสเภณี

- เป็นหูเป็นตา ถ้าพบว่ามีการณ์ล่อวงหญิง ซื้อขายเด็กเพื่อไปเป็นโสเภณี ต้องช่วยกันแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่องค์กรที่ทำงานด้านนี้รู้ให้ทราบ
- ให้ความช่วยเหลือให้กำลังใจหญิงโสเภณีที่ต้องการเลิกอาชีพนี้เท่าที่มีโอกาสจะช่วยให้ได้ เช่น ช่วยส่งข่าวให้พ่อแม่ ช่วยให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องแก่โสเภณี ช่วยติดต่อตำรวจหรือเจ้าหน้าที่องค์กรที่ทำงานด้านนี้ ถ้าผู้หญิงต้องการความช่วยเหลือ

ครอบครัว

- อย่าเห็นแก่เงินและทรัพย์สินที่คนอื่นเอามาล่อ จนนอมขายลูกหลานของตนไปเป็นโสเภณี เพราะนั่นหมายถึง การส่งผู้หญิงไปลงนรกทั้งเป็นเงินที่ได้มาไม่คุ้มกับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของผู้หญิงเลย
- สามัคคี รักใคร่ ประองคองกัน เพื่อให้เกิดความรักความอบอุ่นในครอบครัว เพราะเด็กบางคนที่ครอบครัวแตกแยกส่วนหนึ่งที่ต้องกลายไปเป็นโสเภณี

ชุมชนหมู่บ้าน

- ผู้นำต้องไม่ทำเสียเอง คือ ไม่ทำตัวเป็นเอเยนต์ นายหน้าส่งผู้หญิงในหมู่บ้านออกไปขาย เพราะเห็นแก่เงินที่จะได้รับ หรือแม้แต่จะทำด้วยความหวังดีกับครอบครัวผู้หญิงก็ตาม เพราะความหวังดีนี้จะนำมาซึ่งปัญหาแก่ตัวผู้หญิงและประเทศชาติในอนาคตต่อไป
- คนที่รู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการค้าผู้หญิง ปัญหาของหญิงโสเภณี ต้องช่วยกันเผยแพร่และให้ข้อมูลกับบรรดาเพื่อนบ้าน หรือช่วยกันห้ามปรามครอบครัวที่กำลังคิดจะขายลูกสาว

- ทุกคนต้องร่วมมือกันคิดหาหรือตรากฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของหมู่บ้าน ออกมาใช้ร่วมกัน ในการป้องกันไม่ให้สมาชิกของชุมชนหมู่บ้านขายลูกหลานของตนไปเป็นโสเภณี โดยมีกฎลงโทษที่รุนแรง
- ช่วยกันรณรงค์ แก้ไข เปลี่ยนค่านิยมให้คนในหมู่บ้านหันมาให้ความสำคัญกับศีลธรรม คุณธรรม การมีชีวิตอย่างเรียบง่ายไม่ฟุ้งเฟ้อ อยากมีอยากได้จนให้ความสำคัญกับเงิน ความร่ำรวยมั่งคั่ง ความสะดวกสบายซึ่งเป็นค่านิยมที่นำมาซึ่งความคิดในการขายลูก หรือเด็กผู้หญิงเองก็คิดที่จะออกไปทำงานขายบริการเพราะงานเบา รายได้ดี โดยไม่รู้ถึงปัญหาที่จะตามมาภายหลัง
- รวมกลุ่มช่วยกันแก้ไขปัญหามั่วสุมชู้สาว เช่น ปัญหาหนีสิน ความขาดแคลนต่างๆ ทุกคนในหมู่บ้านไม่ว่ารวยจนต่างต้องพึ่งพาอาศัยกันอยู่แล้ว เพราะต่างก็ไม่ใช้ใคร เป็นญาติพี่น้องกันเป็นส่วนใหญ่

นอกจากระดับเล็ก ๆ ดังกล่าวแล้ว ระดับใหญ่ ๆ คือ ระดับหน่วยงาน ทุกหน่วยงาน ระดับชาติที่จัดวางนโยบายก็ต้องร่วมมือกันเพื่อสนับสนุนกิจกรรมทางเศรษฐกิจของชาวบ้านให้อยู่ได้ ในขณะเดียวกันก็ต้องดำเนินการจัดการในทางกฎหมาย การหามาตรการควบคุมลงโทษอย่างจริงจังแก่ผู้ที่ยังกระทำการหาผลประโยชน์จากร่างกายผู้หญิง การส่งเสริมทางการศึกษาแก่เด็กและเยาวชน ให้ความรู้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องแก่ชาวบ้านเพื่อให้รู้เท่าทันปัญหาการค้าประเวณี

อีกประการคือ ต้องยุตินโยบายที่จะก่อให้เกิดการสนับสนุนการค้าประเวณีทางอ้อม เช่น การประกวดความงามในลักษณะต่าง ๆ การส่งเสริมธุรกิจประเภทสถานเริงรมย์ รวมทั้งต้องควบคุมการโฆษณาชวนเชื่อต่างๆ ที่จะดึงให้คนส่วนใหญ่ไปเห็นความสำคัญของเงินทองมากกว่าศีลธรรม คุณธรรมในขณะเดียวกัน ก็ต้องเปิดโอกาสและให้อำนาจแก่ชุมชนท้องถิ่นในการเสนอทางเลือกและมี

อำนาจในการดูแลจัดการตนเองในด้านต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาของเขาเองได้

จะเห็นว่าการกำหนดให้มีโสเภณีเกิดขึ้นเป็นเรื่องของคนในสังคม ดังนั้น การที่จะกำหนดให้เลิกหรือหมดไป จึงขึ้นอยู่กับคนในสังคมทุกคนรวมทั้งตัวเราเองด้วย ซึ่งบางคนอาจจะไม่รู้ว่าตนเองไปมีส่วนที่จะกำหนดหรือแก้ไขได้อย่างไร ในฐานะที่เราทุกคนต่างเป็นสมาชิกของสังคมการกระทำของคนอื่นอาจมากระทบถึงเราได้ ดังกรณีที่เคยมีโสเภณี คนทำธุรกิจค้าผู้หญิงบางคนในสังคมทำให้ประเทศไทย ซึ่งก็คือคนไทยทุกคนรวมทั้งเราถูกประณาม หลายคนคิดไม่ออกว่าตนเองจะทำอย่างไร การอยู่เฉย ๆ อาจไม่สร้างปัญหา แต่ก็เท่ากับยอมให้ปัญหานั้นเกิดขึ้นและดำเนินไปได้ สิ่งที่ยากที่สุดที่ทุกคนทำได้ก็คือ การต่อต้านกลุ่มบุคคลทุกกลุ่มทุกคนที่สร้างปัญหา นี่คืออำนาจในมือของเราที่จะสามารถช่วยกันกำหนดการมีอยู่หรือหมดไปของโสเภณี ขึ้นกับว่าเราต้องการแก้ปัญหานี้กันอย่างจริงจังและจริงใจหรือไม่?

รู้ไว้ถ้าไม่อยากถูกลอก

แม้ว่าเรื่องราวของผู้หญิงที่เดินทางเข้าสู่อาชีพนี้ในปัจจุบันจะปรากฏว่าคือผู้หญิงที่สมัครใจ แต่ก็มิได้หมายความว่าผู้หญิงที่ต้องมาเป็นโสเภณีเพราะถูกลอก ถูกล่อลวงมาจะหมดไป ฉะนั้นใครที่ไม่อยากถูกลอกต้องระวัง

จะระวังได้อย่างไร

1. อย่าเชื่อและไวใจคนง่าย ๆ โดยเฉพาะคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จัก หรือแม้แต่เพื่อนสนิทหรือคนในหมู่บ้านที่อาจมาติดต่อชักชวนไปทำงาน ไปเที่ยว หรือไปประกวดนางงาม อย่าเห็นแก่อินจ้างรางวัล ต้องตรวจสอบประวัติและเบื้องหลังอาชีพคนที่มาชักชวนให้แน่ชัด ถ้าไม่แน่ใจอย่าเชื่อหรือตามเขาไป
2. กรณีที่มาชวนไปทำงาน ควรปรึกษาหารือกับผู้ใหญ่หรือผู้ที่รู้เรื่องโลกภายนอกดีกว่าเรา เช่น ครู ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านที่เป็นคนดี เป็นที่เคารพนับถือของทุกคน และควรสอบถามสถานที่ ลักษณะการทำงานว่าไปอยู่ที่ไหน กับใคร ทำอะไร ให้ได้ข้อมูลรอบคอบเสียก่อนว่าปลอดภัย
3. ถ้ามีคนมาติดต่อพ่อแม่ เอาเงินมาวางล่วงหน้าเพื่อให้เราไปทำงานด้วย ต้องคุยกับพ่อแม่พี่น้องให้รู้ถึงผลเสีย และอันตรายที่จะตามมา โดยเฉพาะต้องให้ทุกคนที่บ้านรู้ว่าการค้าประเวณีเป็นอาชีพที่ผิดกฎหมาย พ่อแม่ ผู้ปกครองและครู ที่ให้เด็กมาค้าประเวณีจะมีความผิดตามกฎหมายหนักกว่าความผิดอื่น ๆ อีกด้วย
4. อย่ากินอาหาร น้ำ เครื่องดื่มต่าง ๆ ที่คนแปลกหน้าหยิบยื่นให้ เพราะอาจมียานอนหลับใส่มาด้วย
5. ถ้าต้องไปไหนไกล ๆ ควรมีญาติพี่น้อง พ่อแม่ไปด้วย ยิ่งถ้าเป็นเด็กผู้หญิงแล้วยิ่งไม่ควรเดินทางคนเดียว

6. ถ้ามีปัญหา มีปากเสียงทะเลาะกับพ่อแม่อย่ารู้ความหนีออกจากบ้าน เพราะเมื่อออกจากบ้านแล้วอาจตกเป็นเหยื่อของนักต้มตุ๋น หลอกหลวงพาไปขายได้

7. ถ้าอยากทำงาน ควรไปสมัครที่แรงงานจังหวัดในจังหวัดของตน หรือถ้าในกรุงเทพฯ ก็ควรไปที่กรมแรงงาน หรือสำนักงานย่อยของกรมแรงงาน ตามสถานีขนส่งต่าง ๆ อย่าไปตามสำนักจัดหางานเอกชน เพราะนอกจากจะเสียค่านายหน้าแล้ว ยังอาจถูกหลอกไปขายช่องอีกด้วย

8. ต้องติดตามข่าวคราวต่าง ๆ จากโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์บ้าง เพื่อให้รู้เล่ห์เหลี่ยมเท่าทัน เรื่องราวภายนอก

9. ไม่ควรยึดเอาบุคคลที่ร่ำรวยจากการไปขายบริการทางเพศ เป็นแม่แบบตัวอย่าง เพราะจะทำให้เราหลงใหลไปกับความร่ำรวย เงินทองของเขาจนถูกชักจูงไปได้ง่าย

แต่สำหรับคนที่พลั้งเผลอถูกหลอก รู้ตัวภายหลังเมื่อถูกนำมาขายช่องแล้วก็ขอให้ตั้งใจให้ดีเพื่อหาหนทางต่อไป ถ้าถูกบังคับให้รับแขกก็ควรยอมเพื่อให้แมงดาว่างใจและไม่ควบคุมกักขัง เราอาจหาทางขอความช่วยเหลือจากแขกหรือปรึกษากับเพื่อน ๆ เพื่อหาวิธีหลบหนีออกมา หลังจากหนีออกมาแล้วควรไปหาตำรวจหรือหน่วยงานที่ทำงานช่วยเหลือผู้หญิงเพื่อแจ้งความ และขอความช่วยเหลือต่อไป

หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือ

พบผู้หญิงและเด็กถูกล่อลวง ถูกเอาเปรียบทารุณทางเพศ หรือถูกขอร้องให้ช่วย คุณเป็นคนหนึ่งที่ช่วยคนเหล่านั้นได้โดยแจ้งไปยังหน่วยงานเหล่านี้

1. **ศูนย์ประสานงานและปราบปราม การใช้แรงงานเด็กและโสเภณีเด็ก
กองปราบปราม**
509 ถนนวรจักร เขตป้อมปราบฯ กทม. 10100
โทร. 224-8481 หรือ 195
2. **คณะกรรมการเพื่อยุติการเอาเปรียบเด็กทางเพศ**
ตุ้ ปณ.20 ปทผ.บางพลัด กทม. 10700
โทร. 435-1246 โทรสาร 434-6774
3. **ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก มูลนิธิเด็ก**
180/10 ซอยวัดสีตวาด จรัญสนิทวงศ์ 12 กทม. 10600
โทร. 412-1196, 412-0739 โทรสาร 412-9833
4. **บ้านพักผู้หญิง มูลนิธิผู้หญิง**
35/267 จรัญสนิทวงศ์ 62 บางกอกน้อย กทม. 10700
โทร. 433-5149 โทรสาร 434-6774
5. **ศูนย์พิทักษ์สิทธิสตรี มูลนิธิเพื่อนหญิง**
1379/30 ซอยประดิษฐ์ชัย ถนนพหลโยธิน สามเสนใน พญาไท
กทม. 10400
โทร. 270-0928-9 โทรสาร 271-2443
6. **บ้านพักฉุกเฉิน 1**
6 ถนนสุขุทัย กทม. 10300
โทร. 241-5116, 241-417

7. **บ้านพักฉุกเฉิน 2**
501/1 หมู่ 3 ถนนเคชะตุ่งคะ ดอนเมือง กทม. 10210
โทร. 566-1774, 566-2288 โทรสาร 566-2288
8. **มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก**
143/109-111 หมู่บ้านปิ่นเกล้าพัฒนา ซอยวัดสุวรรณคีรี
ถนนปิ่นเกล้า-นครชัยศรี บางกอกน้อย กทม. 10700
โทร. 433-6292
9. **มูลนิธิทองใบ ทองแปด**
15/138-139 ซอยเสือใหญ่อุทิศ ถนนรัชดาภิเษก
เขตจตุจักร กทม. 10900
โทร. 513-6085 โทรสาร 513-6085
10. **สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์**
สีกมพิศล ถนนพญาไท กทม. 10400
โทร. 246-1457
11. **ไทยแลนด์ แบ็บติสต์ มิชชันนารี เฟลโลชิพ (ศูนย์ชีวิตใหม่)**
ต. ปณ.29 อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000
โทร. (053) 243-742
12. **ชมรมชาวเหนือสัมพันธ์ กรุงเทพ**
49 ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร กทม. 10200
13. **ศูนย์พิทักษ์สิทธิหญิงบริการ (Empower)**
โทร. 234-3078, 234-0398

ภาคผนวก

ข้อคิดเห็นจากพระอาจารย์นิตระ อมโรภิกขุ

เจริญพร โยมประดิษฐ์ เจริญโกษาภี.

ตามที่ได้อ่านหนังสือ เรื่อง ข้อคิด ความเห็นเกี่ยวกับปัญหาโสเภณี
เพื่อลงหนังสือ โยม หรือข้อหนังสือคู่มือนี้ " ศึกษาที่อุทิศของประเทศกับปัญหาโสเภณี.
ที่ ทม ๐๘๐๑/ ๑๑๙๔๓ จึงเป็นเอกสารของ สภานิติบัญญัติประจำกรม มหาวชิราวุธสมัยที่
แล้ว. จึงปัญหาที่กล่าว ที่ หักเป็นปัญหาใหม่ระดับประเทศ นี้อะดับโลก ซึ่งก็ดังจะดูตาม
ในข้อที่ออกไป มากกว่าจะลดข้อข้อขบ. จึงเห็นสมควรที่หลายๆฝ่าย ควรจะได้ช่วยเนื่อ เพื่อ
แก้ไขปัญหานี้ที่กล่าวนี้ให้ดีขึ้น ทกะที่ ดีขึ้นเป็นลำดับจนกระทั่งให้ทุกคนได้ตระหนักถึง
แง่ของมนุษยธรรมมากขึ้น จึงเพื่อความสุขของคนเองและสังคมส่วนรวมเป็นที่สุด.

ตามปัญหาที่โยมได้ ตั้งไว้เป็นข้อๆ นั้น ข้าพเจ้าขอตอบ พอเป็น สิ่ง
เพื่อเป็น เครื่องเตือนสติที่ปัญหาข้อๆ ที่บดขยี้ ทั้งนี้ ขอให้ทุกคนได้พิจารณา และ คัดค้าน
ในทางพุทธศาสน์ให้มากๆ ปัญหาทุกอย่างจะ ลดข้อข้อขบแน่นอน.

๑. ข้อคิด ความเห็นทั่วไปเกี่ยวกับปัญหาโสเภณี.

โสเภณีนั้น มีมา ทั่วโลกจากคนมีกำลังทรัพย์ อาจจะ เศรษฐกิจ
การที่มากเกินจำเป็น หรือจิตสั่น เพื่อลดข้อข้อขบของปากท้อง และ ดรอขดริ้ว บ้างก็ถูก
หลอกลวง บ้างก็ ถูกชักชวนจนเกิดอาการสมัครใจเอง ฉะนั้น จึงควรเลิก.

๒. กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโสเภณี.

ตามประมวลกฎหมายอาญา ว่าด้วย เสรีภาพ/การเพศ/การที่ผิด เจริญ
กฎหมายได้กำหนดลักษณะความผิดและบทลงโทษไว้ โดยชัดแจ้งแล้ว แต่ในทางปฏิบัติ
นั้นดูเหมือนว่ายังไม่มีการใช้กฎหมายนี้สักเท่าไรนัก ดังจะเห็นจากการ มีกรณีโสเภณี -
และมีโสเภณีที่ เห็นกันโจ่งแจ้งตามเมืองใหญ่ๆ ที่ๆไป ย่นกอบ กับคนๆไป หรือโสเภณี
เองมีการชักชวนมาก แม้แต่โสเภณีเองเองก็ตาม ตัวอย่างปัญหาที่เรารู้จัก.

3. การป้องกันมิให้ปัญหาของหลวงเป็นโศกนาฏ

ซึ่งได้ตอบไว้แล้วตามปัญหาข้อที่ 1, 2 ข้างต้น ว่าด้วยความยากจน เพื่อปากท้อง เพื่อความอยู่รอด การกักขังโทษ ทำให้ยอมทวงวัตถุอันมีค่า แลให้คนจนยากได้ จนอาจจวนเจียนยอมตบหัว จำต้องแสวงหาหนทางให้ได้ แม้ในทางมิชอบรวมถึงตาม ประกอบกับ ตระกูลชนบทที่วันตก ผืนไร่ ก็อเพลไม่ถือ สักขยของ เอกสารภรณ์ เนื้อความ เป็นศิลาในทางทะเลลึกมากขึ้น การถือสารภรณ์ วิชชุ โทษกัณฑ์ ผืนไร่ก็อเพล ทิ้งขว้างสิ่งอันมีค่าแก่ที่มีถิ่นให้เกิดปัญหาโศกนาฏ เพื่อเกื้อหนุน ก็ต้องดับที่เหตุนี้ จึงจะถูกต้อง ประกอบกับ ตระกูลคนจนที่มีชีวิต สักขยมากขึ้น ทิ้งขว้างสิ่งอันมีค่าแก่ที่มีถิ่นให้เกิดปัญหาโศกนาฏ เพื่อเกื้อหนุน ก็ต้องดับที่เหตุนี้ จึงจะถูกต้อง ประกอบกับ ตระกูลคนจนที่มีชีวิต สักขยมากขึ้น ทิ้งขว้างสิ่งอันมีค่าแก่ที่มีถิ่นให้เกิดปัญหาโศกนาฏ เพื่อเกื้อหนุน ก็ต้องดับที่เหตุนี้ จึงจะถูกต้อง

4. การให้คนจนพ้นหนี้โศกนาฏ และผู้ถูกปลดออกหลวง และการให้กู้ยืม

การให้คนจนพ้นหนี้โศกนาฏ และผู้ถูกปลดออกหลวง และการให้กู้ยืม การให้คนจนพ้นหนี้โศกนาฏ และผู้ถูกปลดออกหลวง และการให้กู้ยืม การให้คนจนพ้นหนี้โศกนาฏ และผู้ถูกปลดออกหลวง และการให้กู้ยืม

ก่อนปัญหาข้ออื่นๆ นั้น ฮาตนาได้เคยปรารถนาไว้ข้างบนในหนังสือ เรื่อง "ตามรอยพระโอษฐ์" เนื้อหาประการนี้ในหนังสือเล่มนั้น ขอสืบย้อนตามหลักฐานเป็นหลักฐานต่อไป

ที่สุภะ ขอสืบย้อนตามหลักฐานของบุคคลทุกคน ทุกๆ ฝ่ายที่ได้มีจิตใจ ใจกันเพื่อประโยชน์สุขของชาติทุกคน ได้ยก สักขยอันมีผลบุญที่ก่อให้เกิดเป็นผลดีด้วย ให้โยมทุกคน จงประคับประคองความสูงความเจริญ ประสพตามสำเร็จในสิ่งที่ปรารถนา อันเป็นวิสัยอันชอบของทุกประการ ขอสืบย้อนตามหลักฐานเป็นหลักฐานต่อไป ขอสืบย้อนตามหลักฐานเป็นหลักฐานต่อไป ขอสืบย้อนตามหลักฐานเป็นหลักฐานต่อไป

เจริญธรรม.

(พระจันทร์ อดิเรกวิทย์)
170-36

ข้อคิดเห็นเรื่องปัญหาโสเภณีกับเอดส์
โดย
ศาสตราจารย์ ร้อยเอก กฤษฎา อรุณวงษ์ ณ อยุธยา
ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

ปัญหาเรื่องโสเภณีก็ดี เรื่องเอดส์ที่กำลังแพร่ระบาดก็ดี เหล่านี้ล้วนแต่มีรากเหง้ามาจากความแตกสลายของสถาบันครอบครัวในสังคมปัจจุบัน การแก้ปัญหาเฉพาะกิจเฉพาะเรื่อง โดยไม่สาวลึกลงไปแก้ไขที่รากเหง้าของปัญหา อันได้แก่การสร้างความรักความอบอุ่นให้เกิดขึ้นในสถาบันครอบครัว นอกจากจะไม่สามารถแก้ไขปัญหาของสังคมได้อย่างถาวรแท้จริงแล้ว หากวิธีการแก้ปัญหาเฉพาะจุดเฉพาะเรื่องดังกล่าว ส่งผลกระทบทางอ้อมทำให้สถาบันครอบครัวขาดความรักความอบอุ่น และความอาทรห่วงใยต่อกันมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมแล้ว ปัญหาของสังคมก็จะขยายตัวกว้างออกไป โดยอาจแสดงอาการให้ปรากฏในรูปแบบของปัญหาใหม่ ๆ ไม่สิ้นสุด

ร้อยเอก

(กฤษฎา อรุณวงษ์ ณ อยุธยา)
ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

ข้อคิดเห็นจาก พล.ต.อ. ประทิน สันติประภพ อธิบดีกรมตำรวจ

มหาวิทยาลัยมหิดล
ปีที่ 1507
วันที่ 15 ก.พ. 2537
เวลา 17.00

มหาวิทยาลัยมหิดล
วันที่ 15 ก.พ. 2537
เวลา 16.30

ที่ มท 0520.23/2065

กรมตำรวจ ถนนพระรามที่ 1
ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

14 กุมภาพันธ์ 2537

เรื่อง การเสนอข้อคิด ความเห็น เกี่ยวกับปัญหาโสเภณี เพื่อลงหนังสือ

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหิดล

อ้างถึง หนังสือมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ มท 0801/- ลง 8 พฤศจิกายน 2536

สิ่งที่ส่งมาด้วย บทความ " การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี "

ตามหนังสือที่อ้างถึง มหาวิทยาลัยมหิดล ให้เสนอข้อคิด ความเห็น เกี่ยวกับปัญหา
โสเภณีในแง่มุมต่าง ๆ ตามหัวข้อที่แนบ นั้น

พร้อมนี้ ได้ส่งบทความ ข้อคิดเห็น ในหัวข้อ " การป้องกันและปราบปรามการค้า
ประเวณี " มายังท่าน ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย จำนวน 4 แผ่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

พลตำรวจเอก

(ประทิน สันติประภพ)

รองอธิบดี ๖ รักษาการแทน

อธิบดีกรมตำรวจ

สำนักงานแผนงานและงบประมาณ

โทร. ๑๕193๑1

การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

ปัญหาโสเภณีเป็นปัญหาสังคมที่มีปัจจัยมูลเหตุสำคัญทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม ค่านิยม วัฒนธรรม การศึกษา การแก้ไขปัญหาดังกล่าวนั้นไม่อาจจะนำมาตรการในด้านใดด้านหนึ่งมาใช้ดำเนินการเพียงลำพัง โดยเฉพาะมาตรการทางด้านกฎหมายในปัจจุบันพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ก็มีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อ “ปราบ” โดยไม่ให้มีการค้าประเวณีอย่างเปิดเผย หรือเป็นลักษณะซ่องโสเภณี แม้ว่าจะมีกฎหมายห้ามการค้าประเวณีอย่างเด็ดขาด โสเภณีก็น่าจะหมดไปได้ จนนกว่าจะขจัดสาเหตุของปัญหาโสเภณีทั้งทางด้าน เศรษฐกิจและสังคมได้อย่างจริงจัง การแก้ไขปัญหาดังกล่าว จึงควรที่จะได้พิจารณา และดำเนินการในด้านต่าง ๆ ได้แก่

1. การแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจ ให้ประชาชนมีรายได้และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะต้องพิจารณาการพัฒนาเศรษฐกิจ และการกระจายรายได้ไปสู่สังคมชนบท เพื่อยกระดับรายได้ของประชาชนในท้องถิ่น ให้สามารถอยู่ในสังคมเป็นสุขได้ใกล้เคียงกับประชาชนในเขตเมือง
2. การกำหนดนโยบายที่ชัดเจนในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ที่จะต่อต้านการค้าประเวณีทั้งหญิง - ชาย และเด็ก โดยให้เน้นด้านศิลปวัฒนธรรม ทัศนียภาพท้องถิ่น
3. การแก้ปัญหาด้านสังคม โดยการยกระดับการศึกษา และกระจายโอกาสทางการศึกษา ทั้งในและนอกระบบ โดยมีการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาโสเภณีและธุรกิจบริการทางเพศ รวมไปถึงการปลูกฝังค่านิยมและ

ทัศนคติแก่ประชาชนทั่วไป เพื่อให้เคารพในสิทธิแห่งความเป็นมนุษย์ และเลิกค่านิยมที่ไม่ถูกต้องทางเพศ ตลอดจนค่านิยมในทางวัตถุ และให้มีการรณรงค์ถึงชุมชน หมู่บ้าน ในระดับครอบครัวให้ตระหนักว่า การค้าประเวณีเป็นสิ่งไม่พึงปรารถนา และจะต้องดำเนินการระงับยับยั้งอย่างเร่งด่วน

4. การดำเนินการตามมาตรการทางกฎหมาย โดยจัดให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย ซึ่งในปัจจุบันได้มีการพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี โดยเพิ่มโทษผู้กระทำความผิดฐานจัดให้มีการค้าประเวณีหรือทำร้าย ข่มขู่ บังคับหญิงหรือเด็กให้ค้าประเวณีให้มีโทษหนักขึ้น เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวหลบหลีก หรือให้เจ้าพนักงานสามารถควบคุมตรวจสอบได้ เพื่อควบคุมกามโรคหรือเอดส์ เป็นต้น

ในความรับผิดชอบของกรมตำรวจนั้น กรมตำรวจ ได้ใช้มาตรการเชิงรุกต่อปัญหาการค้าประเวณี โดยนำเอามาตรการทางด้านชุมชนและมวลชนสัมพันธ์เข้าดำเนินการ ซึ่งได้จัดทำโครงการรณรงค์ป้องกัน แก้ไขปัญหาโสเภณีเด็ก บรรลุไว้ในแผนสาขาชุมชนและมวลชนสัมพันธ์ตามแผนกรมตำรวจแม่บทฉบับที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 2 ประการ คือ

(1) ให้ตำรวจรณรงค์สร้างความรู้ ความเข้าใจแก่ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง เด็ก และประชาชนเกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหาโสเภณีเด็ก โดยเฉพาะทางภาคเหนือในถิ่นทุรกันดารหรือแหล่งชุมชนที่มีเด็กถูกล่อลวงเพื่อป้องกันการล่อลวงเด็ก เพื่อเปลี่ยนทัศนคติและค่านิยมที่ให้เด็กมาเป็นโสเภณี

(2) รณรงค์สร้างความรู้ความเข้าใจแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยตนเอง เกี่ยวกับความรุนแรงของปัญหาโสเภณีเด็ก ให้ทราบถึงผลเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ประเทศ เพื่อให้มีการกวาดล้างตรวจสอบตราสถานบริการ และสถานเริงรมย์ ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ อย่างเข้มงวด รวมทั้งลงโทษอย่างเฉียบขาดแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการล่อลวงเด็กมาเป็นโสเภณี

แนวทางในการดำเนินงานตามโครงการนั้น ได้กำหนดที่จะให้มีการดำเนินการในด้านต่าง ๆ กล่าวคือ

- (1) จัดชุดปฏิบัติการชุมชนสัมพันธ์ ของหน่วยตำรวจภูธรและนครบาล และชุดปฏิบัติการมวลชนสัมพันธ์ของหน่วยตำรวจตระเวนชายแดน ออกดำเนินการในพื้นที่เป้าหมายถิ่นทุรกันดารยากจนในภาคเหนือ หรือพื้นที่ต่าง ๆ หรือแหล่งชุมชนที่ทราบข่าวสารแน่ชัดว่านิยมส่งบุตรหลานไปเป็นโสเภณี
- (2) ให้ทุกสถานีตำรวจ ทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ให้ได้ทราบถึงสภาพปัญหาและความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อประเทศชาติเป็นส่วนรวม
- (3) ให้ทุกสถานีตำรวจ และหน่วยตำรวจตระเวนชายแดนในพื้นที่ปฏิบัติการชุมชนและมวลชนสัมพันธ์ ตลอดจนประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบถึงปัญหาความผิดตามกฎหมาย การเปลี่ยนแปลงทัศนคติค่านิยมไปสู่สิ่งถูกต้อง
- (4) ให้ทุกสถานีวิทยุกระจายเสียงในเครือข่ายของกรมตำรวจ ธรนรงค์ และดำเนินการประชาสัมพันธ์ในเรื่องนี้อย่างต่อเนื่อง
- (5) ให้มีการผลิตสื่อเอกสาร สิ่งพิมพ์ สปอตโทรทัศน์ และวิทยุกระจายเสียง ในโครงการชุมชนและมวลชนสัมพันธ์ เพื่อการรณรงค์ เผยแพร่และประชาสัมพันธ์
- (6) ให้ทุกสถานีตำรวจเข้มงวดกวดขันตรวจตรา และปราบปรามขบวนการค้าโสเภณีเด็กและแก้ไขปัญหาโสเภณีเด็กในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง

สำหรับเป้าหมายในการรณรงค์นั้น ได้กำหนดที่จะดำเนินการรณรงค์ต่อกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ ที่สำคัญ คือ

- (1) พ่อ แม่ ผู้ปกครอง และเด็ก โดยเน้นหนักไปที่ถิ่นทุรกันดารยากจนในภาคเหนือ ภาคอื่น ๆ และแหล่งชุมชน ซึ่งนิยมส่งบุตรหลานมาเป็นโสเภณี
- (2) ประชาชนทั่วไป
- (3) หน่วยงานต่าง ๆ ในภาครัฐ และภาคเอกชน

(4) เจ้าหน้าที่ตำรวจ

เพื่อให้ทราบถึงความรุนแรงของปัญหา ผลเสียของการค้าหญิงและเด็ก และธุรกิจบริการทางเพศ ทั้งต่อตัวเองและสังคม และทราบถึงความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อเปลี่ยนแปลงทัศนคติและค่านิยมในการส่งบุตรหลานมาเป็นโสเภณี ร่วมมือร่วมกันบริหารจัดการการค้าสินค้ามนุษย์ การค้าหญิงและเด็กในประเทศไทยให้หมดสิ้นไป

ในด้านการสืบสวนปราบปรามความผิด เกี่ยวกับการค้าประเวณีนั้น กรมตำรวจ ได้มีการสั่งการและเน้นย้ำการปฏิบัติเป็นลำดับมาอย่างต่อเนื่อง โดยได้กำหนดให้ตำรวจทุกหน่วย ที่มีหน้าที่ในการสืบสวนปราบปราม ดำเนินการตั้งแต่การสืบสวนหาข่าวในเชิงรุก เพื่อทราบประวัติบุคคลและสถานที่เป้าหมาย คือ สถานที่การค้าประเวณี ซ่องโสเภณี โรงน้ำชา โรงแรมที่เปิดเป็นซ่องโสเภณี สถานบริการ ร้านอาหารหรือเครื่องดื่มที่เปิดเพื่อเป็นการอำพรางการค้าประเวณี หรือสถานที่อื่นใดที่มีลักษณะหรือพฤติการณ์ในการค้าประเวณี ผู้ประกอบการ ผู้เป็นธุระจัดหา ผู้ใช้อุบายหลอกลวงหรือบังคับค้าประเวณีหญิง เด็กหญิงหรือเด็กชาย และบุคคลซึ่งดำรงชีพอยู่จากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีไม่ว่าจะดำเนินการเป็นขบวนการหรือดำเนินการอย่างเป็นเอกเทศ แล้วกวัดข้นปราบปรามอย่างเฉียบขาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้เน้นย้ำและกำชับหน่วยปฏิบัติในกรมตำรวจให้ดำเนินการปราบปรามจับกุม และจัดการนำเด็กหญิงและเด็กชาย อายุต่ำกว่า 18 ปี มาค้าประเวณีให้หมดสิ้นไปโดยเด็ดขาด ไม่ว่าจะกระทำโดยสมัครใจหรือไม่ก็ตาม ในส่วนนี้กรมตำรวจได้ให้สถานตำรวจท้องที่ตรวจสอบกวัดข้นสถานบริการต่าง ๆ ที่มีการรับบุคคลเข้าทำงานโดยใช้ใบแทนบัตรประชาชน (ใบเหลือง) หรือใช้บัตรประชาชนที่สงสัยว่าจะเป็นบัตรปลอม ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้เด็กที่อายุยังไม่ครบ 18 ปีบริบูรณ์ เข้าทำงานในสถาน

บริการ และได้ดำเนินการจัดตั้งหน่วยเฉพาะกิจ สำหรับป้องกันปราบปราม โสเภณีเด็กและการใช้แรงงานเด็ก โดยได้กำหนดบทบาทหน้าที่ ให้กองปราบปรามเป็นหน่วยเฉพาะกิจ ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการป้องกันปราบปราม โสเภณีเด็กและแรงงานเด็ก สามารถปราบปรามจับกุมในทุก ๆ พื้นที่ ทั้งในเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดต่าง ๆ และมีหน้าที่เป็นศูนย์รับแจ้งข้อมูล โสเภณีเด็กและการใช้แรงงานเด็กได้ตลอด 24 ชั่วโมง ตลอดจนประสานการปฏิบัติ กับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

นอกจากนั้นกรมตำรวจยังได้มี ระเบียบ คำสั่ง กำหนดบทลงโทษข้าราชการ การตำรวจท้องที่ผู้ปล่อยปละละเลยการปราบปราม และข้าราชการตำรวจผู้เข้าไปมีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องพัวพัน หรือมีผลประโยชน์ หากตำรวจผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกดำเนินการทั้งทางอาญา และทางวินัยอย่างจริงจัง

ข้อคิดเห็นจากเอกสารและบุคคลต่าง ๆ

186

30. หวังอะไรในสยาม

หวังสยาม	นามประเทือง	เป็นเมืองพุทธ
บริสุทธิ์	ศดใส	ไร้แสงสี
ไม่ข้องเกี่ยว	เที่ยวเตร่	โสเภณี
มองสตรี	เป็นญาติ	ทุกชาติชน
คือเพศแม่	ผู้สูงส่ง	ดำรงศักดิ์
มอบความรัก	แต่ดูดยา	รักษาผล
ให้กำเนิด	สิ่งศักดิ์สิทธิ์	ชีวิตคน
เป็นตัวตน	ดีชั่ว	อยู่ทั่วกัน
อย่ามองหญิง	เป็นเหยื่อ	แม่เนื้อนิ่ม
อันแอมอัม	เอมโอรุ	โทษมหันต์
มุ่งบำบัต	อารมณ์ชั่ว	เมามัวมัน
เพียงเสร็จสม	อารมณ์กระสัน	ทุกวันคืน
อย่าทำลาย	ด้วยกำลัง	ไม่ยั้งคิด
อันเหี้ยมโหด	อำมหิต	กระหายหิน
เหมือนล่าสัตว์	สมสู่	ไม่อยู่เย็น
คือข่มขืน	เพศแม่	แพ้กำลัง
อย่าทำลาย	ด้วยเงินตรา	สารพัด
เพียงบำบัต	อารมณ์ใคร่	ใจกลุ่มคลั่ง
เหมือนล่าสัตว์	สมสู่	ไม่อยู่ยัง
ใช้กำลัง	เงินตรา	เช่นฆ่าเธอ
ให้เธอยอม	นอมจ้านน	เป็นคนบาป
คลุกคาวคราบ	ราศีดำ	สม้าเสมอ
ใช้กำลัง	ชินใจ	เมื่อใครเจอ
ข่มขืนเธอ	ด้วยเงินตรา	ไม่ปราณี
หวังสยาม	นามประเทือง	เป็นเมืองพุทธ
บริสุทธิ์	ศดใส	ไร้แสงสี
ไม่ข้องเกี่ยว	เที่ยวเตร่	โสเภณี
มองสตรี	เป็นญาติ	ทุกชาติชน

พระจันทร์

25 เมษายน 2537

1. “โสเภณีส่วนใหญ่มักจะมีพื้นเพมาจากทางภาคเหนือ ซึ่งมีแรงงานทางานทางสังคมต่ำ เพราะอาชีพนี้ได้รับการปฏิเสธและเหยียดหยามจากญาติมิตร เมื่อกลับบ้านก็ได้รับการต้อนรับจากพ่อแม่ ผู้ชายยินดีที่จะแต่งงานด้วย โดยมิได้รังเกียจแต่ประการใด ซึ่งผิดกับภาคอื่น....”

จากเอกสาร “ปัญหาโสเภณี” ของชมรมชาวเหนือสัมพันธ์

2. “ฉันมีชีวิตเยี่ยงสัตว์ ถูกขายมาแล้วสามทอด ฉันอ่อนน้อมเจ้านายให้ปล่อยฉันกลับบ้าน แต่หล่อนบอกว่าฉันยังติดหนืดยะแยะ ต้องชดใช้ให้หมดก่อน ทุกวันฉันต้องนอนกับผู้ชายไม่เคยได้รับอนุญาตให้หยุดงาน แม้เวลามีประจำเดือน ฉันถูกขู่ถ้าชินหนีออกไปพวกเขาจะตามฉันกลับและจะฆ่าฉันรวมทั้งพ่อแม่ของฉันด้วย....”

จากจดหมายของ “กุน” สาวไทยที่ไปขายบริการในญี่ปุ่น

3. “...กฎหมายเป็นเครื่องมือ ข้ออ้างอันหนึ่งเท่านั้นเอง แต่สิ่งที่สำคัญเจ้าหน้าที่เป็นใจรู้เห็นมีผลประโยชน์ด้วย...ทุกวันนี้จับแต่โสเภณี พ่อเจ้าแมงดาไปเสียค่าปรับก็รีบโสเภณีกลับไปช่องอีก โสเภณีเป็นผู้ทำผิดกฎหมายในขณะที่เป็นผู้เสียหายอยู่ในตัว...”

สูตรรัตน์ เกษราพันธ์

จากการสัมมนา “หลังไฟไหม้ช่องภูเก็ต 10 ปีมีอะไรเปลี่ยนแปลง”

โรงแรมรัตนโกสินทร์, 31 มกราคม 2537

4. “...ปัญหาคือนักการเมืองซึ่งเป็นผู้นำทางจริยธรรมของประเทศเป็นผู้ที่ประพฤติและใช้ประโยชน์จากธุรกิจบริการทางเพศในการประจานผลประโยชน์ทางการเมืองด้วย มันเข้าสู่วงการเมือง นักการเมืองเป็นผู้นำแต่ทำเอง...”

สูตรรัตน์ เกษราพันธ์

จากการเสวนา “บัตรเขียว วัฒนธรรมเลี้ยวและปูเสื่อของข้าราชการ
กับการส่งเสริมเพศพาณิชย์”

ห้องประชุมชั้น 7 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 8 กันยายน 2536

5. “...พื้งนักกฎหมายในการแก้ปัญหา คิดว่าแก้ได้ไม่หมด และคงพื้งอย่างเดียวน่าได้เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยลดแต่แก้ปัญหาได้ไม่หมด เพราะผู้ออกกฎหมายเป็นผู้ทำเอง...มาตรการทางสังคมจะเกิดผลดีกว่าคือประนาม รังเกียจบุคคลที่มีความประพฤติเช่นนี้...”

สูตรรัตน์ เกษราพันธ์

จากการเสวนา “บัตรเขียว วัฒนธรรมเลียงดูและปู่เลื้อของข้าราชการ
กับการส่งเสริมเพศพาณิชย์”

ห้องประชุมชั้น 7 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 8 กันยายน 2536

6. “ปัญหาโสเภณีเด็กเลวร้ายมาก และคนไทยยอมรับไม่ได้ แม้จะช่วยเหลือไม่ได้แต่ก็มีความรู้สึกอยู่ตลอดเวลา เราจะใช้ปราบอย่างเดียวน่าได้ แต่จะต้องการแก้ปัญหาไปด้วย”

นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี

จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์, 9 พฤศจิกายน 2535

7. “รัฐบาลไม่สามารถสั่งเลิกอาชีพโสเภณีได้ เพราะอาชีพนี้มีมานานนับร้อย ๆ ปี แต่รัฐบาลสามารถทำให้เด็กหรือผู้ที่ถูกบังคับข่มขืนให้มาเป็นโสเภณีหมดไปได้”

นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี

จากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์, 23 พฤศจิกายน 2535

8. “บางแห่งมีค่านิยมว่าเลี้ยงลูกเพื่อขายเป็นโสเภณี แต่คนไทยที่ยากจนทั่วทุกภาคไม่ได้มาเป็นโสเภณี”

นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี
จากหนังสือพิมพ์มติชน, 14 พฤศจิกายน 2535

9. “ชายหนุ่มในสังคมไม่ได้มีประสบการณ์ หรือเรียนรู้เพศวิทยาตาม ขบวนการของธรรมชาติ ตรงกันข้ามกลับเริ่มต้นครั้งแรกด้วยความใคร่ คือต้องการ แสวงหาความสุขให้ตนเองเป็นสำคัญ...เพียงแต่ต้องการร่างของโสเภณีไว้บำบัด ความใคร่และเพื่อพิสูจน์ความเป็นชายชาติศรีของตน...”

นายแพทย์อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม
จากหนังสือใกล้หมอ ปี 2525

10. “...ความเชื่อผิด ๆ ที่ว่าชายมีความต้องการและจำเป็นในเรื่องเพศ มากกว่าหญิงนั้นมิได้อยู่บนพื้นฐานความเป็นจริงทางด้านสรีรศาสตร์แต่อย่างใด ทว่าเป็นการครอบงำทางวัฒนธรรม ประเพณีดั้งเดิม ซึ่งก็คือความจริงทางสังคม มีพลังมากกว่าความจริงทางสรีรศาสตร์...”

Vern and Bonnie Bullough
จากหนังสือ Prostitution : An illustrated
Social History.

11. “...หน้าที่ของการค้าประเวณีก็คือ การสนับสนุนส่งเสริมมาตรฐานสองชั้นให้ ดำรงอยู่...ดังนั้นจึงสังคมที่ยึดมั่นกับมาตรฐานสองชั้นมากเท่าใด รูปแบบการค้าประเวณียิ่งฝังรากลึกยิ่งขึ้น...”

Herbert Gans นักสังคมวิทยา

12. “สินค้าเป็นสิ่งของ จะไม่ร้องเมื่อถูกขาย หญิงสาวร้องแทบตาย คนที่ขายไม่ได้ยิน”

ศุภชัย ศิริกายะ

คำขวัญชนะการประกวดในงานสัปดาห์ต่อต้านการค้าหญิง

มีนาคม 2527

13. “กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโสเภณียังมีช่องโหว่อยู่มาก กฎหมายควรลงโทษสถานหนักและจริงจังกับผู้หลอกลวงหญิงมาค้าประเวณี รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีส่วนรู้เห็น”

ดร.เยาวลักษณ์ ราชแพทยาคม

ผู้อำนวยการกองวางแผนทรัพยากรมนุษย์

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

14. “ทุกคนทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ที่ขายลูกกิน หรือผู้ที่หลอกหลวง บังคับผู้อื่นให้ขายตัวล้วนแต่เป็นผู้ขาดคุณธรรม ขาดศีลธรรม เมื่อขาดคุณธรรม และศีลธรรม ย่อมขาดความสำนึกในทางบุญมุ่งเอาเปรียบ ช่มเหรงรังแกผู้อื่นและมีจิตใจที่โหดร้าย...”

พระพรหมคุณาภรณ์

เจ้าอาวาสวัดโสธรวรารามวรวิหารและเจ้าคณะจังหวัดฉะเชิงเทรา

15. “...ปัญหาที่เผชิญหน้าอยู่ในปัจจุบันคือรัฐบาลมีนโยบายรุก คือรุกให้คนเป็นโสเภณีมากขึ้น การพยายามทำให้คนมีกิเลสมาก คือการสร้างโสเภณี การเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิเลสตัวสำคัญคือความต้องการมีความสบาย มีเงินมาก มีความสุขชั่วครู่ยาม ทำตามความพอใจคือตัวกิเลสมีบ้านใหญ่เกินไป มีรถหลายคัน...”

คุณหญิงกนก สามเสนวิล

16. “ชายไทยยุคใหม่ ควรเลิกค่านิยมเรื่องการเที่ยวผู้หญิงและการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาของตน ความรัก-ความเข้าใจ ห่วงใยกัน และกันในครอบครัวและเพื่อลูกควรห่างไกลจากการเที่ยวกลางคืน”

ศาสตราจารย์แพทย์หญิงชนิกา ตูจินดา

คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล

17. “วัยรุ่นชาย ควรเลิกค่านิยมการขึ้นครุ เพื่ออนาคตของตนเอง”

ศาสตราจารย์แพทย์หญิงชนิกา ตูจินดา
คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล

18. “ปัญหานี้เริ่มจากประชาชนขาดการศึกษา มีค่านิยมที่ผิด ขาดกฎหมายที่เข้มแข็ง ผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจทางเพศ เจ้าหน้าที่รัฐที่สนับสนุน เพราะมีผลประโยชน์ ขาดจิตสำนึกของความเป็นคน ชายไทยขาดความรับผิดชอบต่อครอบครัว ขาดธรรมะในการครองชีวิต จึงต้องแก้ด้วยการร่วมมือจากทุกฝ่ายและทุกคน สิ่งประเทศไทยขาดแคลนมากในปัจจุบันนี้ มีชื่อว่า “จิตสำนึก” อันถูกต้องดีงาม”

กฤษฎา อโศกสิน

19. “...สินค้าใดแล้วจะถูกหักซ้ำซ้อนจนเหลือแต่กระดูกตั้งสินค้าที่เป็นร่างหญิง...”

กฤษฎา อโศกสิน
จากนวนิยายเรื่อง “หลงไฟ”

20. “กำลังใจเป็นสิ่งสำคัญมากที่เราควรจะให้แก่โสเภณีและผู้ที่ถูกหลอกลวงให้เป็นโสเภณี เราควรสร้างความเชื่อมั่นกับเขาว่าโสเภณีมิใช่คนเลวแต่เป็นคนที่ดีพลาด บทเรียนจากความผิดพลาดนั้นจะทำให้เขาเรียกคืนคุณค่าแห่งเกียรติภูมิของตนเองได้ เมื่อเขาเลิกเป็นโสเภณีและช่วยป้องกันมิให้ผู้อื่นทำผิดพลาดเช่นที่เขาได้ทำมาแล้ว”

กิริติ ชนา

21. “สุขภาพของสตรี เป็นเครื่องบ่งชี้สุขภาพของสังคมสุขภาพของสังคมเป็นปมมาจากสุขภาพของสตรี”

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พวงทิพย์ ชัยภิบาลสวัสดิ์
คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

22. “หากโสเภณีต้องตายเพราะเอดส์ ก็น่าเศร้าเท่ากับลูกค้าของเธอต้องตาย ความรับผิดชอบเรื่องเอดส์เป็นของทุกคน ไม่ใช่ของโสเภณีฝ่ายเดียว”

ศาสตราจารย์ ดร.นิธิ เอียวศรีวงศ์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

23. “ไม่มีใครอยากเป็นโสเภณี แต่...เพียงเพราะเพื่อจะได้มาในบางสิ่ง...ต้องการเคยถามตัวเองบ้างไม่ว่า สิ่งที่ได้มา มีค่าควรกับศักดิ์ศรีที่สูญเสียไปหรือไม่” “ผู้มีความอดทน และ หนักแน่นในจิตใจ คือ ผู้ชนะในสิ่งที่ชนะได้ยากยิ่ง”

กรรมกร ธรรมเกษตร

24. กิณ กาม เกียรติ มีได้ทั้งในสัตว์ และ ในคนพระพุทธรองค์ทรงชี้แนะว่า “คนและสัตว์ต่างกันที่ปัญญา”

จะนั้น...คนที่เป้นโสเภณี จึงมิใช่ง่าย

จะนั้น...คน...ไปเที่ยวโสเภณี...ก็มิใช่ง่าย

แต่เมื่อไร...ที่จิตใจคนขาด ปัญญาชี้้นำ สูญเสียความหนักแน่น อดทน เมื่อนั้น....คนจะไม่ต่างจากสัตว์

กรรมกร ธรรมเกษตร

26. “ปัญหาโสเภณีเด็กเป็นปัญหารุนแรงระดับชาติที่ทุกฝ่ายจะต้องหันหน้าเข้ามาช่วยแก้ปัญหากันอย่างจริงจัง ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ เอกชนและองค์กรอิสระ ถ้าหน่วยงานเหล่านี้ไม่สามารถทำงานประสานกันได้ปัญหาสำคัญนี้มีแต่จะทวีความรุนแรงขึ้น”

รองศาสตราจารย์ ดร.ดรณี หิรัญรักษ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

27. “...จริงอยู่ประเทศไหน ๆ หรือเมืองไหน ๆ ก็มีโสเภณีและโสเภณีเด็ก แต่สังคมไทยเรามีสถานการณ์ที่ปฏิบัติต่อเพศหญิงรุนแรงและโหดร้ายกว่า ตั้งแต่เหตุการณ์เผาช่องภูเก็ทที่โสเภณีเด็กตายคาโซ่ การฆ่าโสเภณีตายบนศาลากลาง การกว้านตอนเอาเด็กเฝ้าชนต่าง ๆ รวมทั้งเด็กบ้านใกล้เรือนเคียงเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี การกักขังทารุณกรรมโสเภณีเด็กให้รับแขก การร่วมขยายเครือข่ายโสเภณีข้ามชาติ ฯลฯ นี่คือนิทานการณที่ปวดร้าวใจมาก ทั้ง ๆ ที่สังคมเราเป็นสังคมแห่งพระศาสนา...”

ครูหุຍ (วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์)
มูลนิธิสร้างสรรค์เด็ก

25. “ประเทศปลอดเอดส์ ถ้าทุกคนในประเทศมีภูมิคุ้มกันจิตใจ เอดส์จะไม่ถูกถามอีกต่อไป...ถ้าจิตใจเราแกร่งจริง”

กรรณิการ์ ธรรมเกษร

28. “หนูรู้สึกอายเวลาบอกคนอื่นว่ามาจากดอกคำใต้ เพราะชาวที่นี้ไปเป็นโสเภณีดังมากไปทีไหนก็อายเขา ไม่อยากเอาหน้าไปมองใคร หนูเสียใจจริง ๆ การที่ผู้หญิงที่นี้ไปเป็นโสเภณีทำให้หมู่บ้านเสียชื่อเสียง คนเอาไปนินทา”

ด.ญ.นกเล็ก ราชเนตร
นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 2 โรงเรียนถ้ำบิ่นวิทยา
อ.ดอกคำใต้ จ.พะเยา

ทาส

นางทาสพลีร่างไว้
 รันทดทุกข์ทรมาน
 ตรวนตรึงแต่โบราณ
 ถึงเจ็บข่มใจเจ้า

วิญญาณ
 แทบเท่า
 จำแบก
 ชินร้าวรอ “โท”

ใจนางพรมต่างพร้อย
 นายนกขีรังแก
 ชีพเกิดขึ้นตาแล
 คือทาสในเรือนข้า

รอยแผล
 กลัดกล้ำ
 คูโลก
 ทาสน้ำกามา

จนสมัยทาสสุดสิ้น
 ปลิดโซ่ตรวนตรึงไป
 คักคัสตริสตรัมัย
 นาย-ทาสหักเทียมหิ้ง

เป็นไท
 ปลดทิ้ง
 สูงส่ง
 หอนให้ข่มเหง

คืนชัยแต่โลกแล้ว
 หลานขบถกลับคืนขาย
 พรหมจรรย์มอบแต่ขาย
 อาชีพแม่โศดข้า

ย่ายาย
 ร่างคำ
 โดยขึ้น
 เชิดหน้าชูนวล

หญิงแรกถูกหลอกเร้น
 หญิงต่อมาเต็มใจ
 เห็นเพื่อนเจดไฉไล
 เราจักทำนาร้าง

ลวงไป
 ร่วมอ้าง
 แดเลิศ (จริงฤา)
 เซ่นผีไปโฉน

“ความง่ายคลุมครอบงำ
 ไปแยกความถูกผิด
 คือสมัยแห่งชีวิต
 งานง่ายไหนจักสู้

ความคิด
 ไปรู้
 ฉาบฉวย”
 แลกเนียนวลนาง

นวลนางในอ่างน้ำ
ครึ่งไซ่รวนจำจอง
วิญญาน-ร่างทั้งผอง
หาใช่นางทาสซ้ำ

เนืองนอง
ดอกซ้ำ
พลีหมด
ธาตุแท้ทาสเงิน.

บทกวีของ “เพ็ญภักตะ”
คัดมาจากหนังสือ “บุษปัญชลี”

29. ความสวยกับหญิงสาว

ความสวยของหญิงสาว	คือความสวยของโลกีย์
ความสวยเปรียบเหมือนขี้	จะหาดีที่ตรงไหน
ความสวยของหญิงสาว	คือความเศร้าเร้าใจ
ความสวยนั้นช่วยได้	ถ้าผู้ใดหลงใหลมัน
ความสวยของหญิงสาว	เมื่อถึงคราวก็แปรผัน
เหี่ยวลงไปตามวัน	หาใช่สิ่งอันเที่ยงแท้
ความสวยของหญิงสาว	เปรียบเหมือนเหล่าศพติดแน่น
ความสวยคือความแพ้	คืออ่อนแอแก่คัณหา
เราจะเป็นหญิงสาว	หัดขัดเกลาภิเลสหนา
ความสวยใช่ที่หน้า	หากคุณค่าอยู่ข้างใน
เราจะเป็นหญิงสาว	สำรวจเอาทั้งใจกาย
คิดทำพูดสิ่งใด	จะสวยได้ก็ด้วยธรรม

ฝ่าฟัน จรัสฤทธิ์รังสรรค์

บรรณานุกรม

กุศล สุจรรยา (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์) ภูมิหลังของคลินิก กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์.

กอบกุล رایะนครและคณะ (2528) สภาพชีวิตโสเภณีในจังหวัดเชียงใหม่ เชียงใหม่ : กลุ่มสตรี ศึกษาภาคเหนือ จ.เชียงใหม่.

กรมควบคุมโรคติดต่อ (2536) รายงานสำรวจสถานประกอบการค้าประเวณี กรุงเทพฯ : กองกามโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข.

กรมควบคุมโรคติดต่อ (2536) สรุปผลการสำรวจอัตราความชุกผู้ติดเชื้อ HIV เฉพาะพื้นที่ในประเทศไทย รอบที่ 9 (มิ.ย.2536) กรุงเทพฯ : กองระบาดวิทยา กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข.

กฤตยา อาชวนิจกุล (2536) การย้ายถิ่นแรงงานสตรีและการค้าหญิงของประเทศไทย เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง “ปัญหาการค้าหญิงไทย : จากงานวิจัยสู่แนวทางแก้ไข” จัดโดย โครงการวิจัย Sex Sector สถาบันวิจัยประชากรและสังคม ม.มหิดล ศูนย์สตรีศึกษา (VENA) ม.โลเคน เนเธอร์แลนด์ และโครงการวิจัยการย้ายถิ่นและการค้าหญิง มูลนิธิผู้หญิง วันที่ 29 กรกฎาคม 2536 โรงแรมรัตนโกสินทร์.

กฤตยา อาชวนิจกุล (2537) หลังไฟไหม้ช่องภูเก็ต 10 ปีมีอะไรเปลี่ยนแปลง? เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง “หลังไฟไหม้ช่องภูเก็ต สิบปีมีอะไรเปลี่ยนแปลง” จัดโดยคณะทำงานเพื่อยุติการเอาเปรียบเด็กทางเพศ วันที่ 31 มกราคม 2537 โรงแรมรอยัลรัตนโกสินทร์.

_____. (2536) พบรูปแบบใหม่ของการค้าหญิงไทยมากขึ้น จดหมายข่าวประชากรและการพัฒนา ปีที่ 13 ฉบับที่ 5-6 มิถุนายน-กันยายน 2536.

กอบกุล รายนคร (2536) ปัญหาการค้าหญิง : กฎหมายที่เกี่ยวข้องปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้ เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง “ปัญหาการค้าหญิงไทย : จากงานวิจัยสู่แนวทางแก้ไข” จัดโดยโครงการวิจัย Sex Sector สถาบันวิจัยประชากรและสังคม ม.มหิดล ศูนย์สตรีศึกษา (VENA) ม.ไคเดน เนเธอร์แลนด์ และโครงการวิจัยการย้ายถิ่นและการค้าหญิงมูลนิธิผู้หญิง วันที่ 29 กรกฎาคม 2536 โรงแรมรัตนโกสินทร์.

คณะกรรมการจัดพิมพ์เอกสารประวัติศาสตร์ (2512) คำให้การขุนหลวงหาวัด แดงการณ ประวัติศาสตร์ เอกสารโบราณคดี 3 กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี.

จิราลักษณ์ จงสถิตมัน (2536) จากแม่กำลัง...สู่การบริการทางเพศ เอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการวิจัยในมิติทางวัฒนธรรมครั้งที่ 1 เรื่อง “วัฒนธรรมไทย ท่ามกลางกระแสการพัฒนาของโลก” จัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี วันที่ 5-7 สิงหาคม 2536.

ชมรมเพื่อนวันพุธ (2535) เทียนส่องใจ กรุงเทพฯ : ศูนย์ประสานงานความสัมพันธ์
พันธมิตรเชื้อเอชไอวีแห่งประเทศไทย โครงการโรคเอดส์ สภากาชาดไทย.

ชมรมชาวเหนือสัมพันธ์ (2528) รา...หญิงล้านนาไม่ใช่ผักปลาดอย่ายอมถูกขาย เอกสาร
ประกอบการสัมมนาเรื่องปัญหาการค้าหญิงและเด็กในเชิงปฏิบัติการ
วิทยาลัยครูเชียงใหม่ วันที่ 8-9 มิถุนายน 2528.

ดรรรัตน์ เมตตาริกานนท์ (2526) โสเภณีกับนโยบายรัฐบาลไทย พ.ศ.2411-2503
วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ดุษฎี ชุมสาย ม.ล. (2525) กิจกรรมโสเภณี กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ
เทรดดิ้ง.

ทวีทอง หงษ์วิวัฒน์ และคณะ (2536) ชะตาชีวิตผู้เป็นโรคเอดส์ชาย กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์แสงแดด.

ทวีทอง หงษ์วิวัฒน์ และคณะ (2536) ชะตาชีวิตผู้เป็นโรคเอดส์หญิง กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์แสงแดด.

เทพฐ หับทอง (2526) หญิงโคมเขียว ศิลปวัฒนธรรม (ฉบับพิเศษ) กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์เจ้าพระยา.

ธนวดี ทำจีนและเพ็ญศรี ตระกูลสังจำวัตร (2527) ปัญหาการค้าหญิงและยุทธศาสตร์
การแก้ปัญหา โครงการสตรีศึกษา สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

นิรมล พุฒาธร (2536) คือผู้หญิง...คือมนุษย์ กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เอนเตอร์
เพลส.

บุญยงค์ เกษเทศ (2532) สถานภาพสตรีไทย กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ประพจน์ ศรีเทศ (2529) ขบวนการค้าหญิงและเด็กหญิงระหว่างประเทศ เอกสาร
โรเนียว.

ประพันธ์ ภาณุภาค (2536) โรคเอดส์และตัวท่อนปี 2536 กรุงเทพฯ : โครงการโรค
เอดส์ สภากาชาดไทย.

ประเสริฐ จันทราพิพัฒน์ พตค. (2529) ปัญหาการล่อลวงหญิงไทยไปค้าประเวณีใน
ต่างประเทศ เอกสารโรเนียว.

ไพโรจน์ อยู่มณเฑียร (2536) วาตะชวนหลีกภัย กรุงเทพฯ : บริษัทสารมวลชน
จำกัด.

ภัสสร ติมานนท์และคณะ (2534) โครงการศึกษาลักษณะด้านประชากรและพฤติกรรม
ของสตรีขายบริการทางเพศ : การศึกษาเฉพาะกรณี สถาบันประชากรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ยศ สันตสมบัติ (2534) แม่หญิงลีขยตัว ชุมชนและการค้าประเวณีในสังคมไทย
สถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา กรุงเทพฯ.

ยุพา วงศ์ไชยและคณะ (2531) ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการไปประกอบ
อาชีพค้าประเวณีของสตรีไทยในต่างประเทศ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

รัตนา ธนาพรสังสุทธิ์ (2528) ชายผู้เกี่ยวกับปัญหาการค้าประเวณี : ศึกษาเฉพาะกรณี
นิสิต นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์
สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.

โยธิน แสงวงศ์และพิมพ์พรพรรณ อิศรภักดี (2533) แนวทางส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัย
ในสำนักโสเภณีเพื่อป้องกันกามโรคและโรคเอดส์ เอกสารวิชาการสถาบันฯ
หมายเลข 144 สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

วิชัย โชควิวัฒน์ (2536) โสเภณีเมืองไทย 2 ล้านหรือ 1 แสน เอกสารอัดสำเนา.

สุธิมาน นฤมล (2530) กระบวนการกลายเป็นหมอนวด : กรณีศึกษาหญิงบริการใน
สถานบริการอาบอบนวด วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
บัณฑิต คณะสังคมวิทยา-มานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศุภร บุณนาค (2518) สมบัติกวีชุดขุนช้างขุนแผน หนังสืออนุสรณ์พระราชทาน
เพลิงศพ นางศุภร บุณนาค วันที่ 15 มีนาคม 2518.

ศูนย์วัฒนธรรม จ.พะเยา (2529) ผู้หญิงลานนา โครงการอบรมเพื่อพิทักษ์ศักดิ์ศรี
กุลสตรี พะเยา.

สมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน (2536) คู่มือเรื่องโรคเอดส์สำหรับผู้บริหารและ
นักจัดรายการวิทยุ กรุงเทพฯ : สมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน.

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (2534) NIC-เขตปลอด
โสเภณี เอกสาร วิชาการสถาบันฯ หมายเลข 148 สถาบันวิจัยประชากร
และสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

สุดาวัฒน์ เสรวิวัฒน์ (2527) กระบวนการค้าหญิงไทยในต่างประเทศ ศูนย์ข้อมูลสตรี
กรุงเทพมหานคร.

สุณีย์ มัลลิกะมาลย์และคณะ (2526) ปัญหาโสเภณี : การแสวงหามาตรการทาง
กฎหมายและมาตรการอื่น ๆ ที่เหมาะสมในประเทศไทย เอกสารรายงานการ
วิจัยโครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2535) แผน
พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนา
การเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.

องอาจ รุ่งจันทร์ฉาย (2532) ลุยปราบคาวกาม : โสเภณีคู่โลก โสเภณีแห่งชีวิตมืด
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน.

อรชร คิลกอุดมชัย (2530) ความคาดหวังต่อสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการปรับตัวเอง
ศึกษาเฉพาะกรณีผู้เข้ารับการฝึกอบรมในสถานสงเคราะห์ หญิงบ้านเกร็ดตระการ
วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อรัญญา อาจอ้าและคณะ (2536) เด็กในธุรกิจเพศพาณิชย์ของสังคมไทย เอกสาร
ประกอบการสัมมนาเรื่อง “โสเภณีเด็ก” จัดโดย สถาบันวิจัยประชากร
และสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ร่วมกับสถาบันวิจัยสาธารณสุขไทย
วันที่ 30 พฤศจิกายน 2536.

เอกพล วัฒนนะ (2536) สองปัญหาแกมพาณิชย์ทั่วโลกผ่านแว่นของไทย วารสารสตรี
ทัศน์ ปีที่ 9 ฉบับที่ 4 สิงหาคม-กันยายน 2536 หน้า 38-45.

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล
25/25 ศาลายา กิ่ง อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170
โทร. (662) 441-9964, 441-9666 โทรสาร (662) 441-9333
E-mail : Prvtt @ mucc. mahidol. ac. th